

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROYALLY KISSED

Royally Off-Limits

USA TODAY Bestselling Author
KATE O'KEEFE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KRALİYET AİLESİNE SOKULMAYAN

Tatlı Bir Kraliyet Düşmanlardan Aşıklara RomCom

Kraliyet Öpücüğü

Kitap 4

KATE O'KEEFFE

Royally Off-Limits bir kurgu eseridir. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar hayal ürünüdür.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve amaçlanmamıştır.

Her türlü hak, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya aktarma hakkı dahil olmak üzere saklıdır.

Telif hakkı © 2025 Kate O'Keeffe ISBN:

978-1-991378-30-9

İçindekiler

Giriş

Bölüm 1

Max

Bölüm 2

Valentina

Bölüm 3 Valentina

Bölüm 4

Max

Bölüm 5

Valentina

Bölüm 6

Max

Bölüm 7

Valentina

Bölüm 8

Max

Bölüm 9

Valentina

Bölüm 10

Max

Bölüm 11

Valentina

Bölüm 12

Max

Bölüm 13

Max

Bölüm 14

Valentina

Bölüm 15 Valentina

Bölüm 16

Max

Bölüm 17

Valentina

Bölüm 18

Max

Bölüm 19

Valentina

Bölüm 20

Max

Bölüm 21

Valentina

Bölüm 22

Max

Bölüm 23

Valentina

Bölüm 24

Max

Bölüm 25

Valentina

Bölüm 26

Max

Bölüm 27

Valentina

Bölüm 28 Valentina

Bölüm 29

Max

Epilog

Mistletoe Face Off Harrison'a Bir Bakış

Royally Kissed serisinden daha fazlası Teşekkür

Kate O'Keeffe'nin diğer

eserleri Yazar

Giriş

“

Ledonia'nın iyi insanları! Şapkalarınızı sıkı tutun, çünkü her zaman sadık kraliyet muhabiriniz, son zamanların en muhteşem kraliyet saçmalığını haber veriyor!

Buna "Suda Kaos Sahnesi" adını veriyorum, yani çocuk ruhlu Max'in kraliyet sazanı ile samimi bir şekilde tanışması.

Her kraliyet gözlemcisinin favorisi Prens Maximilien, önümüzdeki yüzyıl boyunca köşemi doldurmaya yetecek kadar eğlence sağladı. Ve inanın bana sevgililer, bu hikaye tam anlamıyla dramla dolu (birazdan göreceğiniz gibi, kelimenin tam anlamıyla).

Bu, son derece medeni bir saray bahçe partisi. Salatalık sandviçleri, çaydanlıklar, çocuklar kibarca kaydırdan kayıyor

kaydıraktan keyifle kayıyor ve sevgili kraliyet ailemiz öğleden sonra güneşinin altında seçkin konuklarla sohbet ediyor.

Şimdiye kadar her şey çok asil.

Ama sonra bizim aptal Max, bu zarif toplantıyı, doğa belgeselinin feci şekilde ters gitmiş bir versiyonuna dönüştürmeye karar verdi.

Kaynakların "birkaç martini" olarak tanımladığı şeyden sonra, Prens McHottie Junior arkadaşlarıyla yaptığı bahsi kaybetmiş görünüyor. Bahis neydi? Giysili halde çocukların kaydırağından aşağı kaymak.

Şimdi, yirmi yedi yaşındaki bir prensin, yaklaşık 90 kilo ağırlığındaki kraliyet kaslarının çocukların su kaydırağından aşağıya doğru hızla kaymasının beklenmedik sonuçlar doğurabileceğini hesaplayacak kadar temel fizik bilgisine sahip olduğunu düşünebiliriz.

Ancak bu yanlış bir düşünce.

Birçok dehşete kapılmış tanığa göre, ardından sualtında tam bir kargaşa yaşandı. Sevgili prensimiz, torpido gibi kaydıraktan aşağı fırladı ve 18. yüzyıldan kalma dekoratif bir balık havuzuna düştü. Bu havuz, 200 yıl önce Tayland Kralı'nın Ledonia ülkesine hediye ettiği tören sazanlarının torunlarının yaşadığı havuzdu.

Sonuç ne oldu? Yedi balık havaya uçtu ve bu muhteşem görüntü, benim popüler TikTok videomda (bağlantı aşağıda) bir çocuğun "Cannonball" diye bağırmasıyla kaydedildi. Çünkü kabul edelim ki, bir göletteki yetişkin bir adam kadar "saygın monarşi"yi anlatan başka bir alıntı yoktur.

Korkmayın, balık severler. Havaya uçan tüm balıklar çimlerden toplanarak göle zarar görmeden geri bırakıldı.

Öyleyse, prenslerin de insan olduğunu, aristokrat sazanların uçabileceğini ve en sofistike bahçe partilerinin bile TikTok'ta trend olan felaketlere dönüşebileceğini bize hatırlattığın için, sana, çocuk ruhlu Max, olağanüstü aptal, şerefine.

Her zaman sadık kraliyet muhabirin,

Fabiana Fontaine xx

#ManChildMax
#RoyalCannonball
#BahçePartisiniCanlandır

Bölüm 1

Max

Ünlü kraliyet ailesinin en küçük çocuğu olmakla ilgili bir şey var ki, herkesin en sevdiği sevimli bebek olarak başlayabilirsin, ama bir şekilde, ayrıcalıkların kötü kararlarla birleştiğinde neler olabileceğine dair ülkenin en çok belgelenmiş ibret hikayesi haline gelirsin.

Ben o kişiyim. Ben, Ledonia Kralı Frederic ve Kraliçe Astrid'in dördüncü çocuğu Prens Maximilien, en son baktığımda tahtın yaklaşık dokuzuncu sıradaki varisiyim.

İddiaya göre, düzeltilmesi gereken "sorun" benim. Vahşi çocuk. Parti çocuğu.

Erkek çocuk.

Bu küçük hazineyi gazeteci Fabiana Fontaine'e borçluyum.
Ama ona hiç girmeyelim.

Gördüğüm kadarıyla, ben sadece altın kafesimin içinde elimden geldiğince hayatımı yaşıyorum. Kimse benim fikrimi sormuyor zaten. Onlara göre, benim acilen düzeltilmesi gereken bir imaj sorunun var.

Sarayın halkla ilişkiler ekibi üç olası çözüm buldu:

1. Televizyonda yayınlanan bir pasta tadım programında gülümsemek zorunda kalmak
Ledonia'nın En İyi Pastacılığı programında, alıntı yapıyorum, "halkın bir parçası" olduğumu göstermek için
2. Hayatımla ilgili bir belgesel dizisine katılarak, ülkeye, sadece kötü bir karar (ya da yirmi karar) vermiş sıradan bir adam olduğumu göstermek
3. Önceden onaylanmış bir aristokratla görücü usulü nişanlanarak, ciddi yaşam hedefleri olan ve tüvit kumaşa düşkün yeni bir adam olduğumu göstermek.

Onlara bir ayıyla dövüşmeyi
tercih edeceğimi söyledim.
Çıplak elle.

Ve gözlerim bağlı.

Yani, bunlar ne tür seçenekler ki? Hiçbiri en ufak bir şekilde bile çekici gelmiyor. Fontaine denen kadın sayesinde basına sızan birkaç küçük hata yüzünden birdenbire imaj sorunun mu oldu?

Lütfen.

Benim antiklarım kardeşimin skandal ölçerinde neredeyse hiç yer almıyor. Alex, şu anda evli olduğu kadına aşık olup davranışlarını düzeltmeden önce imaj sorunu olan kişiydi. Kadınlar kulaklarından çıkıyordu. Tabii ki gerçek anlamda değil, ama ne demek istediğimi anladınız.

Ben onun yanında bir keşiş gibiyim.

Ve gerçekten, tek yaptığım sıkıcı bir bahçe partisinde bir iki martini içtikten sonra birkaç arkadaşım ile yaptığım bahsi kaybetmekti. Şimdi Fabiana Fontaine tüm ülkenin bana çocuk gibi davranmasını sağladı.

Hakaret etmek olgunluğun doruk noktası değil mi? Sanki okul bahçesine geri dönmüşüz ve o salıncakların yanında bana alaycı bir şekilde bakıp, arkadaşlarını etkilemek için bana hakaretler yağıdırıyor.

Elbette, geriye dönüp baktığımda, bir elimde martiniyle, keten takımımınla çocukların kaydırağına atlamamın o günün en akıllıca kararı olmadığını görebiliyorum. Ama adil olmak gerekirse, hedefimi aşım 18-yüzyıldan kalma dekoratif bir balık havuzuna düşmek, çaresizlik içinde yüzgeçlerini çırparak havaya uçan sazanları görmek planımın bir parçası değildi. Çocuklar gibi kaydırağın dibinde duracak sanmışım, ama yakınımıdaki bir çocuk "Cannonball!" diye bağırınca torpido gibi fırladım.

Bu, Fabiana Fontaine'in videosuyla birlikte, artık TikTok'ta trend olan bir ses haline geldi.

Bu görüntüyü nasıl çekti ki? Davetli bir misafir değildi ki.

Nefesimi veriyorum.

"Ee? Ne olacak, Maximilien?"

Babamın somurtkan yüzüne, aşağı doğru kıvrılmış ağzına, genişlemiş burun deliklerine bakıyorum. Sinirinden bir gözü seğiriyor. Bu sefer işleri çok ileri götürdüm.

"Bak, baba. Mantıklı ol. Burada sorun olan ben değilim. Sorun Fabiana Fontaine denen kadın. Haberi o yaydı. Aslında bir haber bile yoktu."

"Haber yok mu? Senin küçük gösterin yüzünden neredeyse yedi sazan balığını kaybediyorduk. O balıklar, 200 yıl önce Tayland Kralı'nın ailemize verdiği balıkların torunları," diyor babam, burun delikleri daha önce hiç görülmemiş bir genişliğe açılmış halde.

"Balıklar için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama savunmam gerekirse, havuza düşeceğimi hiç düşünmemiştim. Hiçbir çocuk düşünmemişti." "Hiçbir çocuk yirmi yedi yaşında ve 200 kilo değil, sevgili oğlum."

"205," diye düzeltiyorum. "Son zamanlarda daha fazla ağırlık kaldırıyorum."

Babam bana sert bir bakış atıyor ve burnunun deliklerinden duman çıkmaya başladığından eminim.

"Babanın demek istediği, canım, sadece balığı çimlere geri koymakla kalmadın, aynı zamanda kendini de yaralayabilirdin," diyor annem çok daha uzlaşmacı bir tonla.

"Evet, bir de kendini rezil ettin ve bu olay şimdi tüm ülkede manşet haber oldu," diye ekliyor babam.

"Dediğim gibi, Fabiana Fontaine'i suçlayın," diyorum, o kadına olan nefretim her geçen dakika daha da artıyor. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onu yıllardır nefret ediyorum, beş yıl önce Monteluçe'de Amelia ve Ethan'ın kimliklerini ifşa etmeye çalışmasından önce bile. "Neden benim küçük kazamı bu kadar büyüttü ki? Haber değeri olan bir şey değil ki. *Prens göle düştü*. Ne var bunda?" diyorum.

"Ve şimdi bir meme oldun, öyle söylüyorlar," diyor babam.

"Meme'nin ne olduğunu biliyor musun, baba?" diye soruyorum.

"Tabii ki biliyorum," diyor, ama ikimiz de bilmediğini biliyoruz.

"Amelia bize sürekli, çocukların 'top mermisi!' diye bağırarak bebek havuzlarına düşen insanların videolarını gönderiyor. O bunu oldukça eğlenceli buluyor," diyor annem ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

"Biz ise öyle düşünmüyoruz," diye ekliyor babam, sanki bu konuşma için çağırılmış olmamın kendisi yeterince açık değilmiş gibi. "Ailemizin alay konusu oldun, Max."

Bu ifadeye itiraz ediyorum. "Alay konusu mu? Bu biraz abartılı değil mi? Bak, bahçe partisinde doğru bir şey yapmadığımı anlıyorum, ama savunmam gerekirse..."

"Savunman yok, evlat. *Yine* her şeyi mahvettin ve şimdi bunu düzeltmen gerekiyor," diyor babam.

"Ne demek 'yine'? Sanki kaydıraklara atlamayı alışkanlık haline getirmişim gibi, biliyorsun," diye itiraz ediyorum.

"Oh, bu senin ilk hatan değil, evlat," diye espri yapar babam. "Prens Nicholas'ın yatında popstar ikizlerle parti yaparken, sadece mayonla ve şampanya şişesinden içerken fotoğraflandığın zaman vardı," der babam, son birkaç yıldır aldığım pek de parlak olmayan kararları sıralamaya devam eder.

"Herkesin ara sıra rahatlamaya ihtiyacı olmaz mı?"

"Ledonian milli marşının çok uygunsuz bir remiksine dans ederken değil, sevgili oğlum," diye homurdanır babam.

"Trixie ve Tallulah o şarkıyla bir numara oldular." Ailem, tüm ayrıntılarıyla benim başarısızlıklarımı saymaya devam ederken, itirazım kulak ardı ediliyor.

"Bir öpücüğü de açık artırmaya çıkarmadın mı?" diye sorar annem, cevabı zaten bildiği halde. "Ulusal televizyonda 'üstün dudak hareketlerin' hakkında coşkuyla konuşan o kadın TV sunucusuna mı?"

"O hayır amaçlıydı. O tek öpücükle çok para topladım. Ayrıca Lorena Samboni oldukça iyi öpüşüyordu, yani sonuçta fena bir sonuç olmadı."

Ailem dinlemiyor.

"Bir de, Hawaii gömleği giyip bıyık takıp, arkadaşının sarı Ferrari'sini ödünç alarak, bir aktörle Malveauxian gölünde saklanan kız kardeşini ziyarete gittiğin zaman vardı," diyor babam.

"Aktör derken, Ethan Roberts'ı mı kastediyorsun, yani kız kardeşinin *kocasını*?" diyorum alaycı bir şekilde.

"Gerçek şu ki, sarı bir Ferrari'nin içindeydin. Amelia'nın yerini haritada işaretleyip paparazzilere bizzat dağıtmış olabilirdin!" diyor babam.

Ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatıyorum, bu oldukça uzun olan kötü seçimler listesinin bitmesini diliyorum. "Tamam, anladım. Ben epik boyutlarda bir fiyaskoyum. Zindana atılmalı ve hayatımın geri kalanında yulaf lapası ve suyla beslenmeliyim. Yulaf lapasının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama eminim ki uygun şekilde korkunç bir şeydir."

"Ne yazık ki, 21.yüzyılda bu seçenek bizim için geçerli değil," diyor babam, yüzünde bir sırıtışla, bu da onun her kelimesinde ciddi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Babanın demek istediği, canım, sana seçenekleri sunduğumuz. Amelia'nın dediği gibi, itibarını düzeltmen gerekiyor ve bunu hemen yapman lazım."

Desteğin için teşekkürler, Ami.

Babam bana sert bir bakış atıyor. "Oğlum, sen artık asi bir genç değilsin. Kardeşlerin mutlu evlilikler yapmış, kendi ailelerini kurmuş, çeşitli işlerde çalışıyor ve büyük başarılar elde ediyorlar, bir çocuğun kaydırağından atlayıp göle düşmüyorlar. Artık büyümenin zamanı gelmedi mi?"

Dudaklarımı ısıriyorum. Beni yanlış anlamayın. Kabul etmesem de, bir yanımla onlara hak veriyor. En küçük çocuk olarak, ilk çocuk olmanın baskısı, ablam Sofia gibi disiplinli olma zorunluluğu ve pek bir şey yapma gereği olmadan kaygısız bir hayat sürdürdüm. Aptalca davranmak, arkadaşlarımla meydan okumalarını kabul etmek, yaptıklarımla sonuçlarını hiç düşünmemek, hayatımın tadını çıkarmamın bir yolu oldu. Yaptığım her şeyin kaydedilip analiz edildiğini unutmaya çalışmak.

Ledonya kraliyet ailesinin en küçük çocuğuydunuz, sizin için belirlenmiş bir rol yoktur. Asla hükümdar olamazsınız, ama ordunun dışında bir kariyer yapamazsınız. Hayır kurumlarını desteklemeniz gerekir, ama çok fazla öne çıkamazsınız, yoksa her şeyi kendiniz için yapıyormuşsunuz gibi görünür.

Bazı günler, diğerlerine bir şey olursa diye yanımda tutulan, pahalı bir sigorta poliçesi olup olmadığını merak ediyorum, ama bunun dışında sadece gülümsemem, el sallamam ve aile adını çok fazla utandırmamam bekleniyor.

Bunda bile başarısız oluyorum.

Ellerimi kucağımda birleştirip, gözlerimi anne babama dikiyorum. "Siz kazandınız. Önerdiğiniz şeylerden birini yapacağım."

Annem gülümsüyor. "Görücü usulü evlilik harika olur! Seninle evlenmekten mutluluk duyacak birkaç aristokrat genç hanım geliyor aklıma."

Kafamı sallıyorum. "Bunu yapmayacağım."

"Emin misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle."

"Pişirme programı mı?" diye önerir.

"Mutfağa sadece personel ile sohbet etmek ve pasta yemek için girerim."

"Geride kalan tek seçenek belgesel."

Yenilgiyi kabul eden bir iç çekişle

"Sanırım öyle" diyorum.

"O zaman karar verildi," diyor babam. "Belgesel olacak. Bayan Fontaine'i de seninle birlikte çalışması için davet edeceğiz." Bu benim dikkatimi çekti.

"Durun," diyorum, kaşlarımı çatarak. "Fabiana Fontaine'in belgesel yapmakla ne ilgisi var?"

"Her şeyle, evlat," diye cevapladı babam, sanki bahçe partisine gitmek için salatalık sandviçi eksikmişim gibi bana bakarak. "Senin hakkında keskin bir hassasiyetle yazan kişi o. Onu, Ledonian halkının düşündüğü gibi bir holigan olmadığını konusunda ikna et, o zaman ülkeyi kazanırsın."

"Holigan mı? Bu hiç adil değil."

"Onu hemen saraya davet edeceğiz. Ve sen, sevgili oğlum, tüm vücudunla gülümseyip onaylayacak, onu büyüleyecek ve monarşi icat edildiğinden beri en iyi şeyin sen olduğunu düşünmesini sağlayacaksın."

"Ama *Fabiana Fontaine* mi? Ciddi misin? O en kötüsü," diye şikayet ediyorum.

"Bayan Fontaine bu rol için mükemmel bir kişi, sevgili çocuğum. Seninle ilgili bu hikayeleri yazan kişi o. Ona gerçek Maximilien'i göstermek harika bir zeka ürünü olmaz mı?"

"Ama baba..." diye şikayet ediyorum, yaramazlık yaptığı için odasına gönderilmiş yedi yaşındaki bir çocuk gibi sızlanarak.

"Onun hakkındaki fikrini değiştireceksin, Max. Bunu yapmak zorundasın," diyor babam açıkça.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup koltuğuma yaslanıyorum. "O benden nefret ediyor."

"Canım, kendine bir bak. O senden nefret etmiyor. Seni *tanımıyor* bile," diyor annem, elini koluma koyarak beni sakinleştiriyor.

Babam 1,80 metrelik boyuyla ayağa kalkar, yüzü sert ve tavizsizdir. "Bu konuda sana güvenebilir miyim, Max?"

Ve bir anda, içimdeki tüm mücadele gücü bir anda yok oldu. Onunla tartışmanın bir anlamı yok.

Asla kazanamam.

"Bana güvenebilirsiniz, Peder," diye cevap veriyorum, sesim düz.

Bölüm 2

Valentina

Etrafında yavaş yavaş çökmekte olan bir evde yaşarken, sonunda küçük felaketleri fark etmeyi bırakırsın. Eğri bir göz kapağı gibi eğik bir açıyla asılı duran panjur mu? Karakter katıyor. Su ısıtıcısını taktığında ara sıra kıvılcım saçan mutfaktaki elektrik prizi mi? Ambiyans. Ön kapının yanında mimari boyutlara ulaşan son uyarıların yığını mı? Soyut dekor.

Tamam, belki son örnek biraz abartılı.

Yıllar geçtikçe, yaratıcı problem çözme konusunda oldukça yetenekli hale geldim. Bu yüzden mesleğimde başarılıyım. Yıllarını, sıcak su ısıtıcısı "düzensiz ısıtma" okuluna mensupken nasıl duş alacağını bulmaya çalışarak geçirdiğinde, sıcak duş ve yemek arasında seçim yapmak zorunda kalmamış insanlar hakkında yorum yazmak

sıcak duş ve yemek arasında seçim yapmak zorunda kalmamış insanlar hakkında yorum yazmak şaşırtıcı bir şekilde terapötik bir etki yaratıyor.

"Günaydın, Nona," diyerek kapısını itip karanlık odaya giriyorum. "Çayını ve bir dilim tost getirdim."

"Teşekkür ederim canım," diye cevaplar, aristokrat geçmişin bir kalıntısı olan heykel gibi dört direkli yatağında kendini yukarı iterek. "Yatakta kahvaltı. Ne güzel bir sürpriz!"

"Pazar sabahları en sevdiğim büyükannem için her şeyi yaparım," derim, kahvaltı tepsisini tuvalet masasının üzerine koyarken ve sabah güneşinin içeri girmesini sağlamak için ağır perdeleri açarken.

"Ben senin hayattaki tek büyükannenim," diye gülümseyerek cevaplar.

"Ve hayatta olmak, benim sevgimde sana belirgin bir avantaj sağlıyor." Tepsiyi kucağına koyup yatağının ucuna oturdum.

Tepsideki zarfları incelerken, beyaz kaşlarını çatıyor. "Sanırım yine son ödeme uyarıları."

"Elektrik faturasını ödememiz gerekecek, ama diğerleri beklemek zorunda kalacak. Şimdi kahvaltının tadını çıkar. Mutfak lavabosunun altındaki sızıntı yapan musluğu tamir etmeden önce biraz yazı yazacağım."

"Yine mi akıyor?"

"Nona, her yer başımıza yıkılıyor. Mutfaktaki musluğun sızıntısı, bugün yapmam gereken oldukça uzun işler listesinin ilk maddesi." "Sen bir meleksin, sevgilim Val. Sen olmasan ne yapardım

sen olmasan ne yapardım?"

Büyükanneme gülümsüyorum. "Üniversiteli erkeklerle ev partileri mi verirdim?" "Ciddiyim."

"Sadece her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum, Nona. Hepsi bu."

Çayından bir yudum alır. "Çay çok güzel, Val. Sen yazarken ben bahçedeki yabani otlarla ilgileneceğim."

"Dikkatli ol. Kalçanı kırmanı falan istemem." "Yaşlanıyor olabilirim, ama zayıf değilim, teşekkürler."

"Hala aynısın, Nona." Alnına bir öpücük konduruyorum.

"Aşağıda görüşürüz?"

"Birazdan. Yatakta kahvaltı yapmanın lüksünü tadını çıkaracağım." Bana uzanır, kırıksık eli bileğimi kavrar. "Bu şekilde yaşamayı hak etmiyorsun, Val."

"Nona, biz bunu konuyu Bu değil senin
senin ve biz iyiyiz. Değil mi?"

"Baban her zaman masum olduğunu
söylerdi." Bu eski şarkı.

"Kanıtlar çok açıktı. İkimiz de bunu biliyoruz." "O adamla
karanlık bir sokakta karşılaşılsaydım ne yapardım..."

Gülmekten boğuluyorum. "Çünkü Ledonia Kralı her zaman
karanlık sokaklarda dolaşır."

"Bu bir deyim, hayatım. Bütün bunların sorumlusu o."

Derin bir nefes aldım. Nona, oğlunun aleyhindeki kanıtları göz
ardı ederek her zaman onun onurunu savunacaktır. Ben değil. Ben
bunu kabul ettim. Olan oldu. Tarih oldu. Ve hepimiz biliyoruz ki tarihi
değiştiremezsiniz.

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Çayını soğumadan iç."

Kapısını aralık bırakıp, geçen hafta ayağımın battığı kırık
basamağı kaçınarak gıcırdayan merdivenlerden aşağı indim. Daha
sonra bahçe kulübesinde bir parça tahta bulup onu tamir etmeyi
aklımın bir köşesine yazdım.

Sabah kahvemi elimde, masama oturup dizüstü bilgisayarımı
açıyorum. Bir yığın e-posta ile karşılaşıyorum. Bu sabahki eğlence,
insanlığın kolektif ruhuna günlük bir bakış sağlıyor. Her zamanki
piyango kazanç bildirimleri ve acil mali yardımımı isteyen Afrikalı
kraliyet ailesinin acil talepleri arasında (bu bayat numara hiç işe yarıyor
mu?) bir hazine keşfediyorum. Birisi geçen hafta ekşi maya ekmeği
yaptığını ve ekmeğin kabuğunda Prens Maximilien'in yüzünün
oluştüğunu iddia ediyor.

En azından bu eğlenceli.

Ekteki fotoğraf bana oldukça kötü şekillendirilmiş bir somun
ekmeği gibi görünüyor, ama gözlerimi kısıp başımı doğru açıyla
eğersem, oldukça mutlu görünen Prens Max'ı neredeyse
seçebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu onun normal ifadesini
güzel bir şekilde yansıtıyor.

Bununla eğlenceli bir TikTok videosu yapabilirim.

Sonra "Kraliyet Uzaylıları" başlıklı bir e-posta var. T.K. Ross,
kraliyet arması Dünya'dan görülemeyen bir yıldız takımını
içerdiğine dair bir teori ortaya atıyor. onların

dış uzaylı kökenlerini ve yakında kozmik akrabalarını çağırarak hepimizi köleleştirmelerinden korkuyor.

Bunu çöp kutusuna atıyorum.

Şikayet edecek durumda olduğumdan değil. Geçimimi, T.K. Ross'a rağmen, dedikodularını bana güvenerek aktaran, yetiştirilmiş bir kaynak ağından aldığım bilgilerle sağlıyorum. Kaynaklarım hayatın her kesiminden geliyor, ancak hepsinin ortak bir özelliği var: kraliyet ailesine erişimleri var. Bu yüzden haberleri her zaman ilk ben duyuruyorum.

Yukarıdan Nona'nın sesi geliyor, bir fatura hakkında biriyle "hararetli bir tartışma" yaptığını düşünmeyi tercih ettiğim bir ses tonuyla. Muhtemelen elektrik şirketi, ama emlak vergileriyle ilgili belediye meclisi ya da kalorifer yakıtı tedarikçisi de olabilir.

Evimiz, teknik olarak Nona'nın evi, sözlükte "solmuş ihtişam" kelimesini aradığınızda karşınıza çıkacak görüntü gibidir. On iki yatak odası, yedi banyo, bir kütüphane ve 21.yüzyıl Ledonia'sında en kullanışlı odalardan biri olan yaylı zemine sahip bir balo salonu ile övünür.

Bu odanın pek bir kullanımı yok.

Isıtma sistemimiz iki yatak odasında çalışıyor; bir banyo hariç tüm banyolarda sıhhi tesisat şüpheli ve o banyoda bile su seli mi yoksa damlama mı olacağı belli değil; kütüphanenin çatısında, her yağmur yağdığında damlaları toplamak için bir sürü kova gerektiren, bizim iyimser bir şekilde "havalandırma" dediğimiz bir şey oluşmuş.

Lüks bir yaşam mı? Daha çok bakımsızlık gibi.

Çalışma alanım, bir zamanlar zarif bir çalışma odası olan, tavandan tabana kitaplıklarla dolu, küflü kitaplarla dolu ve uzun zamandır terörist bir ot örgütü tarafından ele geçirilmiş bahçelere bakan bir pencereye sahip bir odayı kaplıyor. Nona bu sabah bitkileri bulmak için endüstriyel düzeyde makineler ve onları canlandırmak için tıp diplomasına ihtiyaç duyacak.

Ev, ailemizin gidişatını oldukça şiirsel bir şekilde yansıtıyor: bir zamanlar görkemli olan, şimdi ise çökmekte olan, sırf inatçı kararlılığıyla saygınlığını koruyan bir ev.

Bazen ben de aynı şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Çalışma odasının zemininde yürürken, şömine rafındaki fotoğraf gözüme çarptı. Babam, o zamanlar bilmediğim altın dönemimizde çekilmiş, inanılmaz derecede genç ve mutlu görünüyordu.

On beş yıl önce olmasına rağmen, sanki dünmüş gibi hatırlıyorum. Dünyam, yatakhane kapımın çalınmasıyla sona erdi. Müdür, bir avuç kelimeyle bir çocuğun dünyasını yok etmek üzereyken yetişkinlerin takındığı ifadeyi takınmıştı.

"Korkarım babanla ilgili bir sorun var, Valentina," demişti Bayan Walters, yüzünde her zamankinden daha sert bir ifadeyle. Ve bu çok şey ifade ediyordu. Kadın kuru erik gibi görünüyordu.

"Sorun" ertesi gün ülkenin tüm gazetelerinde ve medya sitelerinde manşet oldu ve babam bir hain olarak yaftalandı. Konumunu kullanarak kraliyet hayır kurumlarından para çalmıştı. Benim tatlı, nazik, tuhaf babam, annem ben dört yaşındayken vefat ettiğinde, bana hem baba hem anne olabilmek için elinden geleni yapmıştı. Her hafta saat gibi düzenli olarak yatılı okula bana bakım paketleri gönderirdi, her zaman fazladan çikolata da eklerdi. Bana bisiklet sürmeyi, kriket topu atmayı ve bir erkek tarafından nasıl davranılmasını beklemem gerektiğini öğretti.

Bana masum olduğunu söyleyen mektubu hala saklıyorum. Ona inandım. Elbette inandım. O benim babamdı. Ancak aleyhindeki kanıtlar çok güçlüydü ve yıllar geçtikçe önceki inancımı yitirdim. Babamı seviyorum, ama her şey onun suçlu olduğunu gösteriyordu.

E-posta göndeririz. O, Nona'yı sorar, ben de ona iyi olduğunu söylerim. Ona gazeteci olarak çalıştığımı, kraliyet ailesi hakkında yazdığımı hiç söylemedim. Bazı gerçekleri söylememek daha kolaydır.

Son e-posta iki ay önce geldi. Bana çocukluğumdan beri taktığı lakapla "piccola" diye hitap etti. Küçük kızım. Bu kelime hala göğsümü sıkıştırıyor.

Beni terk ettiği için onu affetmek istiyorum. Nona'nın şiddetle inandığı gibi, onun masum olduğuna inanmak istiyorum. Ama çoğunlukla, adını savunmak yerine sürgünü seçtiği için ona kızgıyım.

Benim için savaşmak yerine.

O, yıllarca konuşulan bir skandalı geride bırakarak, gecenin bir yarısı Ledonia'dan kaçtı. On iki yaşındaydım, bir anda kötü şöhretliydim, doğduğum dünyada istenmiyordum ve tek bir fırça darbesiyle Villadorata'daki Nona'ya gönderildim.

Yeni devlet lisesindeki zorbalar, alaylarında yaratıcıydılar. "Rezil babasının küçük prensesi" okul bahçesinde bana söyledikleri en nazik sözdü. Diğerlerini söylemeyeceğim. Başımı eğmeyi öğrendim.

Uyum sağladım. Mecburdum. Başka seçeneğim yoktu.

Böylece, yeni birisi oldum, kimsenin beni

Adını değiştirirsen, hayatının gidişatını da değiştirebilirsin.

Anonimliğin güzelliği özgürlüktür. Etkinliklere katılabilir, kaynaklar geliştirebilir, çok iyi anladığım davranışlar hakkında yorum yazabilirim ve kimse beni yarattığım imza dışında hiçbir şeyle ilişkilendiremez.

Telefonum çalıyor. Bilinmeyen numara. Bu genellikle ya birinin bana karşılayamayacağım bir sigorta satmak istediği ya da birinin bilgiye sahip olduğu anlamına gelir.

İkincisini umarak, alter egomu kullanarak cevap veriyorum.

"İyi günler. Ben Ronan Clementine, Majesteleri Kral Frederic'in İletişim Direktörü."

Bu açıkça bir şaka araması.

"Bertie amca, meşgulüm, biliyorsun," diye cevap veriyorum, sesimde bir gülümsemeyle. Hattın diğer ucundaki adam tekrarlıyor, "Ben senin

Bertie Amca. Ben Ronan Clementine, sarayın iletişim müdürüyüm. Majesteleri bu öğleden sonra saat üçte sizi görmek istiyor.

"Çok iyisiniz Bertie Amca. Sanki ağzınıza havuç sıkışmış gibi konuşuyorsunuz..."

"Hanımefendi!" Kibar ve düzgün ses beni keser. "Bugün saat üçte Majesteleri ile görüşmek üzere saraya davet etmem söylendi."

Gözlerimi kısarak telefonu bir kulağımdan diğerine geçirdim.

"Sen benim amcam değilsin, değil mi?"

"Değilim."

"Bu bir şaka değil mi?" "Son derece ciddi."

"Kral benimle ne hakkında konuşmak istiyor?"

"Majesteleri, kraliyet ailesinin belirli bir üyesi hakkında yazdığınız son makalelerle ilgili olarak sizinle görüşmek istiyor. Bu öğleden sonra saat üçte. Judith Giovanni ile konuştuk ve sizinle doğrudan konuşmamız için bize yeşil ışık yaktı."

Midem düğümlendi. Patronumdan izin almışlardı.

Sanki Ledonia Kralı'nın davetini reddetmek insanların yapacağı bir şeymiş gibi.

"Ulaşım ihtiyacınız olursa evinize araba gönderebiliriz." "Hayır, hayır. Gerek yok," diye aceleyle cevap veriyorum.

En son istediğim şey, kraliyet ailesinin gerçekte kim olduğumu öğrenmesidir. "O zaman anlaştık. Kapıda adınızı söyleyin.

Muhabbet biter, onun sözleri üzerimde buz gibi bir etki bırakır.

Telefonuma sanki beni kişisel olarak ihanet etmiş gibi bakıyorum.

Kral, sarayda benimle konuşmak istiyor. On iki yaşımdan beri gerçek kimliğimle adımımı atmadığım bir yer. İnsanların muhtemelen hala güven ve ihanetle ilgili ibretlik bir hikaye olarak ailemin adını fısıldadıkları bir yer.

İşte bu kadar. Her şey bitti. Biri gerçeği anladı. Biri benim içeriden edindiğim bilgilerle gerçek iç deneyimlerim arasındaki bağlantıyı kurdu.

Kral beni yargılayacak. Açığa çıkaracak. Ülke gerçekte kim olduğumu öğrenecek.

Telefonu masama koyarken ellerim titriyor. Yıllarca yeni bir kimlik oluşturmak, tanınmamak için uğraşmak... Ve tüm bunlar, babamı yok eden adamın elinde paramparça olmak üzere.

Telefonum bir kez daha çalıyor ve neredeyse yerimden sıçrayacağım. "Judith, merhaba," diyorum telefona.

"Sarayla konuştun mu?" diye soruyor.

"Konuştum."

"Ve?"

"Bu öğleden sonra onlarla görüşeceğim, ama benden ne istediklerini bilmiyorum."

Ve beni çözdüklerinden korkuyorum.

"Evde oturup parmaklarını yiyerek bunu öğrenemezsin. Git, onlarla görüş ve öğren. Seni seçtiler. Bu bir onurdur."

Ya da bir infaz.

Su lekeli duvar kağıdına, babamla benim altın anlarımızı yansıtan fotoğrafa bakıyorum.

Hayatta kalmak, ailemin çöküşünün enkazı arasında bir varlık sürdürmek için yaptığım şeyi yaptım.

Kral'ın Fabiana Fontaine'den ne istediğini keşfetme zamanı geldi.

Bölüm 3

Valentina

Sarayın kapıları, ateşli bir rüyadan çıkmış gibi, ferforje ve uğursuz bir şekilde önümde beliriyor. Kimliğimi muhafızlara gösterirken ellerim titriyor ve bir an için, yüzüme bir bakış attıktan sonra "Lady Valentina Romano, Fabiana Fontaine'i taklit ettiğiniz için tutuklusunuz!" diye bağıracağından emin oluyorum.

Evet, şu anda bir pembe dizi yıldızı kadar melodramatiğim. Yıllarca sahte bir kimliğin arkasına saklanıp kraliyet ailesi hakkında yazan birinin başına gelen budur.

Ama tabii ki o benim gerçekte kim olduğumu bilmiyor. Sarayda kimse bilmiyor.

Ve böyle kalması gerekiyor.

Muhafız sadece başını sallayıp geçmemi işaret ediyor ve ben de ona sıkı bir gülümseme atıp, sarayın geniş çimlerinin yanındaki bir alana gürültülü paslı arabamı park ediyorum.

Arabamın kapısını kapatırken gıcırıyor ve personel ile ailem bu sese irkilirken pencerelerdeki perdelerin hareket etmesini bekliyorum.

Derin ve sakın bir nefes alıp takım elbisenin eteğini düzeltiyorum. Parlak yaz güneşinde gözlerimi kısarak, vahşi atlar gibi koşan düşüncelerimi bir kementle yakalamaya çalışıyorum.

Kral beni iftira nedeniyle dava edecek mi? Beni sınır dışı ettirebilir mi?

Kraliyet ailesi hakkında bir daha yazmamı yasaklayacak mı, bu da kariyerimin ve gelirim sonu anlamına gelir mi? Ve en önemlisi, Nona ve ben sokakta kalacağız: evsiz, aç ve çaresiz.

Ya da belki de şafak vakti, hakkında yazdığım herkesin önünde beni kırbaçlatacak ve hepsi de kanımı dökmek için bağırıp çağırarak?

Kulağımın arkasına kaçan bir saç telini geri itiyorum.

Şu anda felaket senaryoları yazıyor olma ihtimalim var.

Kırkılı yaşlarında, kısa saçlı, rahat ayakkabılar giymiş, ciddi tavırlı bir kadın bana yaklaşıyor. "Bayan Fontaine, değil mi?" diye soruyor, gözleri bana bakmadan önce arabamı açıkça yargılayan bir bakışla süzdü.

Gösteri zamanı.

"Doğru."

"Ben Nadia Aloni, bugün sizin güvenlik görevlinizim. Lütfen benimle gelin." Yüzü sert, açık mavi gözleri ise bu dünyadan değilmiş gibi.

"Tabii ki," diye cevap veriyorum.

Beni taş kemerli bir geçitten geçirip mutfakların yanındaki hizmet girişinden saraya götürdü. Çocukken sarayın bahçe partilerine ve benzeri etkinliklere konuk olarak kullandığım giriş değildi bu.

Ah, ne kadar da düşmüş, hem de ne kadar *da sert* düşmüş.

Beyaz badanalı koridorlardan geçerek, daha önce gördüğüm sarayın bölümüne giriyoruz. Mermer sütunlar, yüksek

tavanlar, yaldızlı kenarlar. Bütün mekan zenginlik ve ayrıcalık kokuyor.

"Majesteleri sizi kütüphanede görecek," diyor Nadia Aloni, tanıdık bir çift kapıya yaklaşırken.

Midem, ikinci el mağazasından aldığım tasarımcı ayakkabılarımın üzerine düşüyor. Kralın kütüphanesi mi? Babam beni birkaç kez oraya götürmüş ve toz ve merak kokan ilk baskı çocuk kitaplarını göstermişti. Gökyüzüne kadar uzanan kitaplıklarda, altın detaylı deri ciltli kitapların sıralarını hayranlıkla izlediğimi hatırlıyorum. Tekerlekli bir merdivene tırmanıp, sanki kendi kütüphanemde *Güzel ve Çirkin'deki* Belle gibi odanın etrafında dolaşmamı dilediğimi hatırlıyorum.

Bir zamanlar kendi masalımın sonunu hayal ettiğim aynı odada, kariyer seçimlerim hakkında bana ders verecek kişinin bizzat Kral olması ironik bir durum.

Ama o eski bendim, artık var olmayan, gözleri parıldayan çocuk.

Kapılar açılıyor ve karşımda, hayatımı mahveden adam, Ledonia Kralı Frederic duruyor.

Büyük ahşap masanın arkasında oturuyor, yanında takım elbiseli orta yaşlı bir adam var ve bazı belgelere konsantre olmuş, her halinden beni vatana ihanetten zindana atılabilecek bir hükümdar olduğu belli.

21.yüzyılda hala böyle şeyler yapılıyor mu?

Ellerimi arkamda birleştirip eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıyorum.

Başarabilirsin.

"Bayan Fontaine," kralın yanındaki adam konuşmaya başlıyor. Kırklı yaşlarında gibi görünüyor, saçları mükemmel şekillendirilmiş ama seyrekleşmiş ve penguenlere buz satabilecek bir gülümsemesi var. "Ben Ronan Clementine. Telefonda konuşmuştuk."

Bertie amcamın şaka telefonu olduğunu sandığım adam.

"M-merhaba, Bay Clementine," diye kekeliyorum, personel koridorundan çıkıp kraliyet infaz mangasının önüne adım atmamış bir kadının cesaretine sahip olmayı dileyerek.

"Majesteleri Kral Frederic'i takdim edeyim," diye devam eder ve saygıyla başını eğerek selamlar — benim için değil, kral için — ve karşılığında, ben de kralın tanıdık yüzüne bakışlarımı gezdiririm.

Uzun boylu, heybetli ve yakışıklı bir adam, yaşı ilerlemesine rağmen, bir zamanlar TikTok'ta ona "gümüş hükümdar" demiştim.

Bu video viral oldu.

"Majesteleri," diyorum, dizlerim altımda çökmek üzere olmasına rağmen, umarım kabul edilebilir bir reverans yapıyorum. Neden burada olduğumla ilgili aklımdan geçen tüm çılgın düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor. Kaçmalı mıyım? Yani, kim kendi isteğiyle celladıyla görüşür ki?

"Memnuniyetle," diye cevaplar Kral, ancak sözlerini söyleme şekli bunun tam tersini ima ediyor. "Lütfen oturun, Bayan Fontaine." Karşısındaki sandalyeyi işaret eder ve ben vücudumdaki her kasım gergin bir şekilde sandalyeye otururum.

Bu son. Kariyerimin sonu... ya da daha kötüsü.

Ellerini masanın üzerine koyar, karanlık gözleri beni sarsılmaz bir doğrulukla izler. "Bugün sizi buraya neden davet ettiğimi merak ediyorsunuzdur," der.

Evet, öyle.

"Eminim çok iyi bir nedeniniz vardır," diye cevap veriyorum.

Sarayın zindanlarında oda servisi var mı acaba?

"Kısa bir süre önce en küçük oğlum Prens Maximilien hakkında bir makale yayınladınız."

"Doğru." O boşluk hissi bir kez daha karnımı sardı. "Biraz... sert oldu, diyebiliriz."

Demek ki, çocuk ruhlu Max hakkında haber yaptığım için azar işiteceğim.

"Saygısızlık etmek istemem Majesteleri, ben sadece gerçekleri yazdım. Oğlunuz bazı ilginç kararlar aldı ve sonunda kendini bir gölette buldu."

"Kesinlikle haklısınız ve kaynaklarınız, kim olursa olsunlar, olayları doğru bir şekilde aktarmışlar."

Sözleri beni şaşırttı.

"Her zaman öyle yaparlar," diye cevap veriyorum, kendimden yüzde yüz daha eminmişim gibi konuşarak.

Kral ve Ronan Clementine birbirlerine bakiştılar.

Eğer idam mangasını getirecekse, şimdi tam zamanı. Gözlerim gergin bir şekilde kapıya kayıyor, bir yandan da tüfekleriyle emir bekleyen bir sıra asker olup olmadığını merak ediyorum.

Kral Frederic bana doğru eğildi. "Bayan Fontaine, çalışmalarınızı çok takdir ettiğimi öğrenince şaşıracağınıza eminim."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Öyle mi?" Yani, *ne oluyor ya?*

"Tabii ki öyleyim. Her ne kadar benim ve ailemin olumsuz özelliklerine odaklanma eğiliminde olsan da, yazdıkların içgörülü ve bilgilendirici olabilir. Üstelik, takdir ettiğim keskin bir zekan var."

Huh. Silahlı askerler sırayla uzaklaşıyor.

"Çok teşekkür ederim, efendim," diye cevap veriyorum, arabama binip buraya geldiğimden beri ilk kez kaslarım gevşiyor.

Kralın beni takdir ettiğini kim bilebilirdi? Yoksa... bu bir tuzak mı?

"Sana bir teklifim var," diye devam eder. Ve işte teklif.

"Bir projede sizinle çalışmak istiyoruz." Bir dakika, ne?

Bu toplantı her geçen dakika daha da tuhaflaşıyor.

"Benimle çalışmak mı?" Eminim ki yüzümdeki ifade, yerçekiminin artık var olmadığını ve hepimizin odada uçmaya başlayacağımızı duyan birinin yüzündeki ifadeye benziyor.

"Ben de öyle dedim," diye cevapladı Kral sakın bir sesle.

"Affedersiniz. Benimle çalışmak istediğiniz ne demek, efendim?"

"Bayan Fontaine, oğlum Maximilien, bir tür halkla ilişkiler sorunu ile karşı karşıya kaldı."

Böyle de denebilir.

"Onun kaydırdan atlayıp göle düştüğüyle ilgili son haberimden mi bahsediyorsunuz?" diyorum, içimden titreyerek.

O benim ve ülkenin geri kalanı için sadece bir prens olabilir, ama o Kralın oğlu. O hikayeyi ya da Max ve kardeşleri hakkında yıllar boyunca yazdığım diğer hikayeleri sevmiş olamaz,

yıllar boyunca Max ve kardeşleri hakkında yazdığım diğer hikayeleri de sevmiş olamaz, hepsi doğru olmasına rağmen.

Ronan Clementine, "Bu, prensle ilgili bir dizi olayın en sonuncusuydu" diye doğruluyor. "Ancak, bir süredir Prens Maximilien'in seçimleri konusunda endişelerimiz vardı."

Seçimler, onu bir gölet dahil olmak üzere türlü türlü zor durumlara sokan korkunç kararları kibarca ifade etmenin bir yolu.

"Bakın. Bu konuyu haber yaptığım için hoşunuza gitmediğinden eminim, ama okuyucularıma karşı bir sorumluluğum var. Kraliyet ailesinin üyelerinin neler yaptığını bilmek isterler ve Max, yani Prens Maximilien, bana oldukça fazla malzeme sağlıyor."

Kral dudaklarını sıkarken Ronan Clementine şöyle cevap verdi: "Savunmaya geçmenize gerek yok. Haber yapma göreviniz olduğuna biliyoruz, bu yüzden sizi buraya davet ettik."

"Yani?" diye soruyorum.

"Oğlumun imajını düzeltme çabalarını belgelemek için size özel erişim hakkı sunmak istiyoruz. Gerçek Prens Maximilien'in perde arkasını görebilirsiniz, tabiri caizse," diyor kral.

Ona bakıyorum. Cidden, uydurma haberler yaparak Prens Max'in halkın gözünde daha iyi görünmesine yardım etmemi mi istiyor?

"Övgü dolu bir yazı yazmamı mı istiyorsunuz? Onu övecek ve iyi gösterecek bir şey mi?" diye soruyorum.

Alter egom gibi davranıyor olabilirim, ama bir yerde sınır çizmem gerekiyor. Gazetecilik dürüstlüğü bu sınırdır.

"Prens hakkındaki gerçeği paylaşmanızı istiyoruz," diye Ronan nazikçe düzeltir. "Sadece onun hatalarını duyuyorsunuz. Onun hakkında, sadece en iyi olmayan seçimlerini değil, kişiliğinin tüm yönlerini gösteren bir belgesel sunmanızı istiyoruz."

"Oğlumun, sadece dikkat çekici manşetlerden ibaret olmadığını göreceğinize eminim," diyor kral.

"Bu yüzden, daha önce konuştuğumuz gibi, prene istediğiniz kadar erişebileceksiniz. İşlerinizi kolaylaştırmak için size sarayda konaklama imkânı sağlayabiliriz," diye ekliyor Ronan Clementine.

Gözlerim kraliyet yemek tabakları kadar büyür. "Saraya taşınmamı mı istiyorsunuz?"

Düşman hatlarının arkasında yaşamak düşüncesi, en azından rahatsız edici, bir de buna ek olarak, gülünç derecede yakışıklı ve çekici Prens Max ile aynı çatı altında yaşayacağım gerçeği var.

İstemediğim bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Onu aptal ve çocuk gibi bir adam olarak nitelendirmiş olabilirim, ama prensin ne kadar çekici olduğunu hiç inkar etmedim.

"Evet," diye onayladı Ronan Clementine. "Böylece hem burada hem de ayın ilerleyen günlerinde kişisel bir proje için kuzeye seyahat ettiğinde prene sınırsız erişim sağlayabilirsin."

"Kuzey mi?" diye ciyakladım, çünkü gerçek kimliğimi saklarken sarayda yaşamakla kalmayıp, onunla birlikte seyahat etmek fikri, içimi bir denizcinin bile gurur duyacağı kadar karmaşık düğümlerle bağlamıştı.

"Oğlumun yaz boyunca çeşitli yükümlülükleri var. Bu teklifi kabul edersen, tüm yükümlülüklerinde ona eşlik etmen gerekecek, buna onunla kuzey sarayına seyahat etmek de dahil," diye cevapladı kral.

"Neden ben?" diye soruyorum.

"Çünkü tüm makaleleri yazan ve tüm videoları sosyal medyaya yükleyen sizsiniz, Bayan Fontaine. Ailemin üyelerinin her an ne yaptığını bilme konusunda olağanüstü bir yeteneğiniz var gibi görünüyor."

Buna kaynak denir.

"Söylenildiği gibi, 'olayı olduğu gibi anlatan' bir gazeteci olarak mükemmel bir konumdasınız, ancak prensi bir ay boyunca takip ederek tüm resmi görebileceksiniz," diyor Ronan Clementine.

"Bir ay mı?" diye gülerek soruyorum.

Düşman hatlarının arkasında tam bir ay geçirmek beni sınırlarıma kadar zorlayacaktır.

"Elbette zamanınız için size cömert bir ücret ödeyeceğiz, Bayan Fontaine," diye ekliyor.

Beynim neredeyse kısa devre yapıyor. *Cömert bir ücret mi?*

"Cömertlik tam olarak ne kadar cömert?" diye soruyorum.

Nona'nın evini tamir etmek, faturaları ödemek ve hatta bu kış ısınma lüksünü bile karşılayabilmek için yeterli olabilir mi?

Ronan, başka bir şey söylemeden, sanki bir filmdeki casus gibi masanın üzerinden bana bir kağıt parçası uzatır.

Kağıdın kenarını kaldırıp rakama bakıyorum.

Neredeyse sandalyemden düşüyordum.

Vay canına! Bu iş ciddi.

Benim ve Nona'nın geleceğinde sıcak bir kış, tam olarak çalışan bir mutfak musluğu ve belki de bu fiyata yeni bir su ısıtıcısı görüyorum.

"Yüzünüzden anladığım kadarıyla, bu miktar size uygun mu?" diye sorar Ronan Clementine, bir kaşını bana doğru kaldırarak.

"Bu... şey... kabul edilebilir," diye cevap veriyorum. "Ama bir şey söylemem gerekiyor." "Nedir o?" diye soruyor kral.

"Sırf bana iyi para ödediğiniz için oğlunuz hakkında övgü dolu bir yazı yazmayacağım. Dürüst olmalıyım, dünyaya manşetlerin ardındaki prensin kim olduğunu göstermeliyim. Tüm kusurlarıyla birlikte."

Kralın çenesindeki bir kas seğirir. "Bazı seçimlerine rağmen oğlumun gerçekten iyi bir insan olduğunu ve neredeyse hiç kusuru olmadığını göreceğinize eminim."

Gazetecilik dürüstlüğü, banka hesabımla çatışıyor. Bir yandan, bu tehlikeli bir şekilde propagandaya yakın görünüyor. Öte yandan, kağıt üzerindeki o rakam Nona ve benim için her şeyi değiştirebilir.

Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, kraliyet ailesinin içine girip, kapalı kapılar ardında nasıl çalıştıklarını görme fırsatı? Bu, her kraliyet muhabirinin hayalidir.

Bu, kariyerimi değiştirebilir.

"Tam editöryal kontrolün bende olacağını garanti edebilir misin?" diye soruyorum. "Tam kontrol," diye onaylıyor Ronan.

"Bu projeyi hızlı bir şekilde ilerletmeliyiz.

. Yani..."

Yani, ya ben ya da başka biri. Bu ne kadar zor olursa olsun, Fabiana maskesini sürdürmek kişisel olarak ne kadar zor olursa olsun, bu projeyi üstlenmek istiyorum.

"Patronumla konuşmam gerekecek."

"Elbette," diye yanıtlıyor Bay Clementine.

"Bu projenin ne zaman başlamasını düşünüyorsunuz?" diye soruyorum. "Yarın mükemmel olur," diye cevaplıyor kral.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, zihnim hızla çalışıyor. Bu, kariyerimi zirveye taşıyabilecek, Nona'nın ve benim hayatımızı sonsuza dek değiştirebilecek türden bir fırsat.

Ya da hayatımın en büyük felaketi olabilir. Ama gerçekten, başka seçeneğim var mı?

"Patronum kabul ederse, ben de kabul ederim" diyorum, çünkü Judith'in bunu kabul etmemesi imkansız. O bu tür şeyler için yaşıyor.

Kral gülümsüyor, gerçekten gülümsüyor ve bir an için, on iki yaşındaki halimin neden onun masallardaki yakışıklı krallara benzediğini düşündüğünü hatırlıyorum.

O, tıpkı oğulları Alex ve Max gibi, etkileyici boyu ve geniş omuzlarıyla ayağa kalkar ve elimi sıkar. "Mükemmel bir seçim, Bayan Fontaine. Ronan tüm sözleşme detaylarını halledecek."

"Tamam," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Hayır, hayır, hayır. *Ben* teşekkür ederim," diye cevaplar, koyu renkli gözleri benimkilere sabitlenmiştir.

Gitmek için dönünce aklıma bir düşünce gelir. "Prens Maximilien bu anlaşma hakkında ne diyor?" diye sorarım.

"Tamamen onayladı," diye cevaplar kral nazikçe. "Ve onunla birlikte çalışacak kişinin ben olduğumu biliyor mu?"

Kral Frederic'in gülümsemesi genişler ve gözlerinde şakacı bir ışıltı olduğunu yemin ederim. "Bunu çok heyecanla bekliyor."

Bundan çok şüpheliyim.

Bölüm 4

Max

"Hadi, Toffee. Biraz daha eğitim zamanı," diyorum ve evin en yeni üyesi olan, pençeleri kendinden beş kat daha büyük bir yaratığa daha uygun olan kahverengi bir labradorun tasmaına tasmaını takıyorum. Hoş bir şekilde sırk gibi bacakları, zengin çikolata rengi tüyleri ve ben yanına yaklaştığımda sürekli yüzümü yalamaya çalışan pembe dili var. Kalbimi tamamen ele geçirdi.

Yaşlı devlet adamları Lemon ve Pepper, başlarını bana doğru eğiyorlar.

"Siz ikiniz değil. Siz birazdan Marco ve Sofia ile dışarı çıkacaksınız," diyorum onlara ve kız kardeşim kanepede kocasına sokulmuş halde bana bakıyor.

"Bütün gün ayakta durmaktan ayaklarım ağrıyor. Onları benim için dışarı çıkarabilir misin, Max? Lütfen? İyi bir kardeş ol," diyor.

"Üç köpeği tek başına idare etmek zor, biliyorsun. Özellikle de Toffee'nin dört aylık coşkusu varken," diye cevap veriyorum, Toffee'nin tasmaını çiğneme oyuncağıymış gibi kemirmesini izlerken.

Ama bu, dün yaptığı gibi ayakkabılarımı kemirmesinden iyidir. Ayakkabılarım, "vintage" kelimesinin "kuduz köpek tarafından kısmen sindirilmiş" anlamına geldiği bir vintage moda parçası gibi görünmüştü.

"Kardeşin üç köpeği idare edebilir. Değil mi, Max?" Marco bana sırtarak diyor. "Oradayken, güney kulenin yanındaki çiçek tarhına bir bak. Daha geçen hafta ektilim ve şimdiden büyümeye başladı."

Kayınbiraderim, çiçekliklere bakacağımı düşünüyorsa tamamen hayal görüyor. Bahçecilik onun tutkusu. Kesinlikle benim değil.

Toffee tasmayı çiğnemekten sıkılır ve pantolonumun paçasını çekerek, artık gitme zamanının geldiğini bana pek de ince olmayan bir şekilde bildirir.

"Tamam, siz ikiniz. Hadi yürüyüşe çıkalım," diyorum ve Lemon ile Pepper yataklarından kalkıyorlar. Genç meslektaşlarına kıyasla, tam bir tembel hayvan gibi görünüyorlar.

Toplamda üç kuyruk sallanırken, biri kar fırtınasında çalışan bir silecek gibi, Sofia'ya bana bir borcu olduğunu söylüyorum ve birlikte odadan çıkıp dışarıya doğru yöneliyoruz.

Bahçeye vardığımızda hava sıcak ve güneşli bir öğleden sonra. Ahırın yanındaki küvetten birkaç tenis topu alıp Lemon ve Pepper için çimlere fırlatıyorum. Toffee hemen koşmaya başlıyor, kolumu çekiyor ve tasmaının ucuna geldiğinde aniden duruyor.

"Üzgünüm, Toffee. Henüz büyük köpeklerle koşacak kadar büyük değilsin." Sevimli köpek yavrusu yüzünde sorgulayan bir bakışla bana bakar. "Kelimenin tam anlamıyla, tatlım."

Çimlerin üzerinde ağır adımlarla yürürken, artık her biri bir tenis topu kapmış olan büyük köpekleri takip ediyorum. Onlar da egzersizi tekrarlamak için bana doğru geliyorlar. Topları ayaklarımın dibine bırakıyorlar ve ben eğilip

onları almak için eğildiğimde, küçük yaramaz Toffee, tasmaından sıyrılıp çimlerin üzerinde koşmaya başlar.

Aceleyle köpeklere topları atıp onun peşinden koşuyorum. "Toffee! Buraya gel!" diye bağıriyorum, bir köpeğe asla yapmamanız gereken tek şeyi yapıyorum: onu kovalıyorum. Tabii ki, köpeğim bunun harika bir oyun olduğunu düşünüyor ve bahçe duvarındaki açık kapıdan mutlu bir şekilde geçip gidiyor, kuyruğu sanki küçük bir rüzgar türbinini çalıştırmaya çalışır gibi sallanıyor.

Ve sonra onu kaybettim.

"Toffee! Toffee! Buraya gel, seni tüylü küçük deli!" Korku göğsümü sıkıştırıyor. Personel otoparkı bu duvarın arkasında ve bu da sık sık gelip gitme anlamına geliyor. Sadece dört aylık olan Toffee küçük ve kolayca... Hayır, bunu düşünmek bile istemiyorum.

Kalbim çarparken, kapıdan koşarak geçtim. "Toffee! Buraya gel, kızım!"

Otopark arabalarla dolu. Her yerde olabilir.

Araçların arasında koşarken, etekli takım elbise giymiş çarpıcı bir sarışın kadının Toffee'yi kucağına almak için eğildiğini görünce aniden duruyorum.

"Merhaba güzelim," diye yumuşak, melodik bir sesle konuşuyor. "Otoparkta neden koşuşturuyorsun? Bunun tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

Rahatlamış
hissediyorum. O
güvende.

Ben yavaş yavaş yavaş korku korkum üzerinde
Toffee'nin fırçası ile ölümle ilgili korku, kadına doğru
ilerlerken buharlaşıyor.

Köpek sahibi olmanın sağlığa iyi geldiği söylenir, belki de aşk hayatına da iyi gelebilir.

Toffee, kadının kollarında heyecanlı kahverengi bir yumru gibi kıvrılıyor, uzun dili kadının yüzünü yalamaya çalışıyor.

"Çok, çok teşekkür ederim," diye haykırıyorum ona yaklaşırken.

Bana bakıyor, yüzünde bir gülümseme var ve onu tanıdığım anda aniden duruyorum.

Soğuk bir ürperti damarlarımdan geçer.

"Sen," diye suçluyorum, sesim şu anda hissettiğim kadar soğuk.

Gülümsemesi bir anlığına sönüyor, ama sadece bir saniye kadar, sonra dudaklarını tekrar yerine getiriyor. "Majesteleri," diyor ve reverans yaparken başını o kadar eğiyor ki, Toffee burnuna salyalı bir öpücük kondurmayı başarıyor. Parmak uçlarıyla öpücüğü silip, köpeğimi okşuyor.

Benim köpeğim.

Düşman, Toffee'yi sanki onunla kaçacakmış gibi kollarında tutuyor. Ve onun Fabiana Fontaine olduğunu, karakterimin yargıcı ve celladı olduğunu düşünürsek, kaçsa bile hiç şaşırırmam.

Gözlerimi ona dikiyorum. Toffee'yi ölümden kurtaracak kişi, *ondan* başkası olamazdı. Hayatımın belası, başımın belası.

Babamın önümüzdeki ayı onunla geçirmemi istediği kadın.

Vay canına. Bu kadın ve onun keskin zekâsı ile bir ay geçirmek. Bana güç ver.

Hafızamın kenarında bir şey parıldıyor, ama onu bir kenara itiyorum. Yıllar boyunca yüzlerce gazeteciyle tanıştım. Hepsi birbirine karışıyor.

"Lütfen köpeğimi verin, Bayan Fontaine." Sesim emir gibidir, ama ses tonumdaki sinirimi gizleyemiyorum.

Kadınların genellikle benim etrafımda yaptığı gibi sırtıp kızarmak yerine, gözlerimin içine bakıyor, hiç çekinmeden. "Kim? Bu tüylü füze mi? Onu yakaladığım için şanslısınız, efendim," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Burada çok fazla araba var. Onu yakalamasaydım, zavallı küçük şey ezilebilirdi."

Beni herkesin alay konusu haline getirmek için elinden geleni yapan bu kadına hiç de iyi davranacak havada değilim. Ona bakıyorum. Mavi etekli takım elbise ve eskimiş ayakkabılar giymiş, sarı saçları öğleden sonra ışığını yansıtarak yüzünün etrafında bir tür hale etkisi yaratıyor. Ama o bir melek değil. Aslında o, bir dizüstü bilgisayarla donanmış profesyonel bir suikastçı.

Ya da bu durumda, bir köpek yavrusu.

Benim köpeğim.

Ve sadece bu da değil, Toffee, benim her hatamı paylaşmaktan zevk alan bu kadının kollarında tutulmaktan çok memnun görünüyor. country, questioning my very character. She

"himbo" ve "man-child" gibi terimleri sanki spor yapar gibi rahatça kullanıyor, sözlerinin ne kadar incitici olabileceğini umursamadan.

Ve şimdi burada, tam önümde duruyor, sanki şeytanın vücut bulmuş hali değilmiş gibi gülümsüyor ve ben, onun en sevdiği kurbanı.

"Köpeği verin lütfen, Bayan Fontaine," dişlerimi sıkarak tekrar ediyorum.

Bana şimdiye kadar gördüğüm en yeşil gözlerle bakıyor, Toffee onu lolipop gibi yalarken dudakları eğlenerek titriyor.

Ama lanet olsun, bana yarı eğleniyor, yarı düelloya davet ediyor gibi bakması, göğsümde bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor. Bu, sinirlenmekle hiçbir ilgisi yok, tamamen Fabiana Fontaine'in kesinlikle, inkar edilemez ve tamamen muhteşem olmasıyla ilgili.

Zümrüt gibi, imkansız derecede yeşil gözler gördüğümü sanmıyorum. Klişe ama onları tanımlamak için en uygun kelime bu. Onları tanımlamak için *tek* kelime.

Ve sanki bana meydan okurmuş gibi gözleri üzerimde, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılmış.

Bu işbirliği işkence olacak.

Ve sonra, köpeğimin Fabiana'nın yakasına biraz kir bulaştırdığını fark ediyorum ve bu beni olması gerekenden daha fazla memnun ediyor.

Aferin, Toffee.

Ve evet, ben kindarım.

Bununla bir sorunum

yok.

"Köpeğinizi kaçırdığımı mı düşünüyorsunuz, efendim?" diye soruyor, sesi hafif. "Onu *kurtardım*. Sanki bir şeyi kovalıyormuş gibi arabaların etrafında koşuyordu, ama şimdi anlaşılan o ki aslında *kaçıyordu*. Sizden."

"Kaçmıyordu," diyorum, tamamen hazırlıksız yakalanmış bir şekilde.

Kadınların sırtıp flört etmesine alışkınım. Kraliyet unvanım, nereye gidersem gideyim anında ilgi odağı olmamı sağlıyor.

Bu kadın mı? Kaba ve alaycı ve... hala köpeğimi tutuyor. köpeğimi tutuyor.

"Saray arazisine izinsiz giriyorsunuz," diye patladım, kendimi durdurmak için

Yüzünde bir şey parladı, maskesini düşürdü ve kısa süreli de olsa, bir şekilde onu kızdırmış mıyım diye merak ettim.

İyi. O beni sayısız kez sinirlendirmişti. Artık dengeyi yeniden kurmanın zamanı gelmişti.

"Aslında, *efendim*," diye cevaplar, sözleri alaycı bir saygıyla doludur. "Az önce babanızla bir görüşme yaptım. Beni saraya taşınmaya davet etti, yarın taşınacağım. Ve şimdi arabama gidiyorum. Ama çok sıcak karşılamanız için çok teşekkür ederim."

Kaşlarımla daha da çatıldı. Tabii ki babamı görmeye geldiğini biliyordum ve konuşma konusu da benden başkası değildi. Ben, "sorun".

Ancak asıl sorun, bu kadının önümüzdeki ay boyunca yazacağı haberlerle beni ya da mahvedecek ya da yüceltecek güce sahip olmasıydı. Babam, onun gölgesinde günlük hayatımı sürdürmemi istediğini açıkça belirtmişti, onun yazdıklarından daha fazlası olduğumu öğreneceğinden emindi.

Peki ya o haklıysa? Ya ben de onun inandığı gibi olgunlaşmamış ve konumuma layık olmayan biriysem?

Bu düşünce, bırakmayan bir yumruk gibi göğsümü sıkıştırıyor.

Çünkü onun rapor ettiği her şeyi yaptım. Tıpkı onun dediği gibi sorumsuz ve pervasız davrandım.

Kararlarım benim kişiliğimi yansıtmasa da, benim bir parçam ve bunu kendime itiraf etmek bile yeterince zor, en sert eleştirmenim için ise daha da zor.

Belki de biraz daha dolaylı davranmalıyım. Ünlü Prens Max cazibesini ortaya çıkarmalıyım.

"Bakın. Yanlış bir başlangıç yaptık," diye başlıyorum, sözler boğazımda düğümlense de. "Toffee'yi kurtardığınız için teşekkür ederim, Bayan Fontaine. Gerçekten minnettarım." Ona, en sert yargıçların bile kalbini yumuşatacak bir gülümseme atıyorum.

Ama o sadece dolgun dudaklarını eğlenceli bir gülümsemeye çekiyor, büyük gözleri neşeyle parlıyor. "Rica ederim." Toffee'nin başına yumuşak bir öpücük kondurup onu bana uzatıyor ve ben köpeğimi kucağıma aldığımda

kucağıma aldığımda, başka birinin yanağını yalayacağı için sevinçle kıvranır.

Fabiana çantasından bir anahtarlık çıkarır. "Sanırım sen ve ben birlikte epey zaman geçireceğiz."

"Doğru," diyorum, bu ihtimal fırtına bulutu gibi başımın üzerinde asılı duruyor.

Yaka kısmındaki kiri fark eder ve onu silmeye çalışır. Ama kir çıkmaz.

Küçük bir zafer hissi duymam kötü bir şey mi?

Muhtemelen.

Kirden vazgeçen kadın çenesini kaldırır ve yeşil gözlerini bana çevirir. "Yarın Prens Maximilien Projesi'ne başlamak için görüşürüz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Buna böyle mi adlandırıyoruz?"

Yolda olmaktan çok hurdalığa ait gibi görünen bir arabanın kapısını açıyor ve metalin metale sürtünmesinden kaynaklanan korkunç bir gıcırtı sesi çıkıyor. "Ben öyle adlandırıyorum, efendim. Siz istediğiniz gibi adlandırabilirsiniz." Arabaya biniyor ve kapıyı kapatıyor. Motoru çalıştırıyor ve arabayı park yerinden çıkarmaya başlıyor.

Yanımda durur, camını indirir — araba o kadar eskidir ki camı elle indirir — ve "Hoşça kal, Toffee. İyi uykular, efendim" der.

Sonra direksiyonu çevirip uzaklaşır, tekerleklerinin arkasından çakıl taşları sıçrar.

"Bu bir kabus olacak," diye mırıldanıyorum, o gözden kaybolurken, bakışları düşüncelerimde kalıyor. "Tamamen ve tamamen bir kabus."

Bölüm 5

Valentina

Saraydaki odamdaki banyo, evimdeki yatak odamdan daha büyük. Her yeri mermer ve altın kaplamalı, muhtemelen bir yıllık kazancımdan daha pahalıdır.

Ama burası saray, bu ülkenin güç ve zenginlik merkezi. Altın armatürlere sahip olacaklar varsa, onlar da kraliyet ailesidir.

Süslü aynaya eğiliyorum, ellerimde lastik eldivenler varken, hassas bir beyin ameliyatı yapan bir cerrahın hassasiyetiyle köklerime dikkatlice boya sürüyorum. Valentina'nın koyu saçlarının Fabiana'nın sarı saçlarının arasından görünmesini istemiyorum, özellikle de burada, sarayda.

Kılık değiştirme konusunda, saçıımı boyamak ve reğetesiz bir gözlük takmak yapabileceğim en temel şeyler. Ama ergenlik çağımdan beri Valentina Romano olarak saraya hiç yaklaşmamış olmam, bana büyük bir avantaj sağlayan bir tür anonimlik sağladı.

Çalışırken ellerim hafifçe titriyor ve kendimi derin, sakın nefesler almaya zorluyorum. Yetişkin hayatımın tamamını bu kimliği korumakla geçirdim ve şimdi de buna ihtiyaç duyduğum sarayda rötuşlar yapıyorum.

Bu ironik durum beni kahkahalara boğacak kadar komik olabilirdi — tabii bu kadar korkutucu olmasaydı.

Düşman hatlarının gerisindeyim. Her an tetikte olmam gerekiyor.

Saçım için zamanlayıcıyı kurdum, ayakkabılarımı çıkardım ve Titanic'i batıracak kadar çok yastıkla donatılmış, ipek yorganlı dört direkli yatağa uzandım, boyanın yorganlara bulaşmamasına dikkat ettim. Tabii ki, Frederic Canossa'nın evinde olduğumu unutmamam için, Canossa Kraliyet Hanesi mührünün bulunduğu monogramlı bir yastık da vardı.

O yastığı odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve pencereyi çevreleyen geniş kadife perdelerin yanındaki yere düştüğünü izliyorum.

Yargılamayın. Bir şekilde bastırılmış duygularımı dışa vurmam gerekiyor ve bunu bir yastıkla yapmak oldukça masum bir şey, kabul edelim.

Telefonum çalıyor ve ekranımda patronumun adının yanıp söndüğünü görüyorum.

JUDİTH GIOVANNİ:

Bu hayatının fırsatı, Fabiana. Sakın mahvetme.

Bana mı söylüyorsun? Bu benim anım. Benim şansım. Ve bunu en iyi şekilde değerlendirmek için elimden geleni yapacağım.

BEN:

Yapmayacağım. Onun hakkında tüm gerçekleri, iyi ve kötü yanlarını öğreneceğim. Bana güvenebilirsin.

JUDİTH GIOVANNİ:

Aferin kızım. Bu işi başarırsan kraliyet muhabirliğinden sonsuza kadar kurtulursun. Araştırma gazeteciliği, siyasi yorumculuk, istediğin yöne doğru ilerle.

Kalbim kıpır kıpır. Yıllardır patronuma bunu yapmam için baskı yapıyorum, ama o bana yaptığım işin çok değerli olduğunu söyleyip duruyor.

Artık kraliyet düşünleri, hayır galaları, Prens Max'in gece kulübünde giydiği kıyafetler hakkında yazılar yazmayacağım mı? Bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Gerçek gazetecilik.

Havuç resmi olarak sallandı.

BEN:

Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Telefonumu yanıma koyuyorum ve tüm bunların ne kadar hızlı gerçekleştiğine hayret ediyorum. Dün saraya çağırıldığımda, zindanlar, infaz mangaları ya da en azından onun oğluna hakaret ettiğim için parmaklarımın üzerine vurulacağını bekliyordum. Bugün ise sarayın en yeni sakiniyim, yatak odası, banyo, oturma odası ve kimsenin yemek pişireceğini hayal edemediğim, tam donanımlı bir mutfaktan oluşan kendi odalarım var.

Kraliyet kum havuzunda nazik davranmam gerekse de, onların oyununa gelmeyeceğim. Bana Prens Max'in PR kampanyasını yürütmem için para ödüyor olabilirler, ama onu gördüğüm gibi anlatacağım — ki dün gördüğüm hali, huysuz bir çocukla hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamın karışımı gibiydi.

Ama ne olursa olsun, benden önceki pek çok kadın gibi, yakışıklı görünüşü ve geniş omuzlarıyla prensin etkisine kapılmayacağım. Boyu, benim boyumdaki birinin ancak hayal edebileceği kıskanılacak bir duruş kazandırsa da. Zengin, yumuşak sesinin beni sarması, karnımı gıdıklaması. Kestane rengi gözlerinin, sanki ruhumu görebiliyormuşçasına bana delici bakışları.

Boğazımı temizliyorum.

Prens Max istediği kadar karizmatik ve yakışıklı olabilir, ama ben onun cazibesine karşı kesinlikle kayıtsız kalmaya kararlıyım.

Ailemi Ledonia'dan kaçmaya zorlayan o olmayabilir, ama suç ortaklığı nedeniyle suçlu.

Köklerimi kontrol ediyorum. Birkaç dakika daha yeter.

Parmaklarımla pencere camına vurarak, kraliyet bahçelerine bakıyorum, bahçe partilerinde çocuklarla saklambaç oynadığımı hatırladığım bahçelere.

Sekiz ya da dokuz yaşlarındayken Prens Max ile bu bahçelerde koştüğümüzü hatırlıyorum. O benden sadece bir yaş küçüktü, ama her zaman benden uzundu. Sofia, o zamanlar bile bizim gibi küçük çocuklar için oyunlar düzenler, sorumluluk alırdı. O her zaman kraliçe olacaktı. Alex, kız kardeşinin emirlerini dinlemekten hoşlanmadığı için bir arkadaşıyla kaçmıştı. Amelia ise bulaşıcı kahkahasıyla çok arkadaş canlısı ve eğlenceliydi.

O zamanlar en büyük endişem, gizlice fazladan bir porsiyon tatlı alıp alamayacağımdı.

Şimdi mi? Şey, ekstra tatlı porsiyonları öncelik listemin en altında yer alıyor diyelim.

Buraya sık sık gelmezdim, belki sadece birkaç kez, ama geldiğim zamanlar hafızama kazındı. Kraliyet çocukları. Etkinliklerin resmiyeti. Babamın her zaman kendine güvenen ve yetenekli olması, herkesi tanıması.

Nefesimi veriyorum. Şu anda anıları yad etmek hiç de yardımcı olmuyor, özellikle de düşman hatlarının gerisindeyken. Projeye, yani Prens Maximilien ve onun pek de parlak olmayan seçimlerine odaklanmam gerekiyor.

Saray, Prens Max'ta bir çocuktan daha fazlasını bulacağıma bahse giriyor olmalı. Son beş yıldır makalelerime harika malzeme sağlayan tüm tuhaf davranışlarının gerçek kişiliğini yansıtmadığını umuyor.

Bunu ancak zaman gösterecek.

Bahçelere bakan pencereye geri dönüyorum. Birkaç köpek görünüyor, arkalarında güzel bir yazlık elbise giymiş, uzun siyah saçları sırtına dökülen bir kadın var. Onu görünce kalbim kıpır kıpır oluyor, bir gün kraliçe olacak bu kadını.

Prenses Sofia.

Bir tenis topu alır ve etkileyici bir kol hareketiyle onu saraya doğru fırlatır. Top, onu yakalamaya kararlı iki labradorun peşinde saraya doğru uçar.

O benim yönüme bakar ve ben içgüdüsel olarak pencereden uzaklaşıyorum. Bu eski bir alışkanlığımdır, yazdığım kişilerden uzak durmaya çalışmak, sessizce kaynak ağımlı kullanarak içeriden bilgi almak.

Telefonumu tekrar elime alıp Nona'ya bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Saraya yerleştim. Bunca zaman sonra tekrar buraya dönmek çok garip.

NONA:

Başını dik tut. Sen yanlış bir şey yapmadın.

BEN:

Biliyorum, ama ben ben değilim, değil mi?

NONA:

Fabiana ya da Valentina olman fark etmez, sen her zaman sensin.

Telefona gülümsüyorum. Büyükanнем her zaman ne söyleyeceğini bilir. Her gün onun gülümseyen yüzünü görmeyi özleyeceğim.

BEN:

Yakında saray turuna çıkacağım ve yarın PR ekibiyle bir toplantım var. Yarın da halkla ilişkiler ekibiyle bir toplantım var. Sen nasılsın? Umarım mutfaktaki musluk yine akıyor.

YouTube videosunu kare kare izledim ve ben ayrılmadan önce düzgün çalışıyor gibi görünüyordu.

NONA:

Yaşlı büyükanнем için endişelenmeyi bırak. Ben gayet iyiyim.

BEN:

İstedğin zaman ara beni. Yirmi dakika uzaklıktayım. Söz verir misin?

NONA:

Rudolf'un bana yardım ettiğini unutuyorsun. Aramızda kalsın, o oldukça iyi çay yapar.

Yani, Bay Beckman çoktan büyükannemi görmeye gitti ve ben sadece bir buçuk saat önce çıktım.

BEN:

Komşumuzu sevmiyor musun?

NONA:

Düşündüğüm kadar kötü biri değil.

BEN:

Büyük övgü.

NONA:

Git. Prens hakkında her şeyi öğren. Ve bunu yaparken eğlenmeyi de unutma.

Eğlenmek mi? Bay Beckman'ın çayı kafasına mı vurdu?
Önümüzdeki otuz gün boyunca eğlenceli hiçbir şey olmayacak.
Ama Nona'nın benim için endişelenmesini istemiyorum, bu yüzden bir cevap yazıyorum.

BEN:

Elimden geleni yapacağım. Seni seviyorum, öpücükler.

NONA:

Ben de seni seviyorum Val XOXO

Komşumuz Rudolf Beckman'a kısa bir mesaj attım. Büyükannemi kontrol etme isteğiyle beni şaşırttı, bir süre uzaklarda olacağımı ve ara sıra gelebileceğimi söylediğimde yüzü adeta ışıldıyordu.

BEN:

Nona'ya destek olduğunuz için tekrar teşekkürler, Bay Beckman. Herhangi bir sorun olursa lütfen bana mesaj atın. Çok uzakta değilim.

RUDOLF BECKMAN:

Benim için bir zevk. Violetta iyi ve güllerin çok güzel açtığını söylememi istedi.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Önce çay, şimdi de ona Violetta diyor. Ona hep Lady Romano derdi.

BEN:

Güllerin yabani otlarla olan savaşı kazandığını duymak güzel. Tekrar teşekkürler.

Yirmi dakika sonra, saç köklerim tekrar başarılı bir şekilde sarıya döndü, saçımı kurutup Fabiana at kuyruğuyla topladım ve muhtemelen bir Vegas kumarhanesini barındırabilecek odalarda zavallı eşyalarımı yerleştirdim.

Kapı çalındı ve çıplak ayaklarımla pahalı İran halısının üzerinde yürüdüm. Kapıyı açtığımda, kralın varışında ısrarla gitmemi istediği saray turuna beni götürecek üniformalı bir saray görevlisi görmeyi bekliyordum.

Ancak kapıyı açtığımda karşımda, yakışıklı ve beni görmekten, kendi vergi denetimine katılan biri kadar heyecanlı görünen Prens Maximilien'in kendisi var.

Dünkü köpek yavrusu güreşi kıyafetinden, bronz tenini ve koyu renk gözlerini ortaya çıkaran pantolon ve bembeyaz bir gömleğe geçmişti. Bu kıyafet, uluslararası hukukta muhtemelen yasadışı sayılacak kadar çekici olduğunu gizlemeye hiç de yardımcı olmuyordu.

Sonra onun, dün köpeğini bana teslim etmemi isteyen, sanki ben köpek kaçıran bir suç dehasıymışım gibi davranan, hak iddia eden prens olduğunu hatırlıyorum ve birdenbire! Onun yakışıklılığı, kolayca görmezden gelebileceğim küçük bir rahatsızlığa dönüşüyor.

İçgüdülerim devreye giriyor ve hafif pamuklu şortum ve saçımı boyamak için her zaman giydiğim, bir zamanlar mavi olan, peroksit lekeleri ve yıpranmış yakası olan tişörtümle, muhtemelen oldukça gülünç görünen bir reverans yapıyorum. "Majesteleri."

Gözleri üzerimde dolaşırken dudakları bariz bir eğlenceyle kıvrılıyor ve keşke Fabiana Fontaine zırhım olsaydı diyorum. Basit bir etek takım ve topuklu ayakkabılar, gözlüklerim de yerli yerinde. "Görüyorum ki seni dezavantajlı bir durumda yakaladım."

"Hiç de değil," diyorum, gülümseme bile göstermeden. Neden gülümseyim ki? İkimiz de bu işten kazançlı çıkacak olsak da, birlikte çalışmaktan pek de memnun olmadığımız açık. Üstelik giyimim konusunda kaba davranıyor. "Bu zevki neye borçluyum?"

Ziyaret, yani, yarın toplantıda birbirimizin varlığını katlanmak zorunda kalacağımız halde neden kapımı çalıyor? "Size sarayı gezdirmem istendi, Bayan Fontaine,"

diyor, isteksiz bir nezaketle.

İstenmiş mi? Elbette istenmiştir. Daha çok, babası tarafından harçlığının kesileceği tehdidiyle emredilmiş gibi.

Gerçekten de çocuk gibi.

"Gerek yok. Anlaşılan, Rita adında biri birazdan buraya gelip bunu yapacak."

"Rita başka bir göreve çağrıldı, bu yüzden bu görevi ben üstlenmek zorunda kaldım."

"Görev" kelimesini kullanım şekli, burada olmaktan ne kadar heyecan duyduğunu açıkça ortaya koyuyor.

"Ne güzel. Ama merak ediyorum, prenslik görevlerinizle dolu yoğun programınızda gerçekten bu göreve zaman ayırabilecek misiniz?" diye soruyorum.

Çenesi gerildi. "Ayrabilirim."

"Kendinizi aşağı atmanız gereken bir kaydırak yok mu? Kraliyet göletinden çıkarmaya çalışacağınız balık yok mu?"

Evet, ben de kaba davranıyorum. Az önce dağınık yastığa yaptığım gibi, bu da bana uyar.

Çenesindeki bir kas seğiriyor, gözleri biraz kısılıyor. "Tura başlayalım mı?"

Başlayalım, Majesteleri İsteksiz.

"Bana iki dakika ver." Onun cevabını beklemeden kapıyı kapatıyorum — ki bu muhtemelen olması gerekenden daha iyi hissettiriyor — ve hızla Fabiana zırhım olan etek takımımı, bir çift topuklu ayakkabıyı ve sahte gözlüklerimi giyiyorum. En sevdiğim ruj rengini, yani Battle Red'i sürüyorum ve kapıyı bir kez daha açıyorum.

"Hazırım," diyorum... boş bir koridora.

Ne oluyor...?

Koridora bir göz attım, sonra da aşağıya baktım. Orada hiçbir iz yoktu.

Dudağımı ısıriyorum. Nerede bu adam? Bu, büyük prens vakası mı? Ya da belki de sadece bir oyun oynuyor, kraliyet tarzı bir göz dağı verme oyunu: Ben ona kapıyı kapattım, o da ortadan kayboldu.

Sinirlenmeme rağmen gülüyorum. Çünkü gerçekten, bu kendimizi içinde bulduğumuz en saçma durum. İkimiz de birbirimizi sevmiyoruz, ikimiz de birbirimize saygı duymuyoruz, ama yine de buradayız, birlikte uzun bir projeye başlamak üzereyiz.

Bu adamla geçinmenin bir yolunu bulmam gerekecek, yoksa önümüzdeki ay sonsuzluk gibi geçecek.

"Ne bu kadar komik?" diye soran derin, kadifemsi bir ses duyunca neredeyse topuklarımdan sıçrayacaktım.

Rave partisindeymiş gibi çarpan kalbimin üzerine elimi koyuyorum ve ikimizin de oynadığı bu üstünlük yarışında kaçtığı yerden geri dönen o çocuk ruhlu adamı görmek için dönüyorum.

"Hiçbir şey, efendim," diyorum neşeyle. "Şimdi, bu tur. Öncü olun." Koridoru işaret ediyorum ve doğal olarak Prens Max ters yönde yürüyor.

Bu adam!

Onu koridorda takip ediyorum, onun uzun bacaklı adımlarının her birine iki adım atarak.

"Bunun kardiyo egzersizi olacağını bilseydim, koşu ayakkabılarımı giyerdim," diyorum, köşeyi dönüp sarayın halka açık alanına girerken.

"Söylediğin gibi, ilgilenmem gereken başka görevlerim var," diyor omzunun üzerinden ve hızını artırıyor, bu yüzden şimdi

ben de ona yetişebilmek için tehlikeli bir hızda topuklu ayakkabılarımla sendeleyerek yürüyorum.

"Neler olabilir? Görevlerin?"

"Her zamanki gibi. Süper yatlarda şampanya. Şehrin en seçkin gece kulüplerinin VIP bölümlerinde parti. Bir süper modelle özel jet yolculuğu." Aniden durur ve ben neredeyse ona çarpıyorum.

"Yani senin için sıradan bir Pazartesi mi?"

Bana sert bir bakış atıyor. "Burası yabancı devlet adamlarını ağırladığımız resmî salonlar." Süslü çift kapıyı işaret ediyor. "Taht odası buradan geçiliyor."

Kapıları kısa bir süre açıyor ve parıldayan avizeler, kırmızı halı, yüzyıllar öncesine ait hükümdarların portrelerini görüyorum. Ortam ayrıcalık ve güçle dolu.

Telefonumu havaya kaldırıyorum.

"Çekim yapabilir miyim?" "Buyurun."

Kamerayı odanın etrafında gezdirerek hem odayı hem de onun sıkılmış ifadesini çekiyorum. "Bu oda hakkında bana ne anlatabilirsiniz?"

Kamera için gülümser. "Burası kral ve kraliçenin insanları şövalye ilan ettiği ve onurlar dağıttığı yer."

"Peki bu kim?" diye soruyorum, dönemine ait özenle hazırlanmış bir elbise giymiş bir kadının yağlı boya tablosuna bakarak.

En azından atalarının adını söylemesini, hatta ilginç bir bilgi vermesini bekliyorum. Bunun yerine, sadece omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok."

Ben neredeyse düşürüyorum telefonumu telefonumu

"Sen bilmiyorsun bilmiyorsun bilmiyorsun bu kadının hanginizin atası olduğunu bilmiyor musunuz?"

Resme tekrar bakmadan cevap verir: "Kraliçe Bertha. Devam edelim mi?"

"Bunu uydurdun, değil mi? Kraliçe Bertha diye biri yok."

Koyu kahverengi gözleri neşeyle parıldıyor. "Kraliçe Bertha, Ledonian kraliçeleri arasında en sevdiğim kraliçedir," diyor ciddi bir ifadeyle, ama ağzının köşeleri seğiriyor.

"Şimdi sen söyleyince hatırladım, Kraliçe Bertha'yı hatırlıyorum. Yanılmıyorsam 1574'ten 1599'a kadar yaşamış. Malveaux ile ilk dostane ilişkiyi kuran kişi oydu."

Evet, uyduruyorum.

Beni dava et.

Parlayan gözlerini bana dikip, gerçek kelimelerle uğraşmadan uydurduğum hikayemi reddederek homurdanıyor.

"Mavi Salon'a geçelim mi?" Cevabımı beklemeden, başka bir çift kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü ve ben yine onun peşinden gittim. Çift kapıyı açtı ve biz de Mavi Salon adını hak eden başka bir görkemli odaya girdik. Oda, ismine yakışır şekilde tamamen koyu, kraliyet mavisi renkte dekore edilmiştir. Yerdeki halılar ipek İran halıları, duvar kağıtları mavi ve altın rengi detaylara sahiptir. Taht odasında bahçelere bakan büyük pencereler olduğu gibi, bu odada da her pencere, tahmin ettiğiniz gibi mavi perdelerle çerçevelenmiştir.

"Bu oda en son ne zaman dekore edildi?" diye soruyorum, telefonumu ona doğrultarak.

"Sanırım 19. yüzyılın sonlarında bir zamandı."

"Bunu biliyor musun, yoksa Kraliçe Bertha hakkında bilgi sakladığın kasandan mı çıkardın?" Gülümsemem tamamen dişlerimden ibaret ve hiç sıcaklık içermiyor, samimi olmaktan çok bir meydan okumaya benziyor.

Çenesindeki bir kas seğirdi.

Bu eğlenceli. Tehlikeli, ama eğlenceli.

Sırf soylu olduğu için bu adama saygı göstermem gerekiyor, ama o kadar sinir bozucu ki, ona bir ders vermek istememek elde değil. Ve gerçekten, aşağılık bir gazeteci tarafından alt edilen yüzündeki ifade, bu gece lüks kraliyet yatağında uykuya dalarken beni sıcak tutacağından eminim.

Tabii ki, bu odayı hatırladığımı söylemiyorum. Resmi bir resepsiyon sırasında o kanepenin arkasına saklandığımı hatırlıyorum. Dadım, küçük bir çocuğun nasıl ortadan kaybolabileceğini merak ederek çılgınca beni ararken, ben de şık giysileri içindeki yetişkinleri izliyordum.

Ama Fabiana Fontaine burayı ilk kez görüyor, bu yüzden soruyorum: "Bu odada ne oluyor?"

"Resmi ziyaretler ve etkinlikler için kullanılan başka bir resepsiyon odası. Bu odada birçok kez çok sıkıldım. Yani, çocukken."

"Büyüleyici," diye cevap veriyorum. İnanılmaz tavan süslemelerine bakarak, o kanepenin arkasına saklanıp onu seyrettiğim ve anlattığı hikayede kendimi kaybettiğim günleri hatırlıyorum. "Tavan süslemeleri gerçekten çok zarif."

Max yukarı bakar. "Evet, çok... kalıplı."

Gülmek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Süslemeli. Teknik terim bu mu?"

Omuzlarını silkiyor, bu odada çocukken sıkıldığını söylediği kadar sıkılmış görünüyor. "Ben nereden bileyim? Ben mimar değilim."

Prens, nefret ettiği biriyle asansörde mahsur kalmış birinin tüm inceliğiyle saatine bakar. Sanırım bu bizim durumumuzun bir benzeri. Biz de, bizi sıcak tutacak tek şeyin alaycı tavırlarımız ve karşılıklı nefretimiz olduğu, devasa bir sarayda mahsur kalmış durumdayız.

Altmış kişinin oturabileceği etkileyici uzunluktaki yemek masasının bulunduğu devlet yemek odasından geçiyoruz ve ben birkaç video ve fotoğraf daha çekiyorum, hatta Max'in gülümsemesini bile yakalamayı başarıyorum.

Şey, neredeyse.

Resmi, halka açık alanları terk edip personel koridorlarına girdiğimizde, tavırlarında bir değişiklik oluyor. Bir zamanlar gergin olan yüz hatları gevşiyor, çenesi gevşiyor ve düzenli olarak haber yaptığım adam gibi görünmeye başlıyor. Mutlu, kendinden emin.

Merakla fotoğraf makinemle çekim yapıyorum.

"Günaydın, Timmy," der gümüşleri parlatmakta olan yaşlı adama.

Timmy gözlüklerinin üzerinden bakar. "Majesteleri. Hanımefendi," der ve ayağa kalkar.

"Sana daha önce de söyledim, Tim. Sarayın iş bölümünde olduğumuzda resmiyete gerek yok," diyor Max.

Timmy gülümser. "Yıllarca süren eğitim."

Max omzuna dokunur ve yüzünde günün ilk samimi gülümsemesi belirir. "Torununun yaz futbol takımı nasıl gidiyor? Hafta sonu önemli bir maçları vardı, değil mi?"

"Evet, efendim. Yarı finale çıktılar!" Yüzü ıslı ıslı parlar. "Hamish'im galibiyet golünü attı!"

"Harika! Hamish'e tebriklerimi iletir misin, Timmy?"

"Elbette söylerim efendim. Çok sevinecek."

Bu konuşmayı, beklenmedik bir kimyasal reaksiyonu gözlemleyen bir bilim adamı gibi, isteksiz bir ilgiyle izliyorum. Prens samimi, ilgili ve bu yaşlı adamın hayatını biliyor gibi görünüyor.

"Peki bu güzel bayan kim?" diye soruyor, bana doğru bakarak.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Max araya girerek, "Bu Fabiana Fontaine. Gazeteci." dedi.

Timmy'nin tavrı aniden değişir, omurgası sertleşir. "Ne?" diye sorar, dehşete kapılmış bir şekilde. "Özür dilerim efendim. O *Fabiana Fontaine*."

Sanırım bunu hak ettim. Eminim buradaki bir numaralı halk düşmanı benim. "Prensle ilgili bir haber yapıyorum. Prens Maximilien ile ilgili 'içeriden bilgi' gibi bir şey."

"ona gülümserim, ama yüzünden ikna olmadığını anlarım.

"Anlıyorum." Dikkatini Max'e çevirir. "Ne yaptığınızı bildiğinize eminim, efendim," der, ama ses tonu aksini ima eder.

Max ona benim anlayamadığım bir bakış attı. "Torununa benim adıma tebriklerimi ilet. Kendine iyi bak, Timmy."

"İyi günler, efendim. Hanımefendi."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Timmy," diyorum, Prens Max başka bir kapıyı işaret ederken.

"Mutfaklar buradan," diyor ve kapıyı benim için açık tutarak, hareketli bir ortama giriyorum. Ocak üzerindeki tencerelerden lezzetli kokular yayılıyor, beyaz şef önlükleri giymiş insanlar tencereleri karıştırıyor, diğerleri ise etrafta koşuşturup duruyor, yoğun bir şekilde çalışıyorlar.

Birkaç kişi bize bakıyor ve birden fazla kişinin bize gülümsediğini fark ediyorum.

Aslında, prens gülümsüyorlar sanırım.

Videoda kullanmak için birkaç fotoğraf çekiyorum.

"Şef Margot burayı askeri bir disiplinle yönetiyor," diyor Max, şef şapkası takmış, yuvarlak, pembe yüzlü ellili yaşlarındaki bir kadını işaret ederek.

"Eminim harika bir aşçıdır," diyorum ve o, bana yaklaşıp alçak sesle "Dikkatli ol. O kesinlikle korkutucu olabilir, ama şimdiye kadar tattığım en iyi çikolatalı sufleyi yapar," diyerek beni şaşırtıyor.

Sanki çağrılmış gibi, Excalibur gibi büyük bir metal kaşık sallayan Şef Margot bize yaklaşıyor. "Prens Max!" diye haykırıyor, yüzündeki sert ifade anı sevgisine dönüşüyor.

, sert ifadesi anne sevgisine dönüşür. "Beni ziyaret etmenizin sebebi nedir?"

"Misafirimizi gezdiriyorum, Margot. Bu Fabiana Fontaine, sana bahsettiğim gazeteci."

Max'e göz kırptım. Saray aşçısına benden bahsetmiş. Neden? Ve tam olarak ne demiş?

Şef Margot beni incelerken gözlerini kısıyor. "Ah. Makalelerinizi okudum. Max ve onun yaramazlıklarını yazan sizsiniz."

Bizim Max mi?

"Ben sadece gerçekleri aktarıyorum," diye yanıtlıyorum nazikçe. Kaşlarını kaldırıyor.

"Gerçekleri mi?" Çenemi sıkıyorum. "Evet. Gerçekleri."

"Hmm." Beni değerlendirir gibi süzdü ve ben rahatsız bir şekilde kıpırdadım.

En iyi yaklaşımın iltifat etmek olduğuna karar verdim. "Burası harika kokuyor, Şef Margot. Bugünkü kahvaltım çok lezzetliydi. Burada kaldığım sürece hazırladığınız her şeyi seveceğimden eminim."

"Eminim seveceksin," diye soğuk bir şekilde cevaplar.

Masada, onun arkasında duran bir tavayı fark ettim. "Bu koku elmalı turta mı?" "Tarte tatin," dedi, Fransız tatlısının adını söyleyerek. "Prens Max'in en sevdiği tatlı."

Sesinde açıkça sevgi var.

Bir dilim kesip tabağa koyar ve prene uzatır, sevgi dolu bir anne gibi ona gülümser. "Prens Max tüm tatlılarımı sever. Değil mi?"

Bir ısırik alır. "Her zamanki gibi muhteşem," der ağzı dolu halde. "Beni şişmanlatacaksın." Fotoğraf kanıtlarından, aslında karın kasları olduğunu çok iyi bildiğim, var olmayan karnını okşar.

Onun Şef Margot ile sohbetini izlerken, onu anlamaya çalışıyorum. Bana o zorunlu turu yaptıran ve açıkça sıkılmış olan adam, hizmetçilerin torunlarını soran ya da mutfak personelinin şımarttığı adamla aynı kişi değil.

Soru şu: Hangi versiyon gerçek Prens Maximilien?

Ve neden bunu öğrenmenin beklediğimden daha tehlikeli olabileceği konusunda içimde kötü bir his var?

Bölüm 6

“

Arkadaşlar! Size sarayın içinden haber veriyorum, burada herkesin en sevdiği kraliyet haydutu Prens Max'in gölgesindeyim. Evet, artık resmi olarak Majesteleri Kral'ın misafiri oldum.

Bir prensi çocuk gibi davranan bir adam olarak nitelendirin, birdenbire kraliyet lüksünün kucağında yaşamaya başladım.

Kim bilebilirdi ki?

Peki, neler yaptım? İlk olarak, Prens McHottie Junior'ın kendisi, Max tarafından saray turuna çıkarıldım.

Dürüst olmak gerekirse, her zamanki kraliyet gösterisini bekliyordum. Bilirsiniz, *burası benim büyük büyük dedemin*

bu sarayda, vergi kanunlarını okuyan birinin coşkusuyla, *önemli şahsiyetleri ağırlardı.*

Başlangıçta öyle olabilirdi, ama sonra ilginç bir hal aldı.

Bana devlet odalarını gezdiren Max son derece kibar, son derece mesafeli ve son derece sıkılmıştı, muhtemelen bir yerlerde özel bir adada şampanya içip havyar yiyip içmeyi hayal ediyordu.

Şimdiye kadar her şey tahmin edilebilirdi.

Ama sonra mutfaklara, personel odalarına, gerçek insanların bu mermer anıtın işleyişini sürdürdüğü yerlere girdik. Aniden, artık aynı adama bakmıyordum.

O, başka birine dönüşmüştü.

Bir uşak torununun futbol takımında oynadığını hatırladı. Saray aşçısı onu gördüğünde gerçek bir anne sevgisiyle adeta parıldıyordu.

Canlarım, bu adamdaki değişimden neredeyse boynum tutulacaktı.

Hepimiz onun çok yakışıklı olduğunu biliyoruz. Hepimiz onun, konfeti topunu bile sönük kalacak kadar yaşam sevinci dolu olduğunu biliyoruz. Ama gerçek Prens Max hangisi?

Bunu anlamak için bir ayım var. Prens Maximilien'in gizemini çözmek için eşi benzeri görülmemiş bir erişim imkanına sahip olduğum bir ay.

Ne kadar şanslıyım.

Bizi izlemeye devam edin. Bu çok ilginç olacak. Her zaman sizinle,

Fabiana Fontaine xx

#ŞımarıkMıSamimiMı

#RogueRoyal

#KraliyetGizemi

Max

Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var. İstemediğim bir şeyi yapmaya zorlandığımda hiç iyi tepki veremem. Buna son çocuk olmanın getirdiği bir şey deyin, ya da ne dersiniz deyin, ama kısıtlanmaya pek iyi tahammül edemem. Yatılı okula gittikten sonra Cambridge'den mezun olup Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne katıldığımda, ne yapmam gerektiğini söylemelerinden ömür boyu yeterince sıkıldım.

Ve şimdi de nefret ettiğim bir kadına iyi davranmam söyleniyor. Daha da kötüsü, o benim her hareketimi haber yapan bir kadın.

Yanlış anlamayın, anlıyorum. Ailem, 15 yaşında, votkayı sek içmenin beni bu kadar sarhoş edeceğini bilmeden manşetlere çıktığımdan beri, başıma bela olan algıyı değiştirmeye çalışıyor.

Bir çatı katında.

Ocak ayında.

Naif miydim? Elbette. Ama kimse 15 yaşındaki erkeklerin akıllı seçimleriyle tanındıklarını söylemedi.

O zamanlar tüm arkadaş grubum bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ne ters gidebilir ki, diye sordular. Öncelikle, arkadaşlarımdan biri düşüp bacağını kırdı, sonra basın bunu öğrendi — bu, arkadaşlarım için hiçbir şey değiştirmede, ama benim için her şeyi değiştirdi.

Bu, benim "seçimlerimin" manşet haberleri olmaya başladığı zamandı ve çok geçmeden basın benim hata yapmamı bekliyordu, ki ben de bunu oldukça sık yaptım.

Birkaç yıl sonra, Fabiana Fontaine sahneye çıktı, bir şekilde yaptığım her şeyin iç yüzünü öğrenen bir gazeteci. Ve o, isim takmayı çok seviyor. McHottie Junior, Mad Max, himbo ve en son alaycı sözü, man-child.

Halk bunu çok seviyor ve babamın taşa kazınmış kuralları kadar trend olan hashtag'lerim var ve o adam kurallarını gerçekten çok seviyor.

Saat daha 9:17 ve biz bir konferans odasında sıkışıp kaldık. Bu odanın, rahatsız edici durumları daha da dayanılmaz hale getirmek için tasarlandığını hemen anladım. Yastıklı koltuklar ve zengin maun masaya rağmen, sanki konuşma tekrar tekrar yapılıyor gibi. Peki bu tekrar nedir? Sözde "kamu imajının rehabilitasyonu" hakkında sonsuz bir tartışma.

Görünüşe göre, yıllardır ne kadar sık ve gülünç olduğumu söyleyen kadın, imajımı yeniden canlandıracak kişi.

Bu durumun ironisi bana da kaçmıyor.

Fabiana bir telefon görüşmesi için odadan çıktığında, ben de rahat bir nefes aldım. Odada sadece ben, Ronan ve sarayın modern zamanlara uyum sağlamak için işe aldığı, "genç nesille bağlantı kurmak" için görevlendirilen Pippa Chen kalmıştı.

Ronan kağıtlarını karıştırıyor. Bugünkü işkence sırasında kontrollü tavırları bir kez bile bozulmadı, ki benim için aynı şeyi söyleyemem.

"Unutmayın efendim," diyor, gözlüklerini düzelterek. "Burada onurlu bir işbirliği havası sürdürmek istiyoruz. Kuşkusuz, Bayan Fontaine sivri dillidir..."

"Yani kaba," diye araya giriyorum.

"Önemli olan, onun sizi sinirlendirmesine izin vermemek," diyor.

Hıh, diye homurdanıyorum. *Bunun için çok geç.*

"O, benim karşılaştığım ilk gazeteci değil.

Eminim onunla başa çıkabilirim."

"Ama o, 'çocuk gibi davranan Max'i trend olan bir hashtag haline getiren ilk gazeteci," diye Pippa yardımcı olmak için ekliyor.

Çenem gerilir. "Hmm."

"Onu seviyorum," diyor Pippa.

Tabii ki sever. Pippa, insanların gizli niyetlerinden o kadar habersiz ki, Darth Vader ve tüm stormtrooper ordusunu brunch'a davet edip keyifli bir sohbet yapmaktan mutluluk duyar.

"Onu yıllardır takip ediyorum. Akıllı ve gerçekten iyi fikirleri var. Sosyal medya stratejisi kesinlikle mükemmel. Onun hashtag'lerini gördün mü?" Pippa heyecanla sorar.

"Onun hashtag'lerini çok iyi biliyorum," diyorum.

Ama Pippa, Fabiana hakkında konuşmaya devam ediyor. "Gazetecilik dürüstlüğünden ödün vermeden nasıl gerçek bir etkileşim yaratılacağını biliyor. Reels ve TikTok videoları..."

"TikTok yapmıyorum," diye uyarıyorum. "Neden?" diye soruyor Pippa.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kral ve Kraliçe onaylamaz, Prenses Amelia da bunu doğrulayacaktır."

"Onu dinleyelim," diyor Pippa, Ronan ve ben ise "*dinlemeyelim*" diyen bir bakışlaşıyoruz.

Gerçek şu ki, dün Fabiana ile yaptığımız saray turu beni garip bir şekilde tedirgin etti. O, makalelerinde kendini nasıl gösteriyorsa aynen öyle birisi. Keskin, alaycı ve benden hiç etkilenmemiş. Beklemediğim şey ise, "Kraliçe Bertha" ile dalga geçerken yeşil gözlerinin parlamasıydı.

Ya da dudaklarını gülümsemeye çekince yanaklarının çekici kıvrımı.

Ya da Timmy ona güvensizliğini gösterdiğinde bile, sessiz bir özgüvenle duruşu.

Sonra, Şef Margot hakkında konuşmak için ona yaklaştığımda, kokusunu hafifçe aldım. Yumuşak, tatlı ve tamamen etkileyici bir kokuydu.

Bu... rahatsız ediciydi.

Elbette onun çekici bir kadın olduğunu biliyordum. Kör değilim. Ama birinin çekici olduğunu bilmek başka, onun yanında bunu hissetmek başka bir şey.

Ve ben bunu hissettim. Onun esprilerinde, bana bakışında, hareketlerinde hissettim.

Kahretsin! En büyük düşmanımdan hoşlanmaya mı başladım? Berbat, *berbat* bir zamanlama, özellikle de bir ay boyunca birlikte çalışmak üzereyken.

Çünkü ne kadar güzel olursa olsun, kokusu ne kadar çekici olursa olsun, onun kadınsı cazibesine kapılmayı reddediyorum. Fabiana Fontaine

düşmanım ve onu uzak tutmalıyım.

Kapı açılır ve Fabiana odaya geri girer, kendine özgü at kuyruğu sallanır, yüzü kızarır ve bu onu daha da çekici kılar.

Kendine gel, Max.

"Kusura bakma," der ve karşımdaki sandalyeye oturur. "Nerede kalmıştık?"

"Bize parlak sosyal medya stratejinden bahsediyordun," diyor Pippa hevesle.

"Doğru. Monarşiyi yirmi birinci yüzyıla nasıl taşıyabileceğinizi öneriyordum," diyor.

Ronan'ın kaşları saç çizgisine doğru yükselir. "Hedeflerimizi belirlemenin bir yolu da bu, Bayan Fontaine."

"Zaman kazanmak için doğrudan konuşmayı tercih ettiğimi fark etmiş olabilirsiniz, Bay Clementine." Oda içinde göz gezdirir, gözleri benimkilere takılır ve benim iradem dışında, karnımda şüpheli bir şekilde ters dönme hissi uyandırır.

Sakin ol, Max. O düşman, unuttun mu?

Pippa heyecandan neredeyse titriyor. "Doğrudanlık harika!"

Ronan, masanın üzerinden Fabiana'ya kalın bir kağıt yığını uzatır. "Şimdilik TikTok fikrini bir kenara bırakmayı öneriyorum. Majestelerini kapsamlı bir şekilde etkili bir şekilde tanıtacağını düşündüğümüz belgesel dizisinin taslağını hazırladım. Bir göz atmak ister misiniz?"

Belgeyi, uzman bir patlayıcıya ihtiyaç duyan bir yangın bombasıymış gibi inceliyor. "Saygısızlık etmek istemem, Bay Clementine, ama bence televizyon belgesel formatları bugün, posta güvercinleri kadar önemsiz hale geldi. David Beckham'ın dizisi hariç tabii."

Demek Beckham'a karşı bir ilgisi var, öyle mi?

Ve eğer bu hissettiğim küçük bir kıskançlık ise, ona aldırış etmeyeceğim.

Ronan'ın ifadesiz yüzü gerginleşir. "Bayan Fontaine, yenilikçi düşünceyi takdir etsek de, kraliyet temsilciliğinin doğasında var olan saygınlık göz önünde bulundurulmalıdır."

Fabiana, onun sözlerine hemen atladı. "Ben de tam olarak bunu demek istedim! Yeni bir şey denemenin zamanı gelmedi mi? Taze bir şey? Ayrıca, saygınlık moda olamaz."

En iyi niyetime rağmen kendimi öne eğilmiş buluyorum. "Tam olarak ne öneriyorsunuz, Bayan Fontaine?"

O imkansız yeşil gözlerini bir kez daha bana çevirir ve ben karnımın bu saçma sapan hareketini tekrarlamamasını isterim.

Başaramadım.

Hay aksi.

"Sizin izleyicilerinizle onların bulunduğu yerde buluşmayı öneriyorum, efendim. YouTube vlogları, Instagram videoları, TikTok videoları. PR ekibinizin nesiller boyu özenle hazırladığı versiyon yerine, gerçekte kim olduğunuzu gösteren görüntüler."

Ronan alaycı bir şekilde güldü. "Majesteleri'nin sosyal medya influencer'ı olmasını mı öneriyorsunuz?" Fabiana, eBay'de kraliyet mücevherlerini açık artırmaya çıkarmayı önermiş gibi, dudaklarını tiksintiyle kıvırdı.

"Hayır. Onu samimi bir insan haline getirmek istiyorum," diye cevaplar Fabiana, camı kesebilecek kadar keskin bir gülümsemeyle.

Pippa coşkuyla başını sallar. Fabiana'nın Kool-Aid'ini içmiş ve yeniden doldurmak için geri dönüyor. "Otantik içeriğin etkileşim oranları, geleneksel medyaya kıyasla kesinlikle inanılmaz. Özellikle Z kuşağı, filtrelenmemiş içeriğe tepki veriyor."

"Filtrelenmemiş," diye tekrar ediyorum, sanki zehirliymiş gibi kelimenin tadına bakarak. "Sen ve Z kuşağı için filtrelenmemiş kelimesini tanımlar mısın, Pippa?" diye soruyorum, sanki kendi neslime ait değilmişim gibi.

Fabiana bu fırsatı değerlendirerek araya girer. "Filtrelenmemiş, normal, günlük şeyleri yaparken seni göstermek anlamına gelir. Mesela yeni köpeğini gezdirmek gibi." Bana anlamlı bir gülümseme atar ve ben çenemi sıkarım.

"Ledonya halkının görmek istediği şeyin benim 'normal şeyler' yapmam olduğundan emin değilim," diye cevap veriyorum.

"Oh, ama istiyorlar, kusurlu anlar da dahil. İnsanlar mükemmellikle değil, kırılganlık ve mizahla bağ kurarlar," diyor Fabiana.

"Kesinlikle," diye onaylar Pippa.

Ronan'ın başı ağrımaya başlamış gibi görünüyor. "Bayan Fontaine, belirli kraliyet standartları korunmalıdır.

Onun Majesteleri'nin dişlerini fırçalarken TikTok videoları çekebilmeniz için onlarca yıllık protokolü öylece terk edemeyiz."

Fabiana sandalyesine yaslanıp parmaklarını birleştirir. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Bay Clementine, ama protokol artık kraliyet ailesine, özellikle de Prens Maximilien'e hizmet etmiyor. Onun kamuoyundaki algısını değiştirmek istiyorsanız, insanların bulunduğu yerde içerik sunmanız gerekir. Ve bu, insanların kanepelerinde televizyon izlerken değil, telefonlarında, tabletlerinde. Hem eğlenceli hem de gerçekçi, kısa ve kolay sindirilebilir içerikler."

"Genç nesiller arasında kraliyetin onay oranlarına ilişkin bazı istatistiklerim var," diyor Pippa, tabletine dokunarak.

Ronan, onun yorumunu eliyle savuşturur. "Buna gerek yok, Bayan Chen."

"Hayır, Ronan. Onu dinleyelim," diyorum.

"Korkarım ki olumlu bir tablo çizmiyorlar. Prens Alexander ve Prenses Sofia ile Amelia evlenip ilk çocuklarını doğurdıklarında reytingler çok yüksekti, ama şimdi herkes Prens Maximilien'e odaklanmış durumda..." Pippa sözünü keser ve göğsümde bir sıkışma hissedirim.

Fabiana öne eğilir ve ellerini parlak maun masanın üzerine avuç içleri aşağı bakacak şekilde koyar. "Bakın. Beni bu projeye bir nedenden dolayı dahil ettiniz. Benim yaklaşımım, paylaştığımız içerikte şeffaf olmak. Eğer doğru kişi değilsem, şimdi söyleyin, ben de çekilirim."

Oda gergin bir sessizliğe bürünür. Bu, gereğinden fazla ilgi çekici bulmaya başladığım bu kadından kurtulmak için bir fırsat olabilir. Bu kadın, sanki ulusal bir spormuş gibi, yaptığım her kötü seçimi rapor etmeye kararlıdır.

Ama onu bir daha görmemek ne kadar cazip olsa da, içimden bir ses bana onun sözünü tutacağını söylüyor ve ben de ona uysal davranıp mesafemi koruduğum sürece, bana engel olmaktan çok yardımcı olacağını söylüyor.

"Peki ya paylaşmak istemediğim şeyler, özel konuşmalarım gibi? Ya da tuvalet alışkanlıklarım?" diye soruyorum.

"Oh, eminim halk sizi duş bonesiyle görmek ister," diye espri yapıyor Fabiana ve hain Pippa kıkırdıyor.

"Bayan Fontaine," diye uyarıyor Ronan.

"Tamam," diye kabul ediyor, gözlerinde belirgin bir ışıltıyla. "Duş bonesi görüntüsü yok."

"Ya da özel konuşmalar," diye ekliyorum.

"Ya da özel konuşmalar," diye kabul ediyor ve bu, ne kadar küçük olursa olsun, bir zafer gibi geliyor.

"Yol boyunca halledebiliriz," diye cevaplar

Fabiana. *Yol boyunca tartışarak halledebiliriz* demek istiyor.

Ronan, "Bazı somut fikirler belirleyelim derim. Böylece bunun pratikte nasıl olacağını anlayabiliriz," diyor.

Fabiana'nın gözleri parlar ve tabletinde başka bir ekrana geçer. "Sizden bir adım öndeyim, Bay Clementine. 'Hayattan Bir Gün' başlıklı, kamera arkası görüntülerini de içeren bir bölüm hazırladım. 'Beklenmedik Yetenekler' başlıklı bölümde ise prensin halkın bilmediği yetenekleri veya ilgi alanları gösterilecek. Jonglörlük yapıp yapamadığı veya şarkı söyleyip söyleyemediği gibi şeyler."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Jonglörlük mü?" "Yapabilir misiniz?" diye soruyor.

"Tabii ki yaparım."

"Harika! Karaokede iyi misin?" diye sordu ve Pippa yine kıkırdadı, ama hemen öksürük gibi göstermeye çalıştı.

"Berbatım," diye cevap veriyorum.

"O zaman bu kesinlikle listeye girecek," der ve tabletine dokunur.

"Ülke benim, diyelim ki, eğlenceli tarafımı görmedi mi?" diyorum.

"Onlar bunu seviyor! Çocuk ruhlu Max hala gündemde," diyor.

"Aynen öyle."

"Güçlü yanlarına odaklan."

"Çocuk ruhlu olmak benim gücüm mü?" diye soruyorum. "Kesinlikle," diye cevaplıyor.

Pippa ellerini çırparak Fabiana ile aramızdaki gerginliği bozar. "Bu kesinlikle harika olacak! Ne zaman çekime başlayabiliriz?"

"Anlattığınız şey benim tarafımdan önemli ölçüde güven gerektiriyor, Bayan Fontaine," diyorum.

"Evet," diye tereddüt etmeden kabul ediyor. "Güven iki yönlüdür. Ben senin samimi olacağına güveniyorum, sen de benim bu samimiyeti adil bir şekilde yansıtacağıma güveniyorsun."

"Bana karşı adil davranmadın," diyorum ve evet, kardeşlerim benden daha fazla tatlı aldığında ayağımı yere vurup yüzüm kızaran bir çocuk gibi konuşuyorum.

Omuzlarını silkiyor, sinir bozucu derecede güzel yüzündeki gülümseme bir an bile bozulmuyor. "Tek yapabileceğim, seni olduğun gibi temsil edeceğime dair sana söz vermem."

Ronan ve ben birbirimize bakıyoruz. Pippa'ya bakmanın bir anlamı yok. O zaten Fabiana Fontaine hayran kulübünün başkanı olmaya karar vermiş.

"Ne dersiniz, efendim?" diye sorar Ronan.

Çenemi sıkıyorum. Bu kadın benim cazibeme karşı duyarsız olmakla kalmıyor, benden aktif olarak nefret ediyor. "Yayınlanmadan önce yazıları ve makaleleri görebildiğim sürece."

Kafasını sallar.

"Öyleyse anlaştık," diyorum.

"Güzel, güzel," diyor Ronan. "Şimdi, seyahat programını konuşalım. Prens bu hafta Belladonna Sarayı'nda gençlere yönelik açık hava liderlik programına katılacak."

"Belladonna Sarayı," Fabiana tekrarlar, profesyonel maskesini düşürür.

Huh. İlginç. Neden acaba?

"Yazlık saray," diyorum, onu rahatsız eden şeyi bilmeden ama yine de bundan zevk alıyorum.

Küçük şeylerdir bunlar.

"Bir sorun mu var?" diye sorar

Ronan. "Sorun yok," diye cevaplar

Fabiana yumuşak bir sesle.

Ronan özetini kapatır. "O zaman karar verilmiştir. Saray, Majesteleri'ne kuzeye eşlik etmeniz için gerekli düzenlemeleri yapacaktır. Bu arada, bu projeye sarayda başlayalım. Önümüzdeki birkaç gün Majesteleri'ni takip edebilir, devlet yemeğine katılabilir ve ardından kuzeye doğru yola çıkabilirsiniz."

Toplantı sona erip herkes dışarı çıkarken, ben oturarak Fabiana'nın tabletini hızlı ve verimli bir şekilde toplamasını izliyorum. Pippa Fabiana'ya iltifatlar yağdırırken Ronan veda etmek için başını sallıyor ve sonra sadece ikimiz kalıyoruz ve aniden konferans odası çok sessiz, çok samimi geliyor.

"İlk resmi çekimimizde görüşürüz efendim," diyor, çantasını omzuna asarak.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye yalan söylüyorum.

Kapıda durur. "Sizi adil bir şekilde temsil edeceğime dair söylediklerimde ciddiydim."

Gözlerine bakarak "Teşekkür ederim" diyorum.

O odadan çıkar ve ben derin bir nefes alırım.

Bu durumdan hiç de memnun değilim, ama gerçek şu ki Fabiana'dan etkileniyorum, ve sadece fiziksel olarak değil. O bana meydan okuyor. Bana karşı çıkmaktan korkmuyor. Keskin zekalı. Çoğu kadının yaptığı gibi, her sözüme kulak kesilip, gülümseyip kızaran bir tepki vermiyor.

Bu bir felakete yol açabilir. Benden etkilenmeyen biriyle bir ay boyunca ciddi bir yakınlık içinde olmak.

Aklımı başımda tutmam lazım. Profesyonel bir mesafeye ihtiyacım var. Fabiana Fontaine'in uzun zamandır başıma gelen en tehlikeli şey olabileceğini içimden bir ses söylese de, ona karşı bu mesafeyi korumam lazım.

Bölüm 7

Valentina

Hayatımda yediğim en kremesi çırpılmış yumurtaların üzerine konmuş bir parça tostu çiğniyorum. Dün toplantıdan sonra bana gönderilen programı gözden geçiriyorum. Prens Max'in günü dolu dolu, orası kesin. Ama kraliyet ailesine doğduğunuzda hayatınız böyle olur. Bitmek bilmeyen resmi etkinlikler, partiler, halkın hayranlığı ve kameralara gülümsemeler.

Bu adam için içim acıyor.

Bugün, saat 9'da Eğitim Bakanı ile Mavi Salon'da yapılacak toplantı ile başlıyor, ardından "yazışma incelemesi" denen bir şey var - bahse girerim hayran kadınların gönderdiği mesajları okumak için kullanılan bir kod - sonra da kasabanın diğer ucundaki yeni kütüphane kanadında bir kurdele kesme töreni var

Son olarak, en az üç Avrupa ülkesinin devlet başkanlarını ağırlayacak bir akşam yemeği var.

Bir sonraki makalem için hem video çekimi hem de malzeme elde etmek için birçok fırsat var.

Kahvaltımın son lokmasını ağızıma atıp, barista kalitesinde kahveyle yudumluyorum. Bugün bana sunulan tüm kahvaltı seçenekleriyle, bir ay sonra saraydan daha dar giysilerle ayrılacağım kesin. Her şey çok lezzetli görünüyor ve yarın ne yiyeceğimi şimdiden planladım: üzerine akçaağaç şurubu dökülmüş yaban mersini ve ahududu kompostosu ile yanında kaymaklı krema eşliğinde yaban mersini krepleri.

Bugünün tostlu çırpılmış yumurtası buna kıyasla çok sade geldi.

Blazerimi giyip, saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıp, gözlüklerimi taktım.

Fabiana'nın zamanı geldi.

Fotoğraf makinem, telefonum ve defterimi toplayıp saatime bakıyorum. Saat sekiz kırk, Eğitim Bakanı gelmeden önce Mavi Salon'da hazırlıklarımı tamamlamak için mükemmel bir zaman. Kim bilir? Belki de Bakan gelmeden önce prensle baş başa kalabileceğim birkaç dakika bile olur. Şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz zamanlar pek de harika sayılmazdı. Bunu tanımlamak için kullanabileceğim en yumuşak kelime muhtemelen "soğuk" olurdu, ancak "açıkça düşmanca" daha uygun olurdu. Prens, benim hiçbir iyi özelliği olmayan aşağılık bir insan olduğumu düşündüğünü açıkça belli etti.

Bu, güzel bir ilişkinin başlangıcı sayılmaz.

Topuklarım mermer zeminde tıklarken toplantı yerine doğru ilerliyorum. Mavi Salon'un kapısına vardığımda, bekleyip dinliyorum. Odadan hiçbir ses gelmiyor, içeri girip boş olduğunu görüyorum.

Buraya ilk gelen benim.

Telefonumu hazırlayıp, kameramı tripoda yerleştirip, defterimi yeni bir sayfaya açarak büyük pencerelerin yanına geçiyorum.

Bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Saat 9'u çok geçe kadar zaman yavaşça ilerliyor ve hala kimse gelmemiş, aşırı hevesli ve fazla neşeli Pippa Chen bile.

Kapıları tekrar açıp koridoru baştan sona gözden geçiriyorum. Birkaç saray çalışanı işlerini yapmak için koşturuyor, onun dışında koridor boş.

Bu insanlar nerede? Prensın geç kalması çok da şaşırtıcı değil. Hepimiz onun aşırı büyümüş bir ocuk olabileceğini biliyoruz. Ama Eğitim Bakanı? O, güçlü takımı elbiseleri ve keskin bob sa kesimiyle gerçek bir hırslı tip. Kesinlikle zamanında gelmiş olmalıydı, değil mi?

Koltuğuma kp pencereden kraliyet bahçelerine, uzakta uzanan yeşil çimlere bakıyorum. Programı tekrar tekrar kontrol ediyorum. Programda doğru yerde ve doğru zamanda olduğum açıkça yazıyor.

Telefonumda saatin 9:28 olduğunu görünce, prens ve bakanın aşırılıkılar tarafından kaırıldığından şüphelenmeye başlıyorum. Hemen ayağa kalkıyorum. Bu toplantıya kimsenin gelmeyeceği belli ve günün malzemesini toplamak için zamanım daralıyor.

Bulunması zor Max'i bulmam gerekiyor ve onu hemen bulmam gerekiyor.

Komşu odaları arıyorum, hepsi boş ama kütüphane hariç, burada tesadüfen Prens Sofia'yı kağıtları okurken buluyorum. Mümkün olduğunca çabuk geri çekiliyorum ve sanki işim buymuş gibi gelecekteki kraliçeye özür diliyorum.

"Kayboldunuz mu?" diye soruyor.

"Sadece kardeşinizi arıyorum, Majesteleri."

"Oh, onun burada olması pek olası değil." Kitaplarla dolu duvarları işaret ediyor.

"Haklısınız. Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ofis kanadına varıyorum ve bir personelden beni Prens Max'ın odasına götürmesini rica ediyorum. Personel bunu açıkça isteksizce yapıyor.

Odalar boş. O adam

nerede?

Sorun şu ki, Villadorata'daki kraliyet sarayı kadar büyük bir yerde, bir kişi bulunmak istemiyorsa, neredeyse ortadan kaybolabilir.

Prens Max, görünüşe göre bu oyunda oldukça başarılı.

Ronan'ın ofisine vardığımda, onun Kral ile toplantıda olduğu söylenir, ben de Pippa Chen ile görüşmek isterim.

"Bayan Fontaine!" diyor, yüzü ıslıl ıslıl, kolumu yerinden çıkacakmış gibi sallayan hevesli bir el sıkışmasıyla beni selamlıyor.

Ona programı uzattım. "Bu sabah toplantıya neden kimsenin gelmediğini biliyor musunuz? Prens ve bakanı yarım saat bekledim."

Şimdi köşeleri kıvrılmış sayfayı incelerken kaşlarını çatıyor. "Prens Maximilien ve Eğitim Bakanı işlerini geçen ay tamamladılar. Ben de bunu paylaştım."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Zaten saat 9'da orada olmazdı. Çarşamba günü olmazdı."

"Neden olmasın?"

"Çünkü her pazartesi, çarşamba ve cuma günü o saatte saraya kişisel antrenörü geliyor." O, başını eğerek, koyu renkli gözlerini soldan sağa çevirerek, "Onu tanıdığım için biliyorum ve sana söyleyeyim, o *çok yakışıklı*."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Gerçekten Prens Max'i seksi mi buluyordu? "Kim?"

"Kişisel antrenör."

"Tamam." Buraya bir kişisel antrenörün yakışıklılığını tartışmaya gelmedim. "Peki, saat 9'daki bu toplantı..."

"Bugünün programında olamazdı," diye sözümü tamamladı ve başını salladı. "Dediğim gibi, seksi kişisel antrenör zamanı."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Prens yanlışlıkla eski programını mı gönderdi? Ve eğer kasıtlı yaptıysa, neden böyle bir şey yapsın ki? Hiç mantıklı değil.

Yoksa...? *Hayır*, olamaz. Prens, beni görmekten kaçınmak için kasıtlı olarak bana eski bir programı göndermezdi. Değil mi?

"Çocuk gibi adam" etiketi hiç bu kadar uygun gelmemiştir.

Boynumdan terler akıyor. "Peki ya bu?" diyorum, günün bir sonraki randevusunu işaret ederek. "Saat 11'de kütüphanede mi olacak?"

"Kütüphane mi? Sanmıyorum. Sarayın spor salonunda bir saatlik fizik tedavi seansı var, sonra da bahçede koşuya çıkıyor." Sesini alçaltıp etrafına bakındı. "En üst kattaki pencerelerden onu izleyen bir grup kız var."

"Prensin koşmasını mı izliyorsunuz?"

"Fizik tedavisini. Adı Chase. Chase Johansen. Güney Afrika'dan."

Chase adında bir Güney Afrikalıyı düşünmüyorum. Burada tek bir sonuç var. Max, günün hiçbir etkinliğine katılmak niyetinde olmadığı halde, bana yanlış bir program gönderdi. Beni kasten boşuna bir arayışa çıkardı ve Prens Max da bu boş arayışın hedefi.

Tercihen pişirilmiş.

Kurnaz, manipülatif, kesinlikle sinir bozucu...

Ağzımı büküp, hayal kırıklığıyla programı buruşturup yakındaki çöp kutusuna fırlatıyorum. "Nereye koşuyor?"

Pippa'nın gözleri parlıyor. "Benimle gel."

Onu takip ederek üçüncü kata çıkıyorum. Saray personelinden üç kadın, ellerinde kahve fincanlarıyla pencereden aşağıdaki bahçeye bakıyorlar. Bazıları çikolatalı kurabiye bile yiyor.

"Millet, bu Fabiana Fontaine," diyor Pippa ve üç kadın bana dönüp bakıyor.

"Gazeteci olan mı?" diye sordu içlerinden biri, siyah beyaz üniformalı, muhtemelen bir hizmetçi olan genç ve güzel bir kadın.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Pippa benim yerime cevap verdi. "Aynen öyle. Ama merak etmeyin, ısırılmaz. O harika biridir!"

Üç çift göz beni değerlendirir.

"Sadece beni gerçekten rahatsız eden bir şey olursa ısırırım," diyorum.

"Hmmm," diye cevaplar hanımefendinin hizmetçisi, gözleri benim kıyafetimi tararken. "Hayır, gerçekten. Fabiana harika!" Pippa ısrar eder. "O, Chase ve prensi izlemeye geldi."

Chase ve prensi izlemeye geldi." Dördünü işaret eder. "Bu Chase-slash-Max Fan Kulübü. Her pazartesi, çarşamba ve cuma günü düzenli olarak buraya geliyoruz. Değil mi, bayanlar?"

"Öyleyiz," diye cevaplar diğer kadınlardan biri. Muhtemelen benden bir iki yaş büyük ve kirle lekelenmiş kot pantolonu ve tişörtünden, bahçe ekibinde olduğunu tahmin ediyorum. "Ama kimseye söyleme. Bu tam olarak bizim işimiz değil. Anladın mı?"

"Anladım," diye cevap veriyorum.

"Bunlar Theresa, Hetty ve Isadora," diyor Pippa, kadınlardan birini diğerine işaret ederek.

"Merhaba, millet. Bunu her hafta üç kez mi yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Tabii ki!" diye cevaplar Pippa.

"Sadece yapabildiğim zaman," diye cevaplar Theresa. "Prenses Amelia için çalışıyorum."

ve bazen seyahat etmek zorunda kaldığım için bunu özlüyorum."

"Onun için o anları videoya çekiyoruz," diye açıklıyor Isadora. "Ve bunun için çok minnettarım," diye cevaplıyor Theresa.

"Hepiniz PT'yi izlemek için mi buradasınız?" diye soruyorum, bazılarının Max'e ilgi duyup duymadığını merak ederek. Tabii ki, sadece araştırma amaçlı.

"Ben Prens Max için buradayım," diyor Hetty, yanakları kızarak. "Chase benim için fazla mükemmel."

"Peki Prens Max değil mi?" diye gülerek soruyor Isadora. "Kabul et Hetty, ikisi de erkekler arasında tanrılar gibi."

"Aynen öyle," diye onaylıyor Theresa.

Erkekler arasında tanrılar mı? *Vay canına*. Burası gerçekten bir hayran kulübü.

"Ooh, bakın. Onları görebiliyorum!" diyor Pippa ve herkes onun etrafında toplanarak uzun pencereden dışarıya bakıyor.

Uzakta, gül bahçesinin etrafında iki erkek figürü var, hızlı ve etkileyici bir atletizmle hareket ediyorlar. İkisi de şort ve spor ayakkabı giymiş, gömleksiz gövdeleri terden parlıyor.

Bir dakika. Üstsüz mü?

Hadi ama! Bu adamlar için hayran kulübü olmasına şaşmamalı. Sanki sarayın onları görebilecek pencereleri yokmuş gibi, kaslı vücutlarını sergiliyorlar.

Kafalarının üzerinde "*Yarı çıplak erkekler burada!*" diye bağırان devasa bir neon tabela olsa da olurdu.

Onların bize doğru uzun adımlarla ilerlediklerini, uzun ve atletik bacaklarının yere vurarak ilerlediklerini izliyorum. Yalan söylemeyeceğim, ikisi de yakışıklı erkekler. Güçlü. Kaslı. Formda.

Kadınlar büyülenmiş, gözlerini onlardan ayırmıyorlar.

Telefonumu açıp çekim yapmaya başlıyorum. Sadece içerik için, anlarsınız ya.

"Sanki birlikte kardiyo yapmak için canlanan iki Yunan heykeli gibiler," diyor Isadora.

"Erkek mükemmelliğinin yavaş çekim montajı," diyor Theresa iç çekerek.

Yunan heykelleri mi? Erkek mükemmelliği mi? *Lütfen.*

Evet, kabul ediyorum, ikisi de yakışıklı adamlar. Objektif olarak, bunu inkar etmek mümkün değil. Ama Yunan heykelleri canlanıyor mu? Erkek mükemmelliği mi? Prens Max hakkında anladığım kadarıyla, o da diğerleri gibi kusurlu birisi. Kibirli, kaba, sığ birisi.

Sabahın geç saatlerinde güneşin altında kaslı vücudu parıldarken özellikle seksi görünse bile.

Onu dik dik izlediğimden değil tabii.

Onu gözlemlemek benim işim. Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek.

Ama onu izlerken kalbimin hızla atması hiç de profesyonelce bir davranış değil. Bilinçli olarak nefes almayı hatırlatmam gerekiyor. Çünkü kendime karşı dürüst olursam, gerçekten dürüst olursam, prensin kaslarının dalgalanmasını, çenesinin güçlü bir kararlılıkla gerginleşmesini görmek beni etkiliyor. Sadece birlikte çalışmak zorunda olduğum bir adama karşı hissetmemem gereken şeyler, hatta aktif olarak sevmediğim bir adama karşı hissetmemem gereken şeyler.

En azından, nazik, playboy görünüşünün altında birini görmeye başlamadan önce onu aktif olarak sevmiyordum. Gerçek birini görmeye başlamadan önce.

Kahretsin! Bu adamın cazibesine karşı bağışık olmam gerekirken, burada aşk acısı çeken bir genç kız gibi popüler bir erkeğe hayran hayran bakmamam gerek.

Topla kendini, Valentina.

Max'e o kadar odaklanmışım ki, Chase'i neredeyse fark etmemiştim, ta ki hareketleri gözüme çarparak prensin beni içine çektiği trans halinden çıkarmaya kadar.

Gerçeklik, yanağıma keskin bir tokat gibi çarptı. Manzarayı hayranlıkla seyrederek zaman kaybediyorum — çünkü kabul etmekten nefret etsem de, kesinlikle hayranlıkla seyrediyorum — oysa hikayemi yazmam gerek.

Hemen önümdeler, sadece üç kat aşağıda. Bu, bugün benim için tek gerçek şansım olabilir.

"Hoşça kalın, bayanlar." Yere doğru koşarak kapıya yöneliyorum. "Nereye gidiyorsun? Henüz esnemeye başlamadılar!"

Pippa arkamdan sesleniyor.

"Dışarı!" diye bağıriyorum, köşeyi dönüp merdivenlerden aşağı koşarken, zemin kata inen geniş merdivenlerde kendi topuklarımla neredeyse takılıp düşüyorum.

Oraya vardığımda, çocukluğumdan kalma saray bilgimi kullanarak en yakın çıkışı bulur, oradan hızla geçip bahçelere çıkarım.

Havayı yudumlarken, bahçede hareket halindeki iki Yunan heykelini ararken, efordan daha fazlası nedeniyle kalbim deli gibi çarpıyor. Duruyorum ve topuklarım çimlere batıyor. *Kahretsin!* Onları çıkarıyorum, bir ayağımla zıplıyorum, sonra diğer ayağımla zıplıyorum, sonra ayakkabılarımı bir elimle tutup çeşmenin etrafında koşarak peşlerine düşüyorum.

Mutfakların arkasındaki sebze bahçelerine ve meyve ağaçlarına ulaşana kadar yenilgiyi kabul eden bir nefes vermedim. Onlar ortalıkta yoktu. Bir şekilde, o yarı çıplak sporcular parmaklarımla arasından kayıp gitmişlerdi.

Birkaç bahçıvan durup bana bakıyor, ben de onlara kısa ve utanç dolu bir el sallamadan önce, at kuyruğumdan çözülmüş saçlarımı düzelterip, artık kirlenmiş çıplak ayaklarımla çimlerin üzerinde yürüyorum.

Kahverengi bir tüy yumağı bana doğru atladı.

"Merhaba, Toffee," kendime rağmen şefkatle sesleniyorum, onu okşamak için eğiliyorum ve o da kirli patilerini bir kez daha eteğime koyuyor.

Bu yerde kuru temizleme faturası beni iflas ettirecek.

"Oh, merhaba," bir kadın sesi temkinli bir şekilde diyor ve ben başımı kaldırıp Prenses Amelia'yı görüyorum. Tişörtün üzerine bir tulum giymiş, uzun siyah saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmış, çocuklarından birinin elini tutuyor.

Reverans yapıyorum. "Majesteleri."

Elini havada sallıyor. "Burada bunlarla uğraşmayın.
Ben Amelia, bu da Jamie."

Küçük çocuğun pembe yanaklarına gülümsüyorum, saçları annesininkinden daha açık renk ama annesinin güzel kahverengi gözlerini almış. "Merhaba Jamie. İkinizle tanıştığımıza memnun oldum."

"Toffee!" diye cevapladı, köpeği işaret ederek bahçedeki bu bitkin kadına hiç ilgi göstermedi.

"Ne oldu?" Prenses Amelia gözlerini üzerimde gezdirerek sorar.

"Ben, şey, birini kovalıyordum."

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Etekli takım elbiseyle mi?" Omuz silktim. "Gerekirse, sanırım."

"O benim kardeşimdi, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırdım. Max'in yaptıklarını sevmesem de, onu kız kardeşine ispiyonlamayacağım.

"O her zaman yaramaz olanıydı. Harika ama yaramaz." "Anne," dedi Jamie, kolunu çekerek.

"Gitmeliyim. Jamie'ye tavukları besleyebileceğine söz verdim."

"Toffee'yi götürmemi ister misin?"

"Hayır. Koşması lazım ve Max onu eğitmeye çalışıyor.

Aramızda kalsın, bu konuda pek de iyi değil."

Jamie'nin köpeğe uzanmaya çalışmasını izlerken gülümsüyorum, köpek ise yeri koklamakla meşgul olduğu için onu fark etmiyor.

O hareket uzaklaşırken uzaklaşırken, koşmaya
koşarak peşinden peşinden "Amelia, bunu bir
şey

"Ne?"

"Seninle o reality şovda olanlar hakkında."

"Bununla hiçbir ilgin olmadığını söyleyeceksen, bunu zaten biliyorum. Soruşturma bize bunu zaten söyledi."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. O ve kocası Ethan'ın, onların her hareketini yasadışı olarak filme alma planının bir parçası olduğumu düşündükleri hep aklımda kalmıştır. Yıllar boyunca kraliyet ailesi hakkında pek çok şey söylemiş olabilirim, ama asla o kadar ileri gitmedim.

Gülümsediğinde gözleri parlıyor. "Şimdi git, kardeşim bul ve ülkeye onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlat."

Saraya geri dönüp çıplak ayakla merdivenleri çıkarak halkla ilişkiler ofisine giderim. Orada saray personelinin meraklı bakışlarıyla karşılaşırım.

Prens Max bir kez daha benden kaçmış olabilir, ama onunla vakit geçirmek benim işim ve onun beni alt etmesine izin vermeyeceğim.

Öğleden sonra, kafası karışık Ronan ile konuştum ve o bana Prens Max'in gerçek programını verdi. Odamda biraz dinlendikten sonra, onun ofisine gittim. Görünüşe göre, öğle yemeğinden sonra orada bazı belgeleri inceliyordu.

Bundan paçayı kurtaramayacak. Ben onun büyük kedi pençeleriyle oynayabileceği bir fare değilim. Ben ciddi bir gazeteciyim, onun hayatını belgelemek için buradayım. Ona ve ailesine bir *iyilik* yapmak için buradayım.

Onun hakkında korkunç şeyler yayınlayabileceğimi anlamıyor mu? Ülkeye onun çocuktan daha kötü olduğunu söyleyeceğimi? Aptal bir erkekten daha kötü olduğunu?

Ve biliyor musun? Belki de bunu yaparım.

Ona son bir şans vereceğim, sonra da bitti.

Çenemi o kadar sıkı sıkımsam ki, azı dişim kırılabilir, birkaç dakika erken ofisine varıyorum. Ahşap panelli duvarları, zorunlu yüksek tavanları ve büyük masasıyla muhteşem bir oda. Şömineye doğru ilerliyorum ve yüksek sırtlı deri koltuklardan birinin arkasına çömeliyorum. Girişi net bir şekilde görebiliyorum ve hazırım.

Bu adam beni bu hale getirdi: büyük bir çocuk gibi mobilyaların arkasına saklanıyorum.

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Onun günlük hayatını belgelemem, gerçek Prens Max'e samimi bir erişim sağlamam gerekiyor. Kariyerim, Ledonia'nın en yakalanması zor prensi ile bir dizi başarısız pusu girişiminden ibaret olamaz.

Ve bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Sonunda, dizlerim kramp girmeye başladıktan sonra, Prens Max ortaya çıktı.

Odaya sanki sahibiymiş gibi rahatça giriyor, duştan sonra giydiği pantolon ve geniş omuzlarına çok yakışan beyaz polo gömleğiyle tamamen rahat görünüyor - ama benim ruh halime hiç de iyi gelmiyor.

Gerçekten, bugün beni başarıyla bahçe yoluna sürükleyen bir adam için, kesinlikle rahat görünüyor. Masasına bazı kağıtları yerleştirirken bir melodi mırıldanıyor.

Dizlerim protesto edercesine gıcırdayarak ayağa fırlıyorum ve gözleri benimkilere takılıyor. Biraz fazla tatminkar bir ifadeyle, ifadesinin rahatlıktan, tuzağa düşmüş ava benzeyen bir şeye dönüşmesini izliyorum.

"Bayan Fontaine."

"Bugün beni oldukça boşuna bir arayışa gönderdiniz, Majesteleri," diyorum, ses tonumda hoşnutsuzluğumu açıkça belli eden keskin bir ifadeyle.

"Öyle mi?" diye soruyor, sanki bu onu şaşırtmış gibi.

"Bu sabah beni kasten yanlış yere mi gönderdiniz?"

"Yanlış yere mi?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Lütfen benimle dalga geçmeyin. Bana geçen ayın programını gönderdiniz ve ben yarım saat boyunca Mavi Salon'da bekledim. Babanızın bana ödediği işi yapmak için size ulaşmam gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

"Belki programlar karıştırılmıştır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki mi?"

"Böyle şeyler olur."

"Kabul et," diyorum. "Bunu bilerek yaptın."

"Biraz paranoyak mı davranıyorsun?"

Ellerimi belime koyup ona sert bir bakış atıyorum.

O da ellerini havaya kaldırır. "Tamam, itiraf ediyorum. Sana geçen ayın programını gönderdim."

"Ne?" Ağzım açık kalır. Beni boşuna uğraştırmış!

"Çocukça davrandım."

"Sen söyledin," diye alay ediyorum. "Buna benden daha çok ihtiyacın var," diye blöf yapıyorum, çünkü yıkık bir ev ve bir yığın fatura bana aksini söylüyor.

"Sanırım haklısın. Adil davranmadım." "Tabii ki davranmadın."

Ağzının köşeleri seğirdi. "Beni yakaladın, şimdi ne yapacaksın?"

Onun sesi... flörtöz mü? Çünkü bana öyle geliyor. Bu birçok açıdan çok yanlış.

Aynı zamanda biraz heyecan verici, tamamen karışık, uygunsuz bir şekilde. yol.

Adamım. Zihin oyunlarından bahsedelim.

Kalbim hem öfkeden hem de başka bir şeyden

"Bu bir özür mü, efendim?"

Bugün bana yaşattıklarının önemsiz bir şey olduğunu ima edercesine omuzlarını silkiyor. "Sana verebileceğim en büyük özür bu."

Ağzımı büküyorum.

"Tamam. Sana bunu yaptığım için özür dilerim. Yanlıştı ve bunu bilmeliydim. Yeniden başlayalım mı?"

"Neden? 1992'ye kadar geriye giden bir programın mı var?"

"1992'de ben daha doğmamıştım bile. Ve hayır, eski programlarımın hepsi bitti." Dudakları bir gülümsemeye kıvrılır ve bir anda, tüm o kadınların bu adama neden hayran olduğunu anlarım. Neden posterleri yıllardır genç kızların yatak odalarının duvarlarını süslüyor. Neden çılgın parti çocuğu tavırlarıyla paçayı kurtarıyor.

O sadece yakışıklı değil, aynı zamanda sadece çekici olarak tanımlanabilecek bir tavır var - tabii bana kaşlarını çatıp düşmanım gibi davranmadığı zamanlarda.

Ya da belki de özellikle o zaman, Elizabeth Bennet'in Bay Darcy ile şakalaşması gibi. Ama burada playboy prensle, kardeşinin Prens McHottie unvanının varisiyle uğraşıyorum.

Max, ergenliğe girdiğinden beri neredeyse tüm dünyayı flört ederek dolaşmış, yakışıklılığı, çocuksu cazibesi ve rahat tavırlarıyla insanları kendine hayran bırakmıştır. Ülke her zaman en küçük kraliyet kardeşine hayran olmuştur: bahçe partilerinde ortalığı birbirine katan tombul bir bebek; elit bir özel okulda ilk gününde hasır şapka ve kravat takan, çok sevimli bir çocuk; karşı cinse olan çekiciliğini anlamaya başlayan yakışıklı bir genç; Cambridge günlerinde dağınık saçları ve kalın kazaklarıyla dağınık ama yine de inkar edilemez derecede çekici bir öğrenci; ve daha yakın zamanda, resmi askeri üniformasıyla şık bir genç adam.

Elbette, kraliyet muhabiri olarak, ülkenin ona olan sevgisini yansıtmam gerekiyordu, ne kadar iyi büyüdüğünü, Ledonia'nın yeni "McHottie"si olmayı hak ettiğini vurguladım. Ağabeyi Alex'e yaptığım gibi, ben de ülkenin geri kalanıyla birlikte bayılmışım gibi davrandım. İki kardeşi sanki özel bir şey gibi övdüm, oysa gerçekte onlar sadece şanslı doğmuşlardı — hem Ledonia kraliyet ailesinin üyeleri olarak hem de iyi görünüşlü genleri kazanarak.

Ben her zaman daha iyi biliyordum. Alex, Max ve kız kardeşleri, ailemi yok eden, bildiğim her şeyi elimden alan kraliyet ailesinin üyeleri olmayabilirlerdi. Babamı yargılayan, onu Ledonia'dan kaçmaya zorlayanlar onlar olmayabilirlerdi. Ama ebeveynlerinin elleri kanlıydı ve bu, ne kadar çekici olurlarsa olsunlar, onlara asla affedemeyeceğim bir şeydi.

"İkimiz de yetişkin gibi davranıp oyun oynamayı bir kenara bırakıp birlikte çalışmaya karar verebilir miyiz?" Elimi ona doğru uzatıyorum.

O elime bakar ve beni bekletecek mi diye merak ederim. Ama sonra elimi tutar ve teninin dokunuşu kolumdan göğsüme kadar güçlü ama istenmeyen bir elektrik akımı gönderir.

"Artık oyun oynamayacağız, Bayan Fontaine. Söz veriyorum," diyor, gözleri karanlık ve yoğun.

Yutkunuyorum. Aramızda bir şey değişti ve birdenbire önümüzdeki ay çok daha karmaşık hale geldi ve el sıkışmamızın *her şeyi* değiştirdiğine dair içimde kötü bir his var.

Bölüm 8

Max

Ok kılıfımdan bir ok daha çıkarıp gergin yay ipini geri çekerek, Fabiana'yı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Dün olgunlaşmamış bir aptal gibi davranarak onu sarayın her yerine gönderdim. O anda eğlenceli bir şey gibi gelmişti, ama kendimle gurur duymuyorum. Aşırı tepki göstermiştim. Önümüzdeki ay boyunca onunla çalışmak zorunda kalmamın acınası bir protestosuydu.

Gerçek şu ki, onun sarayda olması beni rahatsız ediyor. Evet, doğru kelime bu. Ve bunun sebebi sadece yıllar boyunca benim hakkımda söylediği şeyler değil, ki bu da yeterince kötü.

Bana yaptığı etki yüzünden.

Evet, yıllar boyunca nefret etmeye başladığım gazeteci kafama takıldı.

O, benim tahammül edemediğim her şey olmalı. Alaycı, kendini beğenmiş ve tamamen yargılayıcı, bana hakaretler yağdırıp burnunu havaya kaldırarak bana tepeden bakmalı. Ama sonra odaya giriyor ve, *bam!* Onu gördüğümde kalbim hızla atmaya başlıyor.

Belki de nefret ile aşk arasında gerçekten ince bir çizgi vardır? Ya da en azından şehvet.

Ofisimde ateşkes ilan ettiğimiz o an, elini elimde tuttuğumda, cildinin yumuşak dokunuşu omurgamdan aşağı bir şeyin kaymasına neden oldu. Sıcak ve baştan çıkarıcı bir şey. Hissetmemem gereken bir şey.

O, istememem gereken tek kadın. Ama dostum, onu istiyorum.

"Hadi ama Max. Çok uzun sürüyor! Hepimizin antrenman yapması gerekiyor, biliyorsun," Amelia bir direğe yaslanarak beni izlerken şikayet ediyor.

"Sanırım aklında bir şey var," diyor Sofia. "Daha çok *birisi* var," diye espri yapıyor Amelia.

Yayı ve oku indirip, kendilerinden oldukça memnun görünen kız kardeşlerime dönüp sert bir bakış attım.

"Siz ikinizin gevezelik etmesi bu atışı yapmama yardımcı olmuyor," diye şikayet ediyorum.

"Tabii ya. Seni rahatsız eden biziz, koridorun sonunda oturan güzel gazeteci değil," diye cevaplar Amelia. "Değil mi Sofe? Fabiana Fontaine'in burada olması, Max'in bu sabah ritmini kaybetmesiyle hiçbir ilgisi yok."

"Oh, eminim tamamen haklısın, Ami," diye cevapladı Sofia.

İkisine de bir bakış attım. Kız kardeşler böyledir. Her zaman benim işime karışırlar, kenardan yorum yaparlar.

"Beklediğimden daha hoş biriymiş," diyor Amelia. "Ne zaman konuştun onunla?" diye soruyor Sofia.

"Dün öğleden sonra bahçede tanıştım. Birini kovalıyordu." Kız kardeşim bana anlamlı bir bakış attı. "Fabiana'nın muhteşem yeşil gözleri var, biliyor muydun?"

Sanki o gözler beni işkence etmiyormuş gibi.

"Yıllar boyunca bizim hakkımızda yazdıklarını pek sevmesem de, iyi birine benziyordu," diye ekliyor Amelia.

"Sen öyle dersin tabii. Sen herkesi seversin," diye mırıldanıyorum. "Bu doğru değil," diye cevaplıyorum, öfkeyle.

Yayımlı tutarak kız kardeşime bakıyorum. "Sevmediğin birini söyle, Ami."

Dudaklarını ısıırıyor, kaşlarını çatıyor. "Gördün mü?" Dikkatimi tekrar hedefe veriyorum.

"Greg Smith! Greg Smith'i sevmiyorum," diye bağıırır.

"Kim?" diye sorarım.

"Ami'yi, tek istediği onun parası olmasına rağmen ona aşık olduğunu düşünmesi için kandıran kişi. Onu sevmeme hakkın var, Ami," diyor Sofia.

"Onu sevmeyebilirim, ama gerçekten, Greg Smith olmasaydı, kocamı asla tanıyamazdım," diyor Amelia memnuniyetle. "Şimdi, o oku atacak mısın, Max? Gidip bebeğimi biraz daha uyurken seyretmem lazım."

Neredeyse beş yıl önce evlendiklerinden beri, Amelia ve Ethan, Alex ve Maddie ile Sofia ve Marco gibi bebek yapmakla meşguller. Bu sevgi dolu çiftler sayesinde birkaç kez amca oldum ve hayatlarında eğlenceli amca rolümü gizlice zevkle yerine getiriyorum.

"Git bebeğinin uyumasını izle, Ami. Sen başka bir yerde olursan daha iyi konsantre olabilirim," diyorum.

"İki kez söylemene gerek yok. Sonra görüşürüz," diyor Amelia ve uzaklaşıyor.

"Tamam, sen. Artık mazeret yok. Tam isabet bekliyorum," diyor Sofia.

Bir kez daha pozisyonumu alıyorum, Fabiana, kız kardeşlerim, yeğenlerim ve dikkatimi dağıtan diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırıyorum. Nefesim düzenli ve kontrollü, hedefimi hizalarken tek odak noktam içteki sarı daire. Yayı geri çekip oku bırakıyorum, okun havayı yararak hedefe çarptığını ve tatmin edici *bir ses çıkardığını* memnuniyetle izliyorum!

"Aferin, Max!" Sofia, gözleri parlayarak haykırır. "Dıştaki kırmızıya vurdun. Geçen seferkinden çok daha iyi gidiyorsun."

benim olmadan pratik mi yapıyorsun?"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyen otoriter ablam olmadan neden okçuluk çalışmak isteyeyim ki?" Ona alaycı bir gülümseme atıyorum.

"Çok komik," der, neredeyse hiç gülümsemeden. "Eğer ben öğretmeseydim bu kadar iyi olamazdın, farkında değil misin?"

Ok kılıfımdan bir ok daha çıkarırım. "Sen kendine öyle söylemeye devam et, abla."

Sofia hedefini hizalayıp, pratik yaptığı için kolaylıkla okunu fırlatıp sarı dairenin tam ortasına isabet ettirirken bekledim.

"Gösteriş yapmayı keser misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Elimde değil. *Pratik yaptığım için* bu konuda iyiyim." "Gerçekten mi? Hiç bahsetmemiştin," diyorum, çünkü

en büyük ablam hakkında güvenebileceğim bir şey varsa, o da onun "pratik yapmak mükemmelliğe götürür" atasözüne sıkı sıkıya inandığıdır.

Bir sonraki atışım için sıraya girerken, çok tanıdık bir ses beni keser. "Günaydın, Majesteleri."

Fabiana Fontaine, zihnimde kalıcı olarak yer edinmiş gibi görünen kadın.

Şaşkınlıkla parmaklarım oku bırakır ve ok hedefi ıskalayarak toprağa saplanır.

"Şanssızlık, efendim," diyor.

Ona doğru dönüyorum. Tıpkı dün olduğu gibi, o kendine özgü kendini beğenmiş ve seksi görünümünü sergiliyor, eteği ve blazeriyle tamamen uyumsuz, sanki İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma seksi bir çift taraflı ajan gibi.

"Beni rahatsız ediyorsun," diye homurdanıyorum.

"Max, uslu dur," diye uyarıyor Sofia. "Sarayda her şey yolunda mı, Bayan Fontaine?"

Fabiana, kalem eteğiyle hiç de kolay olmayan bir reverans yapar. "Şu ana kadar çok ilginç bir deneyim oldu, hanımefendi."

"Formalitelere gerek yok," diye cevaplar kardeşim. "Burada hepimiz görev dışındayız."

Ben homurdanırım ve iki çift göz de bana bakar. "Ne?" diye sorarım, sanki hepimizin bildiği gibi alay etmediğim gibi davranarak.

"Sanırım Bayan Fontaine'in çalıştığını kastediyorsun," diye cevaplar Sofia alaycı bir şekilde.

Tabii, kastettiğim buydu.

Fabiana telefonunu havaya kaldırır. "Birkaç fotoğraf çekebilir miyim?" "Tabii ki," diye cevaplar Sofia benim adıma. "Bunun için buradasın."

"Teşekkürler. Mümkünse ikinizi de çekmek isterim." Yüksek topuklu ayakkabısıyla bir ağaç kökünün üzerinden geçer. "Hazır olduğunuzda başlayabiliriz, efendim."

"Efendim" kelimesini söyleme şekli tuhaf. Elbette saygılı ve kraliyet ailesinin bir üyesi olduğum için uygun, ama alaycı, seksi bir alt tonu var ve bu da içimde istem dışı bir titreme yaratıyor.

"Neden ona Max demiyorsun?" diye sordu Sofia. "Efendim çok resmi."

"Kraliyet ailesinin bir üyesine hitap etmek için bana hep böyle öğretildi. Önce Majesteleri, sonra efendim veya hanımefendi. Hanımefendi."

Sofia gülüyor. "Bana Sofia de."

"Sen bana Fabiana dersin, o zaman," diye cevaplar. "Anlaştık. Ve buradaki Bay Huysuz'a Max de."

"Aslında 'Bay Grumpy'yi daha çok seviyorum," diye cevaplar, parıldayan gözleri bir kez daha bana bakar.

"Çok teşekkürler, Sofe," diye homurdanıyorum. Fabiana'nın ihtiyacı olan son şey, zaten şişkin olan cephaneliğine daha fazla isim eklemek.

"Ateş edecek misin, Max? Yoksa sadece Fabiana'ya kızgın kızgın bakacak mısın?" diye sorar Sofia, beni çağırarak.

Kız kardeşler.

Başka bir ok alıp nişan alıyorum, Fabiana'nın her hareketimi izlediğinin çok iyi farkındayım.

"Nefes almayı unutma," diye talimat veriyor kardeşim.

Fabiana'nın fark etmemesini umarak nefesimi alıp, okumu fırlatıyorum. Hedefi vuruyor, ama sadece beyaz dış halkayı keserek.

Sofia "Bir dahaki sefere daha şanslı olursun" derken ben yayımı indiriyorum.

"Ortadaki sarıyı hedeflemiyor muydun?" diye sorar Fabiana ve eminim ki benimle alay ediyor.

"Öyle yapıyordu. Ortadaki sarıyı hedefliyordu," diye yardımsever bir şekilde cevaplar kardeşim.

Fabiana kaşlarını çatıyor. "Çok yazık. Bir kez daha denemek ister misin, Max? Tekrar çekebilirim."

Aklıma bir fikir gelir.

"Sen denesene," derim, yayımı uzatarak. "Hangi rengi vurabileceğini görelim, olur mu?"

Fabiana elini göğsüne koyar. "Ben mi?"

"Neden olmasın? İstersen seni filme bile çekebilirim," diye cevap veriyorum. "Bundan bir TikTok videosu yapabilirsin."

Kafasını sallıyor, at kuyruğu bir yandan diğer yana sallanıyor ve ben, komşu kızı gibi ne kadar güzel olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. "Sanmıyorum. Ama yine de teşekkürler," diye cevaplıyor.

"Neden? Korkak mısın?" diye sataşıyorum.

Sırtını düzeltir, dudaklarını sıkar. "Hiç de değil."

"Oh, bence korkuyorsun. Hedefi tamamen ıskalayacağından korkuyorsun."

Çenesini kaldırır ve onun sinirini bozmanın sırası bende olduğunu memnuniyetle fark ederim.

Sofia başını sallayarak dudaklarını büzüyor. "Neden benim yayımı kullanmıyorsun?" diyor Fabiana'ya. "Zaten gitmem gerek ve Max'in yayı sana çok büyük gelir."

"Çok naziksin."

Sofia, Fabiana'ya yayını uzatır ve ok kılıfını omuz askısından çıkarır. Bir an durur ve başını hafifçe eğerek Fabiana'nın yüzünü inceler. "Daha önce tanışmış mıydık? Bir şekilde tanıdık geliyorsunuz."

Fabiana'nın gülümsemesi gerilir. "Muhtemelen beni sosyal medya paylaşımlarımdan tanıyorsunuz. Sizinle tanışmış olsaydım kesinlikle hatırlardım, Majesteleri

Majesteleri."

"Sofia," diye düzeltir kardeşim dalgın bir şekilde, hala düşünceli bir ifadeyle ona bakarak. "Öyle olmalı. Kalırsam sadece ayak bağı olurum herhalde." Bana gülümser.

"Teşekkürler, Sofia," dedi Fabiana.

"Ve Max'i dinleme. Senin çekim yaparken son şutunu kaçırdığı için sinirli. Değil mi, kardeşim?" Sofia sorar.

Öyle bir şey.

"İkiniz de iyi eğlenin. Max? Misafirimize iyi davran."

Fabiana gülümsemesini zorlukla bastırıyor. Ablamın bana emir vermesinden keyif aldığından eminim.

Ben kesinlikle keyif almıyorum.

Sofia saraya geri dönerken bana dönüyor. "Kız kardeşlerin harika."

Omuz silkiyorum. "Fena değiller." Telefonuna işaret ediyorum.

"O görüntüleri kullanmayacaksın, değil mi?"

"Sen daha iyisini yapabilir misin?"

Bu bir sorudan çok bir meydan okumaydı.

"Tabii ki yapabilirim. Beni rahatsız ettin, hepsi bu."

"Öyle mi?" Bu bir soru değil ve özür de değil.

"Ee? Devam et o zaman," diye meydan okur. "Amaç ortadaki sarıyı vurmak, öyle mi? Ben çekim yaparken bunu yapabilir misin?"

"Sadece sen önce atışını yaptıktan

sonra." Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

"Tamam." Blazerinin düğmelerini açıp çıkarır ve altında bulunan vücudu saran beyaz, kolsuz bluzunu ortaya çıkarır. Kalem eteği ile birlikte, tüm kadınsı kıvrımları açıkça görülür.

Gözlerimi başka yere çevirmeden önce, içimden yine istem dışı bir titreme geçer.

Neden bu kadar seksi olmak zorunda ki? Yani, hiç çaba sarf etmiyor, ama bir şekilde beni, aşık bir genç gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak hale getiriyor.

O sadece işini yapan bir kadın. Ben hallederim.

Beynim tüm gücüyle "*Hayır! Uzak dur!*" diye bağıırıyor olabilir, ama hormonlarım? Onlar tamamen başka bir konu. Hormonlarım bana bu kadının son derece seksi olduğunu açıkça söylüyor. Seksi, güzel, akıllı ve beni tamamen etkiliyor.

Önümüzdeki ayı bırak, önümüzdeki günü nasıl geçireceğim?

Neredeyse 24 saat boyunca karşımda olacak, beni filme alacak, sorular soracak, her zaman... *orada olacak*. Her zaman aynı şekilde görünecek. Her zaman bana bir şeyler yapan o bilmiş sırıtişıyla, o seksi iş kıyafetiyle. Sanki Ami'nin romantik komedi filmlerinin hepsi

gözlerimi devirdiğim romantik komedi filmlerinin hepsi canlanmış gibi, başrolünde *ben* varım.

Ama bu bir romantik komedi filmi değil. Bu benim *hayatım*. Ve Fabiana Fontaine'e duyduğum yanlış yönlendirilmiş çekiciliğin sağduyumu gölgelemesine izin vermeyeceğim.

Sofia'nın ok kılıfından bir ok çıkarırken, bir şey ışığı yakaladı. Üzerinde V harfi olan bir kolyeydi.

Fabiana Fontaine neden boynuna V harfi olan bir kolye takıyor?

Dudaklarını ısırarak, oku yaya takmaya çalışıyor ve tam da umduğum gibi bir amatör gibi görünüyor.

"Yardım ister misin Fabiana?" diye soruyorum. "Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?"

Yayı elinde beceriksizce oynatır. "Bunu daha önce yaptım, ama çok uzun zaman önceydi."

Ellerimi havaya kaldırıp geri çekildim. "Tamam."

Yayı kaldırıp ipi geri çekiyor, ok zıplıyor. İçimde kabaran memnuniyet dolu kahkahayı bastırmak için dudaklarımı sıkıyorum.

Ne yaptığını hiç bilmiyor.

Okunu bırakır ve ok, zarif olmayan bir yay çizerek yere düşer, sadece iki adım öteye. Bana bakar. "Bu görüldüğünden daha zor," diye itiraf eder. "Benim bir okçu olmadığım açık."

"Okçuluk ne?"

"Bu, 'yay sever' anlamına gelen eski moda bir kelime." "Sevgili" kelimesi aramızda asılı kalır.

Boğazımı temizliyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Kelimeler benim işim."

"Senin 'çocuk adam' ve 'himbo' gibi kelimeleri teknik terimlerden daha çok sevdiğini sanıyordum," diye karşılık veriyorum ve şaşırtıcı bir şekilde o gülüyor. Kız gibi ve sevimli bir gülüş, ondan beklediğim bir şey *değil*. "Ne komik?"

"Bu isimlerle seni gerçekten rahatsız ettim. Değil mi?"

"Hiç de değil," diye yalan söylüyorum, çünkü kabul edelim ki, onun tarafından çocuk adam olarak adlandırılmak, bir köstebek gibi derimin altına kazınmıştı.

"Max, ben..." diye başlar ve sonra sözünü keser. "Ne?"

Çenesini kaldırıp, kulaklarının arkasına düşen saçlarını geriye itti. "Sana öyle isimler taktığım için özür dilerim."

Bir an şaşkınlıkla ona bakarım. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü haksızdım. Erkek çocuk gibi davranışların olabilir, ama başka niteliklerin de var. Ben bunları gözden kaçırmışım."

Onun büyük, zümrüt yeşili gözlerine bakıyorum, alaycı bir cevap bekliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. Dolgun dudaklarını gülümsemeye çekiyor.

"Rica ederim?"

Ben de ona gülümsüyorum. Bu taviz, aramızdaki husumeti tamamen ortadan kaldırmaya bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyor. "Şimdi bana ne isim verirdin?"

"Oh, kesinlikle Bay Huysuz," diye cevaplar ve ben şaşkın bir kahkaha atarım.

"Lütfen yapma."

"Oldukça huysuzsun." "Haklısın."

"Ama sana öyle demeyeceğim."

Bir anlığına onun bakışlarını tutuyorum, karnım çılgınca kıpır kıpır ediyor.

"Gördün mü? Anlaşabiliriz, Max. Artık benden saklanmayı bıraktığına göre bu projeyi birlikte yapabiliriz."

"Haklı olabilirsin," diyorum, uzun zamandır nefret ettiğim bu kadınla yeni kurduğum dostluğa ne yapacağımı tam olarak bilemeden.

Sofia'nın yayını ve okunu kaldırdı. "Bunu nasıl yapacağım?"

"O şekilde değil," diyorum, onun yere attığı oku işaret ederek.

"Bunu biliyorum."

"Okçuluk hakkında ilk bilmen gereken şey, bunun güçle ilgili olmadığıdır. Bu, hassas olmak ve nefesini kontrol etmekle ilgilidir."

"Nefes mi? Nefesimi tuttum ama işe yaramadı."

"Görüyorsun, işte burada hata yaptın. Tabii, bir de yay ve ok kullanmayı bilmediğin için."

Yine hafifçe güldü ve çınlayan sesi karnımı gıdıkladı. Çok garip bir duyguydu ve daha önce bir kadının gülüşünün bende böyle bir etki yarattığını hatırlamıyorum.

"Nefesini tutarsan hedefi vuramazsın. Okun fırladığında nefesini vermen gerekir."

"Böyle mi?" Başka bir okla yayı kaldırdı, geri çekti ve nefesini verdi. Yay gıcırdadı ve ok yere düştü.

Bana dönerek utangaç bir şekilde dudağını ısırır. "Planladığım gibi olmadı."

Öğretmekten başka bir amaç gütmeyen, kendimi onun hemen arkasına yerleştirdim. "İzin verir misin?" diye sordum, ellerimi uzatarak.

"Tabii ki," diye cevapladı.

Elimi onun elinin üzerine koyup yaydaki tutuşunu düzeltiyorum. Tenlerimiz birbirine değdiğinde, kütüphanede olduğu gibi içimden bir elektrik akımı geçiyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Onun kokusunu alabilecek kadar yakınlık, çiçeksi ve hoş bir koku, belki biraz vanilya karışımı.

Bu, okçuluğa konsantre olmama yardımcı olmuyor, orası kesin.

"Duruşun tamamen yanlış," diyorum, sesim istemeden biraz sert çıkıyor. Bir elimi kalçasına koyup onu döndürüyorum, böylece omuzları hedefe göre doğru pozisyona geliyor. "Şimdi duruşunun nasıl olduğunu hissediyor musun?"

"Evet," diye cevaplıyor, sesi birden nefes nefese geliyor ve aklıma, belki de sadece doğru okçuluk pozisyonunu hissetmekten daha fazlasını hissediyor olabileceği geliyor. Belki de benim hissettiğim gibi, yakınlığımızın yoğunluğunu hissediyor.

Onun dirseğini kaldırıp hafifçe yerinde tutuyorum. Bir an için, bir şey hafızamı tırmalıyor. Kafasını eğme şekli, tam olarak tanımlayamadığım tanıdık bir jest var. Ama onu kavrayamadan kayboluyor, yakınlığımızın dikkat dağınıklığı içinde kayboluyor.

"Şimdi, yayın ipini geri çek." Elini benim elimle yönlendiriyorum, vücutlarımızın temas ettiği her noktayı keskin bir şekilde hissediyorum. Sırtı göğsüme yaslanmış, kollarım onun kollarını çevreliyor, ben nişanını ayarlarken o hafifçe benim yönlendirmeme doğru eğiliyor.

Neden kendimi bu duruma soktum ki?

"Ne zaman nefes alacağım?" diye sorar, sesi yumuşaktır.

"Yay ipi dudaklarının köşesine değene kadar geri çekilirken nefes al."

O benim dediklerimi yapar, yay gıcırdayarak yerine oturur. "Şimdi nefes ver ve bırak."

Ok, o onu bıraktığında sarsılır, havayı yararak hedefi vurur.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diyorum, dairesel halkalara bakarak.

"Bu tam isabet mi?" diye heyecanla soruyor, bana dönerek. Burnundaki hafif çillerin görüneceği kadar yakınımda duruyor, gözlerime bakıyor, kendi gözleri parıltıyor ve aniden onu kollarımın arasına çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmak, beynimi işgal eden bu güzel, enerjik kadının tadını öğrenmek istiyorum.

Kalbim vahşi bir hayvan gibi göğsümde çarpıyor, büyüleyici kokusu havayı dolduruyor, zihnimi karıştırıyor.

Hayır. Bu olmayacak.

Fabiana Fontaine, öpmek isteyeceğim son kadın.

Bana o kadar çok hakaret eden gazeteci. Bir ay boyunca birlikte olmak zorunda olduğum kadın.

Benim imajımı düzeltmekle görevli olan kişi.

Ama hiçbir neden onu istememi engellemeye yetmiyor.

Onu istemek.

"Ee?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun dolgun, dudak bükmüş dudaklarına kayıyor. "Tam isabet mi?" diye soruyor.

Bu büyüüyü bozmam lazım, hem de *hemen*. Bir adım geri çekiliyorum.

Doğru karar. *Tek* karar.

Boğazımı temizleyip, hedefi işaret ediyorum. "Bu gerçekten tam isabet. Aferin, *Fabiana*. Sen doğuştan yeteneklisin."

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşür, tüm yüzü aydınlanır. "İnanamıyorum! Sanırım iyi bir takım oluşturuyoruz, *Max*."

Neden bana öyle bakıyor, sanki söylediklerinde ciddiymiş gibi, iyi bir takım olduğumuzu?

"Tekrar deneyebilir miyiz?" diye sordu, başka bir oka uzanırken.

Hayır demek istiyorum. Hayır demeliyim. Yayımı ve oklarımı toplayıp ona *veda etmeli* ve uzaklaşmalıyım.

Ama bunun yerine, kendimi "Aynı sihri tekrar yaratabilir miyiz, bir bakalım, olur mu?" derken buluyorum.

Bu sefer, onun arkasına geçtiğimde, vücudumun sırtına dokunmamaya dikkat ediyorum. Ama tüm dikkatime rağmen, tıpkı önceki seferki gibi, kalbim hızla atmaya başlıyor.

Çenemi sıkıyorum.

Ne tür bir mazoşistim ki, nefret ettiğim bir kadına bu kadar derinden çekiliyorum?

Ya da en azından bir kadın benim nefret ettiğimi düşündü.

Dostum, bu çok kafa karıştırıcı.

Yayı yanlış açıyla geri çekiyor, ben de tutuşunu düzeltiyorum. Sonra oku yaya dayamayı unutuyor ve ok yere düşüyor.

"Doğru yaptığımı sanıyordum," diyor hayal kırıklığıyla yayını eline alırken.

"Fazla düşünüyorsun. Bırak olsun."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, anlam yüklü gibi göründüler ve dikkatini bana çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Ne demek istiyorum?

Okçuluktan bahsediyorum. Hepsi bu. Başka bir şey yok.

Cevap vermeden önce dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Okçuluk, teknik kadar içgüdüyle de ilgilidir. Yayı ve oku hissetmen, onların senin bir uzantın haline gelmesine izin vermen gerekir."

"Senin için söylemesi kolay. Eminim bebek bezinden beri bunu yapıyorsundur."

"Okçuluk derslerine bebekken mi başladım sanıyorsun?" diye soruyorum, aramızdaki bu dayanılmaz gerginliği biraz olsun azaltmak için şaka yapma fırsatı bulduğum için minnettarım.

"Kraliyet ailesinden biriyseniz, modern dünyada hiçbir işe yaramayan tüm eski gelenekleri öğrenmek zorunda değil misiniz?"

"Mesela?"

"Okçuluk, tabii ki, ve taç takmayı öğrenmek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tacın nasıl takılacağını öğrenmek için dersler aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? Sen kraliyet ailesinin bir üyesisin. Sen ve taçlar eş anlamlıdır."

"Ah, ama unutuyorsun, ben en küçük çocuğum. Takacağım tek taç, Noel krakerinden çıkan kağıt taç."

Bir anlığına gözlerime bakar ve onu öpmek için içimdeki dürtü tüm gücüyle üzerime çöker.

Bu kadında beni çeken şey nedir? Evet, güzel. Akıllı ve esprili. Ve o kıyafet içindeki vücudu? Şöyle diyelim, alkışları hak ediyor.

Ama bu çekicilik seviyesi, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, özellikle de *hoşlanmadığım* biri için.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor.

"Ne rahatsız ediyor?" diye cevap veriyorum, zihnim boş. Bu kadın beynimi karıştırıyor, düzgün düşünmemi zorlaştırıyor.

Ne hakkında konuşuyorduk?

"Asla kral olamayacağın."

Doğru.

"Hayır. Hayır, rahatsız etmiyor. Hiç de bile."

Bu büyüyü bozmam lazım. Kendimi tehlike bölgesinden uzaklaştırmam lazım. Hızlı bir hareketle geri çekilip eşyalarımı topluyorum. "Üzgünüm, ama bir randevum olduğunu hatırladım ve şimdi çıkmazsam geç kalacağım."

Oku ok kılıfına geri koyar. "Seninle geleceğim."

Plan bu *değildi*.

"Bu kişisel bir mesele. Dişçi..." derim ve korkak gibi ondan uzaklaşıyorum. "Bunu kaydetmemenizi tercih ederim."

"Tabii ki," diye cevaplar, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Okçuluk dersi için teşekkürler."

"Ne zaman istersen," diye cevap veriyorum, ona bakmadan.

"Bu akşam devlet yemeğinde görüşürüz?"

Yemek. Doğru.

"Evet, tabii ki. O zaman görüşürüz." Ona kısa bir gülümseme atıp, topuklarımı döndürüp hem ondan hem de bana karşı hissettiği çelişkili, giderek artan çekiciliğinden uzaklaşıyorum.

Bölüm 9

“

Sevgili dostlar! Sarayın ardındaki cesur muhabiriniz, az önce oldukça beklenmedik bir şey yaşadı: Prens Max, tek bir teatral iç çekiş bile yapmadan gerçekten yardımcı oldu. Basını uyarın!

Bir dakika, ben basındanım.

Bu sabahki macera, sevgili kraliyet haydutumuzun bir kraliyet prensinden beklenecek türden bir beceriyle okçuluk yapmasıyla başladı, yani Robin Hood havasında etkileyici bir atletizm gösterisiyle.

Oklarla ilgili tüm aksiyonu görmek için sosyal medya hesaplarımdaki videomu izleyin.

Sonra bana denememi istedi. Ne cevap verdim dersiniz? Tabii ki! İlk denemem... şey, düşman güçler

yerden saldırıyor olsaydı, onlara kimin patron olduğunu gösterirdim. Ok, ancak dünyanın en acınası yayını olarak tanımlayabileceğim bir yörünge çizerek, sadece bir metre uzağımda, ayaklarımın dibine düştü.

Ama işler burada ilginçleşti. Prens Max, güvenli bir mesafeden beceriksizliğimin tadını çıkarmak yerine, yardım etmeyi teklif etti. Gerçekten yardım etmeyi.

Onun rehberliğinde geri çekildim, nefes verdim ve okunu bıraktım. Ok, tatmin edici bir amaçla havayı yararak hedefi tam isabetle vurdu. Tam isabet! İkinci denememde.

Bu da beni asıl hikayeye getiriyor: En sevdiğiniz kraliyet haydutu, hepimizin sandığından çok daha karmaşık bir karakter olabilir. Bana sabırla okçuluğu öğreten, başarıyı içten bir coşkuyla kutlayan bu adam, yıllardır yazdığım sığ parti prensi değil.

Soru hala geçerli: Hangisi gerçek?
Sevgilerimle,

Fabiana Fontaine xx

#BowAndTellAll
#RoyalAimGam
#PrinceOnPoint

Valentina

Düzenlemelerimi bitirip videoyu kontrol ediyorum ve içeriğe mükemmel uyan popüler bir sesle senkronize ediyorum. Açılış görüntüsünde Max, yayını gergin tutuyor, gözleri hedefe odaklanmış, geniş omuzları gövdesinin bükülmesiyle vurgulanıyor.

İyi görünüyor. Çok iyi. Kendine güvenen, atletik, yakışıklı.

Takipçilerim buna bayılacak.

Birkaç sosyal medya platformunda yayınlamadan önce #RoyalAimGame ve #PrinceOnPoint hashtag'lerini ekliyorum. Saniyeler içinde görüntülemeler başlıyor ve insanlar beğenmeye ve yorum yapmaya başlıyor.

İlk birkaç yorum çok olumlu.

Robin Hood, ama kraliyet mensubu 🤴❤️

Affedersiniz, ona yayla bu kadar iyi görünme hakkını kim verdi?

Bullseye? Daha çok kalp gözleri gibi ❤️👁️

Yorumlar arasında pek olumlu olmayanlar da var.

Sevimli. Şimdi, biri bu çocuk ruhlu adama uykuya dalmadan önce bir meyve suyu versin.

uykuya

dalmadan önce Sadece pazı var, beyin yok.

bir meyve suyu Birisi keskin nesneleri ortadan kaldırırsa iyi olur.

kutusu getirsin. Hedefi tam isabetle vurabilir, ama bir günlük işi yapabilir mi?

İçimde bir şey kıvrılıyor, prensle ilgili haberlerimi yazarken daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

prensle ilgili haberlerimi yazarken hiç hissetmediğim bir şey. Yanılmıyorsam, bu his suçluluk duygusuna çok benziyor.

Suçluluk mu? Neden? Ülkedeki herkesin bu adam hakkındaki algısından sorumlu olamam, ne de insanların gördüklerine göre karar vermelerinden.

Ama prensin playboy tavırları konusunda medyada öncü bir ses oldum. Bir şekilde sorumlu olduğumu düşünmemek zor.

Daha fazla yorumu aşağı doğru kaydırıyorum, çoğu kraliyet hayranlığı ve eleştirisinin olağan karışımı, ama bir tanesi dikkatimi çekiyor. @MThorneThePost'tan geliyor.

Harika bir teknik gösterisi, Majesteleri! @Fabiana_Fontaine sizi gerçekten çok iyi yakalamış.

İlk bakışta, oldukça masum bir iltifat gibi görünüyor, ama bir şey beni rahatsız ediyor. Profiline tıklıyorum ve adının Miranda Thorne olduğunu görüyorum, *The Post* gazetesi muhabiri. Benim gönderilerime yaptığı diğer son yorumları da inceliyorum.

Mavi Salon'un güzel videosu. Sabah ışığını mükemmel yakalamışsınız. Saraydaki en iyi açıları çoktan öğrenmişsiniz belli ki.

Bu, Taht Odasına ilk ziyaretin değildi, değil mi? Çünkü orada çok rahat görünüyorsun.

Onun yorumları profesyonel bir hayranlık olarak okunabilir, ama bir arada okunduğunda tamamen başka bir şey gibi geliyor. Sanki saraya ne kadar aşına olduğumu, bana yabancı olması gereken mekanlarda ne kadar kolay hareket ettiğimi fark ediyor gibi.

Telefonumu kapatıyorum. Paranoyak davranıyorum. Elbette onu duydum, Ladonia çok büyük bir yer değil, ama o beni tanımıyor.

Bunu, keşfedilme korkumun çirkin yüzünü gösterdiği için önemsemiyorum.

Elbisemi giyip, arkama uzanarak fermuarını çekiyorum. Topuklu ayakkabılarımı giyip odamın köşesindeki boy aynasına dönüyorum. Yıldızlı kenarları, odadaki diğer her şey gibi zenginlik ve tarihi yansıtıyor. Ama kraliyet ailesi dekoratif ölçülülüğüyle tanınmıyor.

Gözlerimi elbisenin üzerinde gezdiriyorum. Muhtemelen bu geceki etkinlik için uygun kıyafetim olmadığını ve nasıl giyinmem gerektiğini bilmediğimi düşündükleri için, bir personel bu öğleden sonra odama bir dizi güzel elbise getirerek bir askı arabası itti.

Şeker dükkanındaki bir çocuk gibiydim, mücevher rengi elbiseler ve ışıltılı aksesuarlar arasından seçim yapıyordum. Zarif, koyu mavi ipek straplez bir elbise seçtim. Vücudumun hatlarını ortaya çıkarıyor ve cildimi parlak gösteriyor. Sofistike ve biraz seksi, zevkli ve pahalı, on iki yaşındayken ve hala masallara inandığım zamanlarda giymeyi hayal ettiğim türden bir elbise.

Ama sonsuza kadar mutlu yaşamak sadece masallarda olur.

Saçımı düzeltip, uygun bir şekilde düşük bir topuz yapıyorum. Gözlüğümü takmadan önce, yüzümü çerçevelemek için yanlardan birkaç tutam saç çekiyorum. Gözlüğüm olmadan, Fabiana Fontaine'den çok Valentina Romano'ya benziyorum.

Şu anda bana bakan kadın, ikisinin arasında bir yerde.

Bu gece, ne olursa olsun Fabiana'nın avantajını korumalıyım. Burada, radarın altında uçmam her zamankinden daha önemli.

. Kimsenin bana yan gözle bakıp geçmişimi anlamaya çalışmasına izin veremem.

Ama sahte gözlüklerinin arkasından bana bakan kadın? Kendine güvenen ve düzenli görünüyor. Hatta güzel. Bu saraydan utanç içinde kaçan korkmuş on iki yaşındaki kızla hiçbir alakası yok.

Başarabilirsin.

Sadece... başarabilir miyim?

Çünkü bu sarayda olmak, Max ile vakit geçirmek, yeni bir şeyin, tamamen beklenmedik bir şeyin oluştuğunu hissediyorum. Bu sarayda olmak, zaten yeterince zor olan içimdeki şeytanlarla yüzleşmek zorunda kalmamı sağlıyor, ama şimdi bir zamanlar sık bir parti çocuğu olarak gördüğüm bu adamı her gördüğümde, ona karşı inkar edilemez bir çekim hissediyorum.

Her geçen gün daha da güçlenen bir çekim

Onunla ilk kez otoparkta köpeğiyle karşılaştığımda, kaba ve sert davranmış, benimle çalışmak zorunda olduğu için açıkça mutsuzdu. Bana olan küçümsemesi, bir gece kulübündeki prens kadar ihtiyatlıydı.

Benim kaldırılabileceğim Max *buydu*. Tanıdığım Max buydu. Beklediğim Max buydu.

O zamandan beri, onun farklı bir yönünü gördüm. İlk olarak, saray turunda personel ile konuşurken. Sonra ofisinde, onu sonunda bulduğumda ve ateşkes ilan ettiğimizde. Bakışlarının yoğunluğu, teninin benim tenime dokunuşu...

Bu anı hatırlayınca nefesim kesildi ve gözlerimi kapattım.

Bu sabah okçuluk dersini zar zor atlattım. Ona olan hislerim bambaşka bir boyuta taşındı. Aklımı başımda tutmak çok zordu. Okumu yönlendirirken dokunuşu, boğuk sesi, kokusu, arkamda çok yakınımda duran sıcak, sağlam vücudu... Neredeyse dayanılmazdı ve kendimi ok atmaya odaklanmak için zorlamam gerekti... *ona* değil.

Ve korkutucu olan neydi? Davranışları, onun da aramızdaki bu şeyi hissedip hissetmediğini merak etmeme neden oldu. Bu yüzden mi benden aniden uzaklaştı? Dişçi randevusu hakkında uyduruk bir bahane uydurup, sanki bir suç mahallinden kaçır gibi benden uzaklaştı?

Çünkü bana öyle gelmişti.

Ve biliyor musun? Bunu yaptığı için minnettardım. Eğer yapmasaydı... Hayır, düşünmek bile istemiyorum.

Bu adamla oraya gidemem. Konu kapanmıştır.

Harika. Harika, Valentina.

Akıllıca olanın ne olduğunu biliyorum. Valizlerimi toplayıp krala bu projeyi gerçekleştiremeyeceğimi söylemeli ve Nona'ya geri dönmeliyim. Kral, oğlunun ve benim aramızdaki farkların, ülkeye tarafsız bir bakış açısı sunmam için çok büyük olduğuna inanmakta zorlanmayacaktır. Ayrıca bana, bu iş için yarışan başka gazeteciler olduğunu kendisi söyledi.

Bu kolay bir çıkış yolu olurdu. Biter.

Tamamdır.

Ama lanet olsun! Para ve kariyerime vereceği katkı çok iyi, vazgeçemem.

Buna ihtiyacım var. Nona'nın
buna ihtiyacı var. Başka
seçeneğim yok.

Dudaklarımı ısıyorum, ellerimi sıkıyorum. Bu muhteşem elbiseyle aynanın önünde duruyorum, onu düşündüğümde dizlerim yeni doğmuş bir tay gibi titriyor.

Bu çok saçma. Gülünç!

Nefesimi veriyorum.

Bana tek bir seçenek kalıyor. Ondan uzak durmam gerekiyor, en azından fiziksel olarak. Okçuluk dersinde yaşadığım durumu bir daha asla yaşamamalıyım.

Fiziksel çekicilik bir şey, ama düşmanımın oğluna karşı hisler beslemek yapabileceğim en son şey.

Rujumu sürdükten sonra – tabii ki savaşa hazır kırmızı rengi – son bir kez derin nefes alıp, çantamı alıp koyu kırmızı halı ve yüksek tavanlı koridora doğru ilerliyorum. Özel odalardan çıkıp resmi alana girerken, ölü kraliyet mensuplarının boyalı gözleri beni takip ediyor. Topuklarım mermer zemine çarparak ses çıkarır ve bu ses koridorda yankılanır.

Kırmızı Salon'un girişinden geçip adımlarımı yavaşlatıyorum. Neden yaptığımı düşünmeden, kapı kolunu tutup içeri giriyorum.

Oda, belki biraz daha küçük olsa da, hatıralarımdaki gibi görünüyor. Kırmızı ve altın rengi ipek duvar kağıdı, süslü mermer şöminenin üzerindeki dev Venedik aynası, pencerenin yanındaki maun sehpanın üzerindeki narin nesneler koleksiyonu. Hepsi bir araya gelerek hem görkemli hem de sade bir atmosfer yaratıyor ve soğuk bir titreme tüylerimi diken diken ediyor.

Olay burada gerçekleşti.

Yıllar önce bu kapıların arkasında çömelmiş, kralın bir oda dolusu memura babamın rezil olduğunu ilan etmesini aralıktan izlemiştim.

Babamın kimseyi ikna edemediği yer burası. Onun başı eğik bir şekilde ayrıldığını izlediğim yer burası.

Benim için bir ömür önce olmuş olabilir, ama sanki dünmüş gibi hala taze.

Masaya doğru yürüdüm ve kapağında Ledonia'nın sembolü olan boyalı bir sülün resminin bulunduğu eski bir porselen müzik kutusunu aldım. Çocukken, yetişkinlerin sıkıcı sohbetleri sırasında bu müzik kutusuna hayran kaldığımı hatırlıyorum. İçindeki balerin, porselen kolları başının üzerinde zarifçe kaldırılmış halde dönüyordu.

Kapağı kaldırdığımda, odada bir melodi çalmaya başlar ve balerin canlanır. Bu klasik müzik, gençliğim için içimi burkan bir şeydir. Ve bir anda, daha basit bir hayata, başka biri gibi davranmam gerekmeyen, sadece kendim olduğum, Lord Romano'nun kızı Valentina Romano olduğum bir hayata geri dönerim. Mutlu. Özgür.

Balerinin dönüp durmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Yolunu bulmaya çalışıyorsun, Fabiana," der derin bir ses ve anında kutuyu kapatırım, müzik aniden durur. Kalbim göğsümde çarparak, kim olduğunu görmek için arkama dönerim.

Prens Max.

Elbette öyle.

Kapının eşiğinde duruyor, mükemmel dikilmiş smokini ve bembeyaz gömleğiyle 007'yi bile gölgede bırakıyor. Koyu renk saçları düzgünce taranmış ve yüzünde hiç de etkilenmemiş bir ifade var.

Gözleri, nefesimi kesen bir yoğunlukla bana sabitlenmiş durumda ve bu sadece şoktan kaynaklanmıyor.

O... yıkıcı görünüyor. Evet. Doğru kelime bu. *Yıkıcı*.

Sanki hapishane hücresinde kaçak mal saklıyormuşum gibi müzik kutusunu arkamda sıkıca tutuyorum, bu sarayda benim için uygun bir metafor.

"Sanırım kayboldum," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum, çünkü ikimiz de biliyoruz ki, bu odaya girip bu sandığa kadar gelirken, bu geceki resepsiyonun burada olacağını düşünmemiştim.

Odada başka kimsenin olmaması ilk ipucum olabilirdi.

"Kayboldun mu?" diye soruyor bana yaklaşırken, ses tonu onun tek kelimesine bile inanmadığını doğruluyor.

Çenemi kaldırıp kararlılığımı gösteririm. Başka ne yapabilirim ki? "Doğru. Kayboldum ve kendimi burada buldum."

"Ve yolunu bulmana yardımcı olması için boş bir odada paha biçilmez eserlere bakabileceğini mi düşündün?" Bakışları üzerimde dolaşüyor ve ifadesinde bir değişiklik oluyor, gördüğü şeyi beğendiğini gösteren bir değişiklik.

Ama belki de yanlış
yorumluyorumdur. Umarım yanlış
yorumluyorumdur.

Değil mi?

Omuz silkiyorum, kayıtsız görünmeye çalışıyorum. "Erken geldiğimi düşündüm." Bir başka yalan, ve pek de inandırıcı olmayan bir yalan.

Müzik kutusunu ellerimde daha sıkı tutarım. "Burası büyük bir saray. Burayı tanımayanlar için burada yolunu kaybetmek çok kolay."

Şimdi ona uzanıp dokunabilecek kadar yakın ve bugün erken saatlerde ona bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayınca nefesim kesiliyor.

Bana gözlerini kısarak bakıyor. "Arkanızda ne saklıyorsunuz Bayan Fontaine?"

Burada bir seçim yapmam gerekiyor. Ya ona kendi işine bakmasını söyleyip, müzik kutusunu gizlice cebime atıp kaçabilirim.

Ya da itiraf edebilirim.

İtiraf ediyorum. Suç listeme hırsızlığı da eklemek istemiyorum.

Sırtımın arkasından müzik kutusunu çıkararak ona uzattım. "Bunu inceliyordum."

"Bir müzik kutusu." Onu benden alır ve parmakları avucuma hafifçe dokunur. Bu dokunuş içimi bir heyecan dalgası kaplar ve onun üzerimde yarattığı etkiyi görmemesi için ağırlığımı değiştiririm.

Kapağı açar ve oda bir kez daha müzikle dolar, bakışlarım balerinlerin pirouetlerine odaklanır.

"O çok güzel," diye mırıldandım, daha çok kendime değil, ona. Uyarı yapmadan kapağı kapattı ve beni irkitti.

Ona bir bakış attım. Dudakları eğlenerek kıvrılmıştı ve bunu kasten yaptığı belliydi.

Bu adamın nesi var böyle?

"Neden yaptın bunu?" diye soruyorum, elim kalbimin üzerinde.

"Çünkü gitmemiz gerekiyor." Kutuyu çekmeceli dolabın üzerine nazikçe koyar. "Lütfen izin verin, sizi bu akşamki akşam yemeği için doğru odaya götüreyim." Abartılı bir nezaketle kenara çekilir ve bana ilerlemem için işaret eder. "Yine yanlış yola sapıp zindanlara düşmenizi istemem."

Gözlerimi ona çeviriyorum ve dudaklarının gülümsediğini görüyorum. Benimle oynuyor. Buna hiç şüphe yok.

"bunu bunu olduğunu olduğunu işletilen
dungeon olduğunu söylüyor. Çünkü
okuyucularımın bunu bilmek isteyeceğinden eminim."

"Şu sıralar şarap mahzeni olarak kullanıyoruz, ama sizin gibi biri için zindan gibi görüldüğünden eminim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim gibi biri mi?"

"Hiçbir şeyden manşet yaratabilen biri, mesela bir göle kayma gibi."

"O bir manşetti, Majesteleri." "Bu, bakış açınıza bağlı."

"Haklısın. Senin açıdan bakıldığında, bu da diğer Salı günleri gibi bir gündü. Öyle değil mi?"

Bana hem eğlenceli hem de sinirli bir bakış attı. Onu kızdırmaktan zevk almam çok mu kötü?

O ise sertçe cevap vermek yerine, "Yine resmi unvanlara döndük, değil mi?" diyor.

"Bana Bayan Fontaine diyen sensin. Majesteleri uygun bir cevap gibi geldi."

Doğaçlama okçuluk dersinde yaşadığımız geçici yakınlık, alaycı şakalaşma ve üstünlük yarışına geri dönmüş gibi görünüyor.

Yani, her zamanki gibi.

Geniş, yankılı koridordan aşağı doğru ilerliyoruz.

"Okçuluk videosunu gördün mü? Kısa bir süre önce yayınladım," diyorum. diyorum.

"Gördüm."

"Ve?"

"Ve benim hedefi ıskaladığım görüntüyü kullanmadın." "Bana kullanmamamı söyledin."

Gözlerini benimkilere kaydırды. "Bu, gelecekte olacakların bir işareti mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer senden bazı görüntüleri kullanmamamı veya yaptığım bir şeyi haber yapmamamı istersem

yaptığım bir şeyi haber yapmamamı istersem, kabul eder misin?"

"Dikkatli ol. Bu isteğinle propaganda sınırında dolaşıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı, gözleri parılıyordu. "Ve biz bunu istemeyiz."

"Hayır, istemeyiz."

Büyük Salon'un girişine vardık. Kapının iki yanında birkaç kraliyet muhafızı duruyordu ve kapıdan sesler ve yumuşak bir müzik geliyordu.

"Geldik. Girelim mi?" diye sordu.

Vücudum endişeyle titriyor. "Bunun için buradayız."

Bana kolunu uzatır ve ben kolumu onun koluna takarken, bu yakınlık karşısında titrememek için kendimi zor tutarım.

Başaramadım.

Kapılar açılırken, "Beni eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim" diyorum. Yazılarımda alay konusu yaptığım bir oda dolusu insanla yüz yüze gelme düşüncesi kalbimi küt küt attırıyor. Bir zamanlar ben de onlardan biri olduğumu bilmeyen bir oda dolusu insan.

Bana sırtlarını dönecekler mi?

Yüzüme karşı hakaret edecekler mi?

Ya da daha kötüsü, gerçekte kim olduğumu anlayacaklar mı?
Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Tekrar kaybolmanı istemedim," diyor, ama sözlerinde acı yok ve dudaklarının kıvrımı bana sadece dalga geçtiğini gösteriyor.

"Çok güzel bir müzik kutusuymuş," diye cevap veriyorum. "Sen öyle diyorsan öyledir," diye cevaplıyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama söyleyecek hiçbir şeyim yok. O odaya girip o müzik kutusuna baktığımda, hayatımın daha basit olduğu zamanlara doğru bir anı yolculuğuna çıkmıştım, ama Canossa Hanedanı'ndan Prens Maximilien, bunu anlatabileceğim en son kişi.

Bölüm 10

Max

Odaya adımımı attığımda, en şık kıyafetlerini giymiş ve ısıltılı mücevherlerle süslenmiş tanıdık yüzlerden oluşan kalabalığa göz gezdiriyorum. Kapılar arkamızdan kapanırken, kafalar Meksika dalgası gibi dönüyor ve odanın her yerinde fısıltılar yükseliyor.

Fabiana ve ben şehrin gündemindeyiz.

Şu anda odadaki herkes, onun benim hakkımda haber yapmak, ülkeye "gerçek Prens Max"ı göstermek için burada olduğunu biliyor. Bilmedikleri şey ise, onunla kol kola burada dururken, bu muhteşem kadını koluma aldığım için gurur duyduğumdur — onun sadece babamın parasını aldığı için burada olduğunu bilmeme rağmen.

Kırmızı Salonda ona rastladığımda, bu gece o koyu mavi elbisesiyle ne kadar çarpıcı görüldüğünü fark etmemek imkansızdı.

elbisesi içinde ne kadar muhteşem göründüğünü fark etmemek zordu. Peki orada ne yapıyordu? Makaleleri için bilgi mi topluyordu? Ama neden? Bir müzik kutusu bir gazeteci için ne kadar ilgi çekici olabilir ki?

Ona bakıyorum. Grand Hall'un yumuşak ışığında, blazeri olmadan ve saçları farklı bir şekilde şekillendirilmişken, profilinde neredeyse tanıdık bir şey var. Resmi fotoğrafının ötesinde bir şey. Tam olarak ne olduğunu belirleyemiyorum, ama tanıdık geliyor.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Yıllar boyunca bu tür etkinliklerde binlerce insanla tanıştım. Hepsi birbirine karışmaya başladı.

Bizi izleyen yüzler denizine gülümsüyorum ve Fabiana yanımda gerginleşiyor.

İçgüdüsel olarak ona güven verici bir şekilde sarılmak istiyorum, ama o bunu muhtemelen bir savaş ilanı olarak algılayacaktır. Bunun yerine, bakışlarıyla onun bakışlarını yakalarım. "Başarabilirsin," derim ona, kendimi bile ne kadar koruyucu konuştuğuma şaşırarak.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlar yumuşak bir sesle ve içimde bir şeyler değişir.

O, tüm bu yıllar boyunca nefret ettiğim kadın olabilir. Burada işini yapmak için gelen bir gazeteci olabilir. Ama şu anda, farlara bakmış geyik gibi görünüyor.

Anlıyorum. Bu odada olmak benim için çok doğal bir şey olabilir, ama onun için muhtemelen oldukça korkutucu bir durumdur.

Garson bize gümüş tepside içecekler sunar ve ben iki kadeh şampanya alıp ona birini uzatırım.

Gergin bir gülümsemeyle kabul ediyor.

"Hadi. Düzgün bir yudum al. Aldığında kendini daha iyi hissedeceksin. Profesyonel bir şampanya içicisinden tavsiye al."

Bir yudum alır, sonra bir yudum daha. "Haklısın. Çok daha iyi." Omuzları biraz gevşer. "Neden birdenbire bana karşı nazik davranıyorsun?"

İçkimi neredeyse boğazıma kaçırıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir dakika önce müzik kutusuna baktığım için bana şüpheyle bakıyordun, şimdi ise bu geceyi nasıl atlatabileceğime dair bir ipucu veriyorsun." Kadehini havaya kaldırdı. "Bu arada, iyi bir ipucuydu."

Sorun şu ki, bu kadını nasıl ele alacağımı bilmiyorum. Bir yandan zeki, esprili ve son derece güzel,

daha yakından tanımak istediğim türden bir kadın. Öte yandan, o benim düşmanım.

Smokininde dikişleri gerilen bir adam bize yaklaşıp bana selam verdi.

Bu Lord Blackwood. Evrenin çarpık bir mizah anlayışı var, tam da Fabiana'ya olan karmaşık duygularımı çözmeye çalışırken, babamın en dalkavuklarından birini önüme çıkarıyor.

"İyi akşamlar, Majesteleri," diyor, vücuduna hiç uymayan tiz bir sesle.

"Seni görmek güzel, Cyril," diye cevap veriyorum. Kraliyet ailesinin bir üyesi olarak, zarif bir şekilde yalan söylemek işimin bir parçası.

Küçük gözleri, yeni bir av bulan bir yırtıcı hayvan gibi Fabiana'ya çevrilir. "Bu gece kolunuzdaki bu muhteşem yaratık kim, efendim?" diye sorar, gözleri onu baştan aşağı süzerken dişlerini gıcırdatır.

"Sizi Bayan Fabiana Fontaine ile tanıştırayım. Bayan Fontaine, bu Lord Blackwood," diyorum.

Kız kolunu kolumdan çeker ve bu odada bulunmaktan açıkça tedirgin olmasına rağmen, aristokratların sinsî bakışlarıyla başa çıkabileceğini gösteren bir özgüvenle elini uzatır. "Tanıştığımıza memnun oldum Lord Blackwood."

Blackwood bir baykuş gibi gözlerini kırıştırır. "Fabiana Fontaine mi? Fabiana Fontaine mi? Dedikodu köşe yazarı mı?"

"Ben 'kraliyet muhabiri' terimini tercih ederim, Lord Blackwood," diye cevaplar, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Onun soğukkanlılığına hayran kalmam gerek.

"Eminim öyledir," diyor. Hâlâ onu yiyip bitirebilecekmiş gibi ona bakıyor. Kolumu çekiyor ve ben ona dönüyorum. "Kabul ediyorum, o çok güzel bir genç kız, ama lütfen söyleyin, neden bu kadını eğlendiriyorsunuz, efendim? Onun kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

Göğsümde sıcak bir şey parlıyor. O, sanki burada durup onun her sözünü dinlemiyor gibi, ondan bir nesneymiş gibi bahsediyor.

"Bayan Fontaine önümüzdeki bir ay boyunca hayatımı belgelemek için burada, Cyril. O burada misafir." Sesimin keskinliğini duyuyorum. Az önce

Hayatımı yıllarca zorlaştıran kadını herkesin önünde savunmuş oldum.

Geçen hafta biri bana, aristokrasinin bir üyesine Fabiana Fontaine'i savunacağımı söyleseydi, yüzüne gülüp geçerdim.

Böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmemiştim. "Ama o..." Blackwood başlıyor, ama ben geri kalanını duymak istemediğimi zaten biliyorum.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Fabiana araya girer. "Düşman mı?" der ve gözleri benimkilere dikildiğinde dudaklarım seğirir.

Yanımdaki bu muhteşem kadın, bu odadaki insanların yarısından daha cesur, Cyril Blackwood dahil.

"Düşman. Kesinlikle. Ben daha iyi ifade edemezdim," diyor Blackwood, küçük gözleri yüzünde neredeyse kayboluyor.

"Kral bu iş için en uygun kişinin ben olduğumu düşündü," diye ekliyor Fabiana.

"Ne şanslısın, Prens Maximilien'e bu kadar yakın olabiliyorsun," diye alaycı bir şekilde konuşur Blackwood ve "yakın olabiliyorsun" derken kullandığı üslup midemi bulandırır.

"Bugün bana ok atmayı öğretti," diyor Fabiana, elini koluma koyarken. "Öyle değil mi, Max?"

"Senin işinde ateş etmekte oldukça usta olduğunu düşünürdüm. Yoksa çamur atmayı mı kastediyorum?" diyor Blackwood.

"Haydi ama Lord Blackwood. Bu, önemli konukları ağırlamak için zarif bir akşam. Dostça davranalım, olur mu?" diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden.

Fabiana hakkında söyleyeceğim bir şey var: kendini savunabilir. "Bundan eminim. Peki ya siz?" diye cevaplar.

"Aslında, yapabilirim," diyor. "Buraya geleli sadece birkaç gün oldu, ama Majesteleriyle birlikte kuzeye seyahat ettiğimizde çok daha fazla şey öğreneceğimi düşünüyorum," diyor ve sonra bana bakarak ekliyor, "Değil mi, Max?"

Adımı söyleme şekli midemde bir şeyler uyandırıyor. "Doğru."

Blackwood'un kaşları, saç çizgisinin geriye kalan kısmına doğru etkileyici bir göç gerçekleştiriyor, ki bu, saç çizgisinin başının arkasının ortasında yer aldığını düşünürsek hiç de azımsanacak bir şey değil. "Onu yazlık saraya mı götürüyorsunuz, efendim?"

Başımı sallıyorum. "Doğru."

"İyi şanslar." Hoşnutsuz bir mors gibi homurdanır ve izin isteyerek ayrılır. Ben de rahatlama ve sinir karışımı bir duygu ile onun uzaklaşmasını izlerim.

"Bana bir şey söyle," diye soruyorum, o duyamayacak kadar uzaklaştığında. "Nereye gidersen git arkadaş edinir misin?"

Bardağını boşaltır, bu onun sarsıldığına dair tek işarettir. "Benim işimde herkesin favorisi olmak zor."

Onun gerçekçi üslubu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor ve kendimi "Sana kaba davrandığı için üzgünüm" derken buluyorum.

Bu sözler onu da beni şaşırttığı kadar şaşırtıyor.

Omzunu kaldırıyor. "Ben kalın deriliyim."

"Sanırım buna ihtiyacın var," diye cevap veriyorum ve bunun eleştirmekten çok nezaketle söylediğimi fark ediyorum.

Keskin bir bob kesimi ve hesaplayıcı gözleri olan bir kadın bize yaklaşıyor. Akşam boyunca Fabiana'ya gizlice bakışlar atan diğer konukların aksine, bu kadın açıkça bakıyor, hatta bize doğru gelirken Blackwood ile kısa bir süre konuşurken bile.

Bana reverans yaparak selam veriyor ve sonra Fabiana'ya dönüyor. "Ben *The Post*'tan Miranda Thorne," diyor kadın, manikürlü elini Fabiana'ya uzatarak.

Fabiana'nın yüzünde tanıma ifadesi belirir ve dudakları sıkılaşır. "Memnun oldum. Ben Fabiana Fontaine."

"Oh, kim olduğunuzu çok iyi biliyorum," diyor Miranda, keskin bir gülümsemeyle. "Yıllardır çalışmalarınızı takip ediyorum. Çok... anlayışlısınız. Kraliyet protokolü hakkında oldukça iyi bilgiye sahip görünüyorsunuz."

"Teşekkürler," diye cevaplar Fabiana sıkı bir şekilde. "Bugün TikTok'ta bazı yorumlarınızı okudum."

"Gerçekten mi? Öyleyse, benim büyük bir hayranın olduğumu biliyorsundur. Hem de çok büyük." Miranda'nın gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. "Söylemeliyim ki, bu yeni düzenleme beni çok etkiledi. Bir gazetecinin kraliyet ailesinin bir üyesine bu kadar benzeri görülmemiş bir erişim hakkı elde etmesi. İnsanı meraklandırıyor." Bir an durakladıktan sonra ekliyor: "Hayır. Saçmalıyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neyi merak ettiriyor?" diye soruyorum, onun tuzağına düştüğümün farkında olarak.

"Oh, uygunsuz bir şey falan değil," diyor, burada uygunsuz bir şey olduğunu düşündüğü açıkça belli. "Sadece seçim sürecini merak ediyorum. Bu fırsatı çok sevecek pek çok nitelikli gazeteci varken, siz güzel bir genç kadını seçtiniz."

"Aslında onu babam seçti," diye cevap veriyorum.

Bu kadının derdi ne? İşi kendisi alamadığı için mi kızgın?

"Eminim Bayan Fontaine'in geçmişi ayrıntılı bir şekilde incelenmiştir."

"Geçmiş" kelimesini vurgulama şekli, gözlerimi Fabiana'ya kaydırıyor. Sırtı bir çubuk kadar düz, çenesi gergin.

Miranda Thorne onu açıkça rahatsız ediyor.

"Peki, akşamınıza devam etmenize izin vermeliyim, efendim. Bayan Fontaine, umarım daha fazla sohbet etme fırsatımız olur. Bir ara notlarımızı karşılaştırmak isterim," diye gülümser.

O uzaklaşırken, "Bir hayranınız var," diyorum.

"Öyle mi dersin?" diye sorar alaycı bir gülümsemeyle, gözleri kalabalığın içinde uzaklaşan Miranda'yı takip ederken.

Akşam yemeğine çağrıldık ve Fabiana'nın yanımda oturmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığımı çok fazla analiz etmedim. O, masanın karşısında, birkaç sandalye ileride oturuyordu.

Solumda oturan Lady Pemberton, ödüllü gülleriyle ilgili hikayelerle beni eğlendiriyor ve ben uygun aralıklarla başımı sallarken, bir gözüm Fabiana'da. O, bağış yapmanın "anonim" kısmını unutmuş gibi görünen bir hayırsever olan Carrington Belvedere ve deneyimlerimden bildiğim kadarıyla işitme cihazı işlevsel olmaktan çok dekoratif olan Lord Busoni ile konuşuyor.

"Ne ilginç bir genç hanım," diyor Lady Pemberton, bakışlarımı takip ederek. "Umarım bu akşamki akşam yemeği hakkında gereksiz şeyler yazmaz. Öyle bir alışkanlığı var."

"Haklısınız," diyorum somonumdan bir ısırık alırken.

"Torunum bana onun videolarını nasıl izleyeceğimi gösterdi. Aslında oldukça zeki bir kız."

Neredeyse şarabımla boğuluyordum. Lady Pemberton TikTok izliyor mu? "Çok profesyonel," diyebildim.

"Okçuluktan hoşlandım, ama kendisinin denememesine üzüldüm."

"Oh, denedi."

"Gerçekten mi? Aferin ona."

Fabiana ve Belvedere'nin konuşmalarını dinlemeye çalışıyorum.

"Prens çok yetenekli bir okçuya benziyor," diye Belvedere'nin söylediğini duyuyorum. Tabii ki o da okçuluk videosunu izlemiştir. Seksen yaşındaki Lady Pemberton bile güllerinden yeterince uzaklaşıp videoyu izleyebildiyse, bu gece odadaki çoğu kişinin de izlediğini tahmin ediyorum.

Ama onlar sadece Fabiana'nın paylaştıklarını gördüler. Ben ona yay ve ok kullanmayı öğretirken aramızda neler olduğunu, onu öpmek için neredeyse dayanamayacak kadar cazip geldiğini bilmiyorlar. Ona bu kadar yakın olmak zihnimi nasıl karıştırdı.

Sadece fiziksel bir çekim olarak başlayan şey, daha fazlasına dönüşüyor gibi görünüyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmiyorum.

"Kraliyet ailesinin ihtiyacı olan şeyin, trend olan hashtag'ler değil, saygınlık ve saygı olduğunu unutmamalısın," diye Belvedere'nin Fabiana'ya söylediğini duyuyorum, ses tonu o kadar yüksek ki, açıkça dinleyiciler için söylendiği belli.

Sadece ilgiden dinlediğimi söylüyorum kendime, ama bunun ötesinde bir şey var.

"Bunu aklımda tutacağım," diye cevap veriyor Fabiana nazikçe.

Lady Pemberton koluma hafifçe vurarak dikkatimi çekiyor. "Bayan Fontaine'e sürekli bakış atman çok tatlı. Bu ilişkinin tamamen profesyonel olduğuna emin misin?"

Beynim kısa devre yapıyor. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Oh, bu kadar panik yapmayın, Majesteleri. Sizin çok daha yaşlı olabilirim, ama çekiciliği gördüğümde anlarım. Asıl soru, duygularınıza göre hareket edip etmediğinizdir."

Ona bakıyorum, birdenbire gül meraklısı ve TikTok izleyicisinden çok kahin gibi görünen bu kadına nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum.

"Bu... karmaşık bir durum," diyorum zayıf bir sesle, her ne kadar bu dürüstçe bir cevap olsa da.

Fabiana'ya karşı bir şeyler mi hissediyorum? Bu, beklediğim bir felaket değil, ama gerçekleşmesi an meselesi. Ona karşı direnmesi giderek zorlaşan bir çekim hissediyorum ve şimdi akşam yemeğinde onun konuşmalarını dinliyor ve her hareketini izliyorum.

Bana ne oluyor böyle?

Lady Pemberton bana göz kırptıyor. Göz kırptıyor! "Karmaşık mı? En iyi şeyler genellikle öyledir, sevgili çocuğum."

Neyse ki, sağımdaki konuk bana The Games hakkında bir soru sorar ve dikkatim Fabiana'dan etkili bir şekilde başka yöne çekilir. Kısa süre sonra yemek biter ve konuklar bitişikteki resepsiyon salonunda sohbet etmeye başlar. Ben de bu fırsatı değerlendirip balkonda yalnız başıma biraz huzur bulurum.

Kafamı toplamak için bir şeyler yapmam gerekiyor.

Akşam havası, devlet yemeğinin boğucu nezaketi ve Lady Pemberton'ın rahatsız edici keskin gözlemlerinden hoş bir kaçış. Kraliyet bahçeleri aşağıda uzanıyor, ağaçlarda peri ışıkları parıldıyor. Güneşin battığı, ufukta yumuşak bir parıltı bıraktığı o büyülü saat, günün en sevdiğim zamanı.

Dirseklerimi taş duvara dayamışken arkamda ayak sesleri duydum. Dikleştım ve döndüğümde Fabiana'nın ay ışığına adım attığını gördüm.

"Burada karşılaşmak ne güzel," diye alay ediyor. "Ne güzel," diyebiliyorum sadece.

Neden bu kadının yanında beynim normal çalışmıyor?

Yanımda durmak için yanıma yaklaşıyor ve o kokuyu tekrar alıyorum — vanilya alt tonları olan, tehlikeli derecede tanıdık gelen bir çiçek kokusu.

"Neden terasta tek başına oturuyorsun?" diye soruyor. "Birini beklemediğimi nereden biliyorsun?" diye cevap veriyorum gözlerimle ona meydan okurcasına.

Gözle görülür şekilde boş olan terasa bakıyor. "Çünkü burada kimse yok. Belki de randevun seni ekti?"

Sesindeki alaycı ton beni güldürür — bu akşamki ilk gerçek kahkahamdır. "Tüm bu konuşmalardan sonra biraz temiz hava almam gerekiyordu."

"Seksenliklerle flört etmekten sıkıldın mı?"

Sesindeki yaramazlık, göğsümde sıcak bir his uyandırır.

"Onu etkiliyordu, Fabiana. Flört etmiyordum. Arada fark var."

Lady Pemberton'ın onunla ilgili alaycı sözlerinden bahsetmiyorum.

"Sen öyle diyorsan." Dikkatini bahçelere çevirir ve ben de manzara yerine ay ışığında onun profilini izlerken bulurum kendimi.

"Güzel," diye fısıldadı, neredeyse kendine.

"Öyle."

"Günün en sevdiğim saati, hava kararmaya başladığında, ama ufukta son ışık huzmeleri hala görülebiliyorken," diyor, sanki kafamın içindeymiş gibi, düşüncelerimi okumuş gibi. "Bu..."

"Sihirli," diye onun yerine cümleyi tamamlarım ve bana baktığında, ifadesinde bir şeyleri saklamayan bir şey vardır ve bu, nefesimin boğazımda takılmasına neden olur.

"Büyülü," diye tekrarlar.

Bir an için birbirimizin gözlerine bakıyoruz, sonra ben gözlerimi ayırıp tekrar ufka bakıyorum. Sessizce duruyoruz ve şaşırtıcı bir şekilde, beklediğim kadar rahatsız edici değil. "Dinlenmen gerek," diyorum, sessizliği bozarak. "Yarın

Yarın kuzeye giden trene yetişmek için erken kalkmamız gerekiyor." "Doğru," diye cevaplar. "İyi geceler, Max."

"İyi geceler, Fabiana." Uzaklaşıyorum, ama gitmiyorum. Gitmem gerek, ama gitmiyorum. Bunun yerine, kendimi oyalanırken buluyorum, soğuk gece havasına karşı kollarını kendine dolarken onu izliyorum ve daha önce hissettiğim o artık tanıdık koruma duygusu göğsümde uyanıyor.

Ceketimi çıkarıp omuzlarına koyuyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle dikkatini bana çevirir. "Teşekkürler," diye mırıldanır.

"Üşümüş görünüyordun."

Kafasını sallar ve ceketini kendine daha sıkı sarar. Ceket ona çok büyük gelir ve onun yanında küçücük kalır.

Yarın, sadece o, ben ve Pippa Chen birlikte kuzeye doğru yola çıkacağız. Bu düşünce beni korkutmalı ve bir bakıma da korkutuyor.

Ama sonunda kendimi zorlayarak uzaklaşırken, onu peri ışıklarının önünde silüet olarak bırakırken, aramızdaki her şeyin geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştiği hissini bir türlü atamıyorum.

Bir zamanlar bunun hayatımın en uzun ve en zor ayı olacağını düşünmüştüm, ama şimdi, ikimizin de içinde bulunduğumuz bu yeni ve bilinmeyen sularda, aslında en iyi ay olabileceğini düşünüyorum.

Bölüm 11

Valentina

Kraliyet ailesinin treni, cilalı maun panelleri, kristal sürahileri ve Ledonian kırmızısı döşemeli koltuklarıyla beklediğim kadar gösterişli. Üniformalı personel, vagonun içinde dikkat çekmeden dolaşarak her türlü ihtiyacı karşılıyor ve genellikle yemek vagonundan aldığım pahalı iki günlük sandviçler ve berbat kahve, Villadorata'nın en iyi baristasının gurur duyacağı yerel şaraplar ve kahve eşliğinde üç çeşit yemekten oluşan gümüş servis ile değiştirilmiş.

Artık Kansas'ta değilim, Toto.

Tren ilerlerken, Ledonian kırsalının pencereden geçip gitmesini izliyor ve hayatımın nasıl değiştiğine hayret ediyorum. Sadece birkaç gün önce, mutfağın zemininde yatıyordum, su damlıyordu...

alnımda, sızan musluğu sıkıştırmaya çalışırken, koşturan bir farenin belirgin silüetini yakaladım. Şimdi, işte buradayım, çelişkili duygular beslediğim bir prensle birlikte lüks bir metal mermi içinde kuzeye doğru hızla ilerliyorum, dağlardaki yazlık saraya doğru.

Toffee kafesinde uyuyor ve insan versiyonu bir labrador yavrusu olan Pippa Chen, karşımdaki koltuğuna kıvrılmış, dizüstü bilgisayar aramızdaki masanın üzerinde duruyor. Birkaç saat önce şehirden ayrıldığımızdan beri üzerinde çalıştığımız içerik stratejisini gözden geçiriyor.

"Hala bunu yaptığımıza inanamıyorum!" diye haykırıyor. "Sana Fabiana diyebilir miyim? Bay Clementine sarayda herkesin çok resmi davranmasını bekliyor, ama ben ondan yaklaşık 90 yaş daha gencim ve herkese, ailem dahil, ilk isimleriyle hitap ediyorum."

"Sade eski Fabiana benim için gayet iyi," diye cevap veriyorum, kahvemin bir yudumunu daha alırken mırıldanma isteğine direniyorum. Cidden, o kadar iyi.

"Sende sıradan ya da yaşlı olan hiçbir şey yok. Sen harikasin! Strateji toplantısında ortaya attığın fikirler ve Bay Clementine sıkıcı, eski bir TV belgeseli için ısrar ederken geri adım atmaman? Şef öpücüğü." Max, Villadorata Central'dan ayrıldığımızdan beri en az otuzuncu kez koridordan bana bakarken, parmak uçlarını öpüyormuş gibi yapar.

Onun bakışını yakaladım ve hemen gözlerini kaçırdı, parmaklarını saçlarında gezdirerek dikkatini önündeki masadaki kağıtlara geri verdi.

Onu değerlendirmek için fırsatı değerlendiriyorum. Ceketini çıkarmış, düğmeli beyaz pamuklu gömleği ortaya çıkmış, kolları kaslı ön kollarını göstermek için kıvrılmış, boynundaki birkaç düğme açık. Gömleğinin beyazı, zeytin rengi teniyle mükemmel bir kontrast oluşturuyor, kalın siyah saçları, beni izlediğini fark ettiğimde parmaklarını saçlarında gezdirdiği için biraz dağınık. Dediğim gibi, en az otuz kez.

Bu, herkesin gözünde çok fazla saç karıştırmak demektir.

Ve bana attığı bakışlar, tüm o düşünceli ve yoğun bakışlar, daha zayıf bir kadını eritebilir.

Neyse ki ben zayıf bir kadın değilim.

Ona tekrar bakıyorum ve gözleri ile göz göze geliyoruz, anında içimi bir elektrik akımı kaplıyor.

Tamam, belki onun yanında olması gerektiğinden biraz daha zayıfım.

Mesele şu ki, varlığından haberdar olmadığım bir adamı gördüğümde beri, o adam kafamın içine girmiş durumda ve ne yaparsam yapayım onu kafamdan çıkaramıyorum. Gündüz ve gece, zihnim sürekli ona kayıyor.

Özellikle geceleri.

Dün gece beni balkonda bıraktıktan sonra kocaman yatağıma uzandığımda, akşam yemeğinde bana karşı davranışlarını düşünmeden edemedim. Yemek odasına girerken kolumu tutması, belki de orada bulunmaktan rahatsız olduğumu hissettiği içindi. Sanki benim müttefikimmiş gibi davranıyordu, birlikte çalışmak zorunda olduğu bir gazeteci değil.

Belki de sadece bir beyefendi ya da iyi bir ev sahibi gibi davranıyordu, ama bana bakışında, yanımda duruşunda, benim için konuşmasında, sanki benim çıkarlarımı gözetiyormuş gibi hissettiren bir şey vardı.

Bu, sürüş tarihindeki en büyük U dönüşü olmalı. "Tek başına planladığın sahne arkası erişimi kraliyetin dijital etkileşimi için kesinlikle devrim niteliğinde olacak," diyor Pippa, dikkatimi prensden uzaklaştırarak.

"Devrimci demek biraz abartılı olabilir, Pippa," diye cevap verirken telefonumu kaldırıp Max'i çekiyorum. O, dikkatle kağıtlarını okuyor, konsantre olmak için kaşlarını çatmış. Gömleğinin kumaşı kollarında gergin duruşuna bakılırsa, gözümün önüne bir hashtag geliyor: #BicepsAndBookmarks (Pazı ve Kitap Ayraçları). Bunu düşünürken bile, Max'in yıllar boyunca ona taktığım hashtag'lerden çok daha fazlası olduğunun farkındayım. Önümüzdeki günlerde daha özgün versiyonlar bulmaya söz veriyorum.

"Dalga mı geçiyorsun Fab?" diyor Pippa. "Bu ülkede kraliyet ailesinin algılanışını tamamen değiştiriyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Fab mı?"

"Hiç kimse sana 'Fab' dedi mi?" diye soruyor.

"Hayır, hiç kimse demedi." Telefonumu kapatıyorum.

"Bu sana çok yakışıyor. Fabiana'nın kısaltması ve muhteşem anlamına geliyor." Bana gülümsüyor.

Artık yeni bir hayranım var.

"Yaptığın şey, insanların monarşiye bakışını tamamen değiştirecek! Bunu anlamalısın!"

Benim işimde, hayranların ilgisine pek alışkın değilim. Şimdi bununla nasıl başa çıkacağımı tam olarak bilmiyorum.

"Teşekkürler?" diyorum ve Pippa, sanki harika bir şaka yapmışım gibi gülüyor.

Bayan Chen için artık kahve yok.

Telefonumu bir kez daha kaldırıp, okuduğu şeye kaşlarını çatmış Max'i çekiyorum. Koyu renk saçları alnına düşüyor ve bu, kadınları çılgına çevirecek bir görüntü oluşturuyor. Gerçekten çok dalmış görünüyor ve ben de kendimi onu yakından izlerken buluyorum.

Bu adam, ona verdiğim değerden çok daha karmaşık biri. Bu iyi bir içerik. Burada oturmuş, onu çektiğimin farkında olmadan, rol yapmıyor. Performans sergilemiyor. Sadece okuyor, performans sergilemiyor. Parti çocuğu prens değil.

Başını kaldırıp beni filme aldığı fark edince, tüm tavırları sertleşiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Fab, gerçek içeriği yakalıyor efendim," diye Pippa yardımcı olmak için açıklıyor. "Fab mı?" diye soruyor, gözleri tekrar bana kayıyor.

Omuz silkiyorum.

"Fabiana, tabii ki! Adını kısalttım," diyor Pippa gururla, sanki Fabiana'nın adından "iana"yı çıkarmak yerine Everest Dağı'nı fethetmiş gibi.

Max'in dudakları yukarı doğru kıvrılır.

"Ben senin gerçek halini yakalıyorum, kamuoyuna sunduğun halini değil," diyorum. "Belki de ikisi aynı şeydir," diye karşılık veriyor, ama ses tonunda

ses tonunda şakacı bir hava var. "Beni çekmekte ısrarcıysan, neden buradan çekmiyorsun?" Masasının karşısındaki boş koltuğu işaret ediyor.

Fena fikir değil.

O, hemen dikleşir ve bana o alıştırılmış kraliyet gülümsemesini sunar.

"Düşünceli bir şekilde pencereden dışarı bakmalı mıyım?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben gerçekten okuyan birini istiyorum, kamera için poz veren birini değil."

"Beni kesinlikle yakından incelemişsin," diyor, sesini alçaltarak. Bu yorum göğsümde bir heyecan dalgası yaratıyor. Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltıyor. "Yoksa 'Fab' mı demeliydim?"

Kıkırdama bir kahkahaya dönüşmek üzere, ama dudaklarımdan çıkmasına izin vermemek için kendimi zor tutuyorum. "O çok hevesli. Bu özelliğini seviyorum."

Gözlerini genişletir, dudakları bir kez daha kıvrılır.

"Toffee uzun bir uyku çekiyor," diyorum konuyu değiştirmek için.

Max, kafesinde uyuyan, pençeleri seğiren köpeğine bakmak için dönüyor.

"Çimlerde tavşanları kovalamayı hayal ediyor gibi görünüyor."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye cevapladı. "Dün akşamki akşam yemeğ i nasıldı?"

"Çok lezzetliydi," diye cevapladım.

İkimiz de onun bana yemeğ i sorduğunu bilmiyorduk.

Dirseklerini masaya koyup bana doğru eğildiğinde, hareket ederken ön kol kaslarının dalgalandığını fark etmemeye çalıştım. "Yanılıyorsam düzelt beni, ama dün gece o odaya girerken biraz gergin olduğunu hissettim."

Sanki ben sadece bir işçi değ ilmiş im gibi benimle birlikte içeri girmesini düşünüyorum. Neredeyse gururlu bir beyefendi gibiydi.

Ama bu benim hayal gücümün bir ürünü olabilir.

"Genelde devlet yemeklerine katılmam" diye cevap verdim, ama asıl nedenim bu değ ildi.

"Bazı konuklar, diyelim ki, pek kibar değ illerdi."

"Lord Blackwood'u mu kastediyorsunuz? O benim baş a çıkamayacağ ım biri değ il."

Çocukluğ umdan Lord Blackwood'u, babamın sevmediğ i bencil bir adam olarak hatırlıyorum. O zamanlar anlamadığım, ancak daha sonra iş leriyle ilgili olduğunu öğrendiğ im bir tür mesleki rekabetleri vardı. Babamın onu "çimenlerin arasındaki yılan" olarak nitelendirdiğini hatırlıyorum ve sekiz yaşındaki ben, bu kadar şişman birinin nasıl yılan olabileceğini merak ediyordum.

"Kendini iyi tuttun."

"İnsanların hayatları hakkında yazarak geçimini sağlayan bir gazeteciysen, öyle olmak zorundasın."

"Öyle olmalı."

"Eğlendin mi? Bugün seksen yaşındaki adamla mesajlaştın mı?"

Gülümsedi, gözleri parladı. "Haftaya randevumuz var." "Eminim öyledir," diye alay ettim.

Bu şakalaşma kolaydır.

Eğlencelidir. Tehlikelidir.

"İnsanlarla iyi geçiniyorsun, Max. Bunu daha önce de görmüştüm, ama ne kadar çekici olabileceğini söylemekten başka, bunun hakkında pek yazmadım."

"Çekici mi? Flört ettiğimi söylediğini sanıyordum."

"Son zamanlarda bunların iki farklı şey olduğu söylendi."

Gülümsüyoruz, onun zengin espresso rengi gözlerinin yoğunluğu bana odaklanmış, karnım takla atıyor.

"Oh, bunu yakaladığım için çok mutluyum," diyor Pippa koridorun diğer tarafından, telefonu bizim yönümüze doğru tutarak.

İkimiz de ona dönüp

bakıyoruz. "Neyi yakaladın?"

diye soruyorum.

"Tabii ki etkileşiminizi. Bu altın değerinde!" diyor.

"Tam olarak ne altın değerinde?" diye soruyor

Max.

"Aranızda 'yapacaklar mı, yapmayacaklar mı' gibi bir şey var. *Friends* dizisindeki Ross ve Rachel gibi," diye cevaplar.

Oh, aman Tanrım.

"Ben gerçekten öyle düşünmüyorum..." Max, ben "Bu tamamen delilik" derken aynı anda söze başlar.

"Sen emin misin emin misin? Çünkü benim telefonum bunu öyle Pippa, telefonunu havada sallayarak cevaplar.

Etrafımdaki hava yoğunlaşıyor ve Max'e bakamıyorum.

"Görüntülerinize bakabilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii ki." Pippa telefonu uzatır ve ben Max videoyu incelerken beklerim, acaba Pippa'nın bahsettiği atmosfer gerçekten var mı diye merak ederek. Çünkü en azından benim bakış açımdan, *"yapacaklar mı, yapmayacaklar mı"* sorusunun tek cevabı, *kesinlikle yapamayacaklarıdır.*

Ama Pippa benim Max'e karşı hislerimi görebiliyorsa ve daha da kötüsü, bunu kameraya çekebiliyorsa, kim bilir başka kimler görebilir?

Max telefonu kapatır ve Pippa'ya geri verir. "Sadece iki iş arkadaşı arasındaki bir konuşma. Daha fazlası değil."

Pippa'nın gözleri Max ile benim arasında gidip geliyor. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," der ve konuşmanın artık kapandığını belirten kesin bir tavırla.

Hâlâ ona bakamıyorum. Pippa aramızdaki kimyayı ortaya çıkardığına göre artık bakamam. Pencereden dışarıya bakmak için dönüyorum ve kalbim neredeyse duruyor. Uzakta, eski meşe ağaçlarının bir kısmı tarafından gizlenen Tenuta Fioralba'nın çatısı görünüyor.

Ailemin malikanesi.

Daha doğrusu, ailemin *eski* malikanesi, çünkü yıllar önce babamın itibarı ve sahip olduğumuz her şey yanıp kül olduğunda, kraliyet tarafından el konulmuştu.

Tren bağların yanından geçiyor ve uzaktan evi görebiliyorum. Anılarım aklımı doldururken boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Hasat zamanında üzüm toplayıcılara "yardım" ettiğim, onların arkasında dolaşıp yerden atılan meyveleri topladığım günler.

Yaz aylarında taş terasta akşam yemeğimizi yediğimiz, havada yaseminlerin tatlı ve baş döndürücü kokusuyla dolu uzun akşamların tadını çıkardığımız günleri.

Yaz aylarında kuzenlerimle birlikte koşup, kaleler inşa edip çamurdan kekler yaptığımız, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen günler.

Ve şimdi o evde başka biri yaşıyor, manzarasının tadını çıkarıyor, aileme hiçbir borcu olmayan bir yabancı.

Yutkunuyorum, boğazım aniden sıkışıyor.

Bu seyahate katılmayı kabul ettiğimde, eski aile malikanemi göreceğimi biliyordum. Ama bir şeyi bilmekle, onu gerçekten yaşamak bambaşka şeyler. Ailemin kayıp geçmişi hakkında duygusal davranmak kimseye fayda sağlamaz, en azından bana.

Şimdi kaybedilenler için duygusal davranmanın zamanı değil. Yapmam gereken bir iş var, prensle masada otururken acı verici anıları yad etmek değil.

Gözlerimi tekrar Max'e çeviriyorum. Bana sorgulayan bir bakışla bakıyor, ben de dudaklarımı gülümsemeye çekiyorum. "Senin önerdiğin gibi, pencereden dışarı bakarken seni çekeceğim."

"Neden fikrini değiştirdin?"

"Bence bu iyi bir fikir." O başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan, telefonumu kaldırıp onu ve dışarıdaki manzarayı çekmeye başlıyorum.

"Artık çok uzak değiliz," diyor Max.

Telefonumu kapatıyorum. "Bana bu gençlik programından bahset. Daha önce hiç duymadım."

"Çünkü haber değeri olan bir şey değil. Bu, normalde açık hava etkinlikleri ve takım oluşturma egzersizleri gibi şeylere katılma şansı olmayan, dezavantajlı ailelerin gençlerine yardım etmek için oluşturulmuş bir liderlik programı. Bu çocukların özgüvenlerini geliştirmeye ve dayanıklılıklarını artırmaya çalışıyoruz, ayrıca onlara takım çalışması ve problem çözme gibi pratik beceriler kazandırıyoruz."

"Bu sarayın bir girişimi mi?"

Bir an durakladıktan sonra cevap verdi: "Bu *benim* girişimim. Sarayın değil."

"Sizin mi?"

"Bu, benim hakkımda, çoğu insanın sıcak yemek yediğinden daha sık partilere katılan, ayrıcalıklı bir kraliyet ailesi üyesi olarak sahip olduğunuz bakış açısına uymayabilir."

En azından ben onun hakkında böyle düşünürdüm. Şimdi ise bunun onun yaptıkları şeylerden sadece biri olduğunu anlıyorum. Bu onu tanımlamıyor. O, partiler, süper yatlar ve martinilerden çok daha fazlası.

"Bu benim tutkulu olduğum bir şey. Hayatta birçok avantaja sahip oldum ve çoğu insanın benim sahip olduğum şeylere sahip olmadığını çok iyi biliyorum."

Ona alaycı bir gülümsemeye bakıyorum. "Kraliyet ailesinin bir üyesi için bu biraz sosyalistçe."

Derin sesi havayı doldururken gülüyor ve bu gülüşü daha sık duymak istediğimi fark ediyorum. "Buna tam olarak sosyalist demezdim. Daha çok sosyal vicdan sahibi olmak."

"Gençlerle nasıl etkileşim kurduğunuzu görmek istiyorum. Tabii ki onları filme almak için ebeveynlerinin veya bakıcılarının iznini almam gerekecek."

"Ben halledebilirim!" diye ilan eder Pippa.

Onun koridorun karşısında oturup, söylediğimiz her şeyi dinlediğini bir kez daha unutmuşum.

"Harika olur. Teşekkürler, Pippa," diye cevap veriyorum.

"Ben sana Fab diyeceğim, sen de bana Pip diyeceksin. Bu adil olur," diyor.

"Pip. Anladım,"
diyorum. Max'e
bakmıyorum.

"Önce çocuklara senin videolarında yer almak isteyip istemediklerini sormak istiyorum," diyor Max.

"Tabii ki. Bu programı ne zamandır yürütüyor musun?" diye soruyorum.

"Üç yıldır falan."

Huh. Bu, onun

hiç kamuoyuna açıklamamış.

"Neden bununla ilgili medyaya hiç haber yaptırmadınız?"

"Her şeyin fotoğraf fırsatı olması gerekmez." "Katılıyorum.

Bunu kim finanse ediyor?"

"Bu önemli mi?"

"Her şey önemlidir önemlidir önemlidir bir
anlamaya anlamaya çalıştığında, Max."

Bir an duraksadı. "Anlıyorum."

"Kişisel olarak mı?"

"Bu seni o kadar mı şaşırttı?"

Eğer bana bu soruyu birkaç gün önce sorsaydı, evet, şaşırtıcıydı derdim. Hatta şok ediciydi. Ama şimdi gerçek Max'i görmeye başladıkça, onun tüm bu yıllar boyunca haber yaptığım adamdan çok daha fazlası olduğunu anlamaya başlıyorum. O, benim ona verdiğim değerden çok daha derin, çok daha katmanlı, çok daha gerçek.

"Artık değil," diye cevaplıyorum, göğsüm sıcaklıkla doluyor.

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Çünkü yerel mağazamda Cristal kalmadı," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Sence neden?"

"Bu yüzden sana soruyorum."

"Çünkü doğru olan bu gibi görüldüğü için."

Tanıdık, pitoresk Castelvino kasabasına girerken tren yavaşlayarak durur ve pencereden bizi bekleyen birkaç Range Rover görebilirim.

"Ledonia'daki en sevdiğim yere hoş geldiniz," diyor Max koltuğundan kalkarken.

Dudaklarımı ısıırıyorum. Max'in en sevdiği yer, çocukluğumun geçtiği evden sadece yirmi dakikalık tren yolculuğu mesafesinde. Evrenin çarpık bir mizah anlayışı olduğu açık. Önümüzdeki günlerde Fabiana maskemin düşmemesi için tüm gücümü kullanmam gerekecek.

Bölüm 12

Max

Hatırlayabildiğim kadarıyla, Palazzo Belladonna benim sığınağım olmuştur. Burası ayakkabılarımı çıkarıp rahatlayabileceğim bir yer. Villadorata'daki saray, tüm resmi odaları ve beni ve seçimlerimi yargılayan atalarımın yağlı boya tablolarıyla daha çok bir müzeye benziyor. Kışın karla kaplı, yazın ise her tarafı yabani çiçekler ve güzelliklerle çevrili, dağların arasında yer alan bu yer, benim için gerçek bir ev gibi.

Burada
sergilenmiyorum.
Kendim olabilirim.

Saraydaki az sayıdaki personel beni çocukluğumdan beri tanıyor, çoğu hala bana Maxie diyor.

Bu beni utandırmalıydı - ben yirmi yedi yaşında bir erkeğim - ama içten içe bunu seviyorum. Onlar benim gerçekte kim olduğumu biliyorlar ve önemli olan da bu.

Görünüşe göre, Toffee burayı benim kadar seviyor. Kafesinden çıkar çıkmaz, ciddi bir enerji patlaması yaşıyor, kapısını açar açmaz koşmaya başlıyor, ancak ılık çaldığımda geri dönüyor. Kuyruğu fırtınada silecek gibi sallanıyor, dili ağzından sarkmış, büyük kahverengi gözleri heyecandan parlıyor.

Eğilip tüylerini okşuyorum. "Burası senin yeni favori yerin, değil mi kızım?"

Onun cevabı bir kez daha havalanmak.

Fabiana bana doğru büyük adımlarla yaklaşıyor. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla tamamen işine odaklanmış görünüyor, bu kırsal bölgede hiç de uygun olmayan bir görüntü, çakılların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkararak yürüyor, her zamanki not defterini göğsüne sıkıca bastırmış, çekim yapıyor. Öğleden sonra sıcağında blazerini çıkarmış, ben de dar eteği ve bluzuyla ortaya çıkan kıvrımlarına bakışlarımı gezdiriyorum.

Onu görünce karnım sıkışıyor.

Tanrım, çok seksi.

"Biri burada olmaktan çok mutlu," diyor, Toffee'nin bitkileri deli gibi koklayarak, sanki hayatında hiç bu kadar harika bir koku almamış gibi aralarında koşturmasını filme alırken.

"Bana şehirden çok kırsal bölgeleri tercih ettiğini söyledi," diyorum. "Konuşan bir köpek mi? Kraliyet ailesi gerçekten de her şeyin en iyisine sahip."

İkimiz de Toffee'nin çimlerin ortasında bir çukur kazmaya başlamasını izliyoruz, toprak küçük füzeler gibi havada uçuşuyor.

"Bunu yapmasına izin var mı?" diye soruyor Fabiana.

"Tam olarak değil. Babam bunu öğrenirse kalp krizi geçirir."

Telefonunu kapatıyor. "Bunu bilmediği iyi, ama senin bu durumdan rahatsız olacağını düşünürdüm. Çimlere karşı bir ilginin yok mu? Eğimli, kaydıraqlarla kaplı çimlere."

Gülerek cevap veriyorum. Eskiden bunu alay olarak algıladım, ama şimdi daha çok benimle dalga geçiyor gibi.

Gülümsüyor. "Söylemek zorundaydım."

Kafamı sallıyorum. "Gerçekten mi?"

"Burası harika! Ve çok sıcak. Kavruluyorum!" Pippa bize doğru yürürken haykırır. "Dağlarda hava daha serin olur sanmıştım, efendim."

"Genelde öyledir. Mevsim normallerinin üzerinde sıcak," diye cevap veriyorum.

Pippa çeşmenin kenarına oturur ve parmaklarını suya daldırır. "Bu temiz havayı koklayın! Eminim bu suyu içebilirsiniz, burada her şey çok temiz." Elini kase şeklinde yapıp ağzına götürür.

"Ben olsam bunu yapmazdım, Pippa," diye sesleniyorum.

Çok geç kalmıştım, çünkü uzun bir yudum aldı ve daha fazla su içmek için elini çeşmeye daldırdı. "Neden olmasın? Çok ferahlatıcı!"

"Bu su içilebilir mi?" diye sorar Fabiana.

"Pippa'nın sindirim sisteminin sağlam olduğunu ummaktan başka çaremiz yok."

"Onun iyiliği için umalım."

Islık çaldığımda, Toffee hemen kazmayı bırakıp kulaklarını dikerek bana doğru dönüyor. "Gel, Toffee!" diye sesleniyorum ve o da bana doğru koşarak geliyor, ama sanki onu çağıran Fabiana'yım gibi ona atlıyor.

Şu anda, Toffee'nin kirli patileri Fabiana'nın eteğinin her yerine bulaşmış durumda, ama Fabiana onu okşamak için eğilirken bunu fark etmemiş gibi görünüyor, hatta umursamıyor bile. "Merhaba, küçük Toffee," diyor ve onun tüylerini okşuyor. "Şimdiden harika vakit geçirmiyor musun? Ve kirli patilerine bak. Babanın seni yıkaması gerekecek."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Babam mı?" diye soruyorum.

Bana bakar. "Sana Majesteleri diye hitap etmeli miydin?"

Onun Toffee'yi okşamasını izlerken tekrar gülüyorum, göğsüm sıcaklıkla doluyor. Sadece birkaç gün önce, Toffee'yi kucağına alması beni öfkelenlendirmişti. Şimdi mi? Şimdi, köpeğimle ne kadar kolay iletişim kurduğunu izlemek beni ona daha da çekiyor.

Köpeklerin karakteri çok iyi değerlendirdikleri söylenmez mi? Fabiana, Toffee'nin onayını almış görünüyor — kelimenin tam anlamıyla, eteğinin her yerinde.

"Oh, hayır, Fab! Eteğin!" diye bağılıyor Pippa.

Şaşırtıcı bir şekilde, Fabiana eteğine bakıp omuz silkiyor ve hiç de endişeli görünmüyor. "Bu köpeklerin doğasında var. Ben de büyürken köpeklerim vardı, bu yüzden anlıyorum."

Pippa nefesini tuttu. "Ama eteğin mahvoldu!" "Sadece bir etek, Pippa."

Kadınların etrafımda kendilerini süsleyip, her zaman kendi mükemmellik anlayışlarına göre görünmeye çalışmasına çok alışkınım. Fabiana ise ferahlatıcı bir esinti gibi.

"Odam nerede, lütfen, Max? Gidip eşyalarımı boşaltacağım, bu kıyafetleri değiştirip bu ülkeye daha uygun bir şeyler giyeceğim."

"Seni oraya götüreceğim. Seni de, Pippa."

"Teşekkürler efendim, ama önce bahçelerde biraz dolaşmak istiyorum. Geldiğimizde komik görünümlü bir yavru keçi gördüm galiba," diye cevaplar Pippa.

"O Dolly'nin çocuklarından biri olmalı. Ben buraya son geldiğimden birkaç hafta önce doğum yaptı. Yeni doğan üçüzlerinin gururlu annesi," diyorum.

"Üçüz mü? Oh, ne kadar tatlı!" diye cevaplar Pippa. "Ne tür keçiler bunlar?"

"Shami keçileri, bu yüzden yüzleri beyaz ve kulakları uzun ve siyah," diye cevaplıyorum.

Pippa'nın gözleri parlıyor. "Onları videoda kullanabilirsin Fab. İnsanlar yavru keçilere bayılır."

"Harika bir fikir," diye cevaplar Fabiana.

"Sonra görüşürüz. Bebek keçi zamanı!" Pippa zıplayarak uzaklaşır ve Dolly'yi aramak için evin etrafında ahırlara doğru kaybolur.

Fabiana, eve girerken kaşlarını kaldırır. "Dolly mi?"

"Dolly Baa-ton," diyorum.

Gözleri eğlenceyle parıldar. "Ona sen mi isim verdin?"

"Birkaç yıl önceki programdan bir çocuk. Üçüzlerine ne isim verdiğimizizi duymalısın."

"Dur tahmin edeyim." Çenesine dokunur. "Birinin adı Baa-bara olmalı."

"Amatörce." Kafamı sallarım. "Taylor-bleat, Rihabaa ve Ariana Goat."

"Hepsi kadın pop yıldızları mı? Bunun tamamen sevimli mi yoksa tamamen komik mi olduğunu bilemiyorum."

"İkisi birden olamaz mı?" Toffee'yi ıslıkla çağırıyorum ve o, sanki nereye gittiğimizi biliyormuş gibi, bizden önce eve girip hemen merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

Evin içine girerken Fabiana kemerli kapıları, terrakotta rengi boyalı duvarları ve yüksek kirişli tavanı inceler. "Burası çok güzel," diye haykırır ve içim güneşle dolar.

"Burası en sevdiğim yer," diyorum
basitçe.

"Nedenini
anlayabiliyorum."

"Villadorata'daki saraydan çok daha mütevazı. Bu özelliğini seviyorum. Hangi bavul seninki?" Duvarın yanına yerleştirilmiş birkaç bavulu işaret ediyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Bunu yapacak kimsen yok mu?"

"Bir valizi merdivenlerden yukarı taşımaya gücüm yeter."

"Bordo olan, ama ben taşırım." Bavula doğru yürür ve onu kaldırır.

"Neden bu kadar testosteron dolu bir adam varken, senin için bunu yapmaya hazırsın?" Başparmağımla kendimi işaret ettim.

"Çünkü bu benim," diyor diyor basitçe. "Ve
'testosteron testosteron' mu? Bunu es
geçemezdim." Gözleri parıldıyor.

"PT'm bana böyle isimler takıyor. Bunun motive edici olduğunu düşünüyor." Kıkırdar. "Anlıyorum."

"Bunu hashtag yapma." "Yaparım mı?"

"İkimiz de yapacağını biliyoruz."

İki parmağını havaya kaldırır. "Söz veriyorum yapmayacağım. İzci sözü." Çantasını kaldırır.

"Ben almayayım mı?" "Ben
iyiyim," diye ısrar eder.

Onu geniş merdivenlerden yukarı çıkarırken gözüm üzerinde. İlk sahanlığa vardığımızda — yaklaşık yirmi üç basamak yukarı — yüzü efordan kıpkırmızı olmuştur.

Çantasını uzattım. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Derin bir nefes vererek, teslimiyetle elini kaldırır. "Düşündüğüm kadar formda değilim. Al bakalım, kendini testosteron yığını ilan eden adam. Buyur."

"Benim PT'm, hatırladın mı?"

Üçüncü kata çıkıyoruz ve onu genellikle Amelia'nın kullandığı odaya götürüyorum. Kapıyı ittiğimde gıcırıyor ve karanlık odaya girerken perdeleri çekiyorum ve ışık içeri doluyor.

"Burası çok güzel," der, çiçekli duvar kağıdına, ferforje yatağa ve pencerenin yanındaki yazı masasına bakarak.

"Bu benim kardeşim Amelia'nın odası."

"Prensesin zevki çok iyi. Ben de bu masada çalışabilirim." Bana dönerek ekliyor, "Önümüzdeki iki gece burada çok mutlu olacağım."

"Üç," diye düzeltiyorum. "O zaman Villadorata'ya geri dönmemiz gerekiyor." Toffee odanın diğer ucunda koklayarak dolaşırken, onun valizini yatağın ucundaki pufun üzerine koyuyorum.

"Sana bahşiş vermeli miyim?" Dolgun dudakları gülümsemeyle kıvrılır, yanaklarının kızarmasıyla yeşil gözleri daha da belirginleşir.

Ve sonra anlıyorum. Oda tertemiz, ona dokunulmamış olabilir, ama *onun odası olduğunu* bilmek, etrafındaki havayı birdenbire farklı kılıyor. Birkaç saat sonra burada, yalnız başına, saçlarını tarayacak, gözlüklerini çıkaracak ya da çarşafı çekip yatağa girecek.

Bu, benim görmemem gereken özel hayatına bir bakış.

Fabiana'nın bu halini ne kadar sevdiğim, ona karşı ne kadar güçlü bir çekim hissettiğim bir yana, onu burada işini yapan bir gazeteci olarak görmekten başka bir şey düşünmemeliyim.

Ve şimdi bu haliyle, güzel yüzünü aydınlatan rahat gülümsemesi, dar giysilerinin altında belirginleşen vücut hatları ile, ne yapmam gerektiği çok açık.

Onunla ilgili tüm projeyi tehlikeye atabilecek, son derece uygunsuz bir şey söylemeden veya yapmadan buradan gitmeliyim.

"Sizi yalnız bırakayım," diyorum, dudaklarımı sıkı sıkı kapatarak arkamı dönüp çıkıyorum. "Hadi, Toffee."

Toffee yanımdan geçip koridora koşar.

Fabiana elini nazikçe koluma koyar. "Teşekkürler, Max," der, sesi bir dakika öncesine göre daha yumuşaktır, bu da beni dönüp onu kollarıma almak, onu ne kadar istediğimi, ona olan hislerimin giderek büyüdüğünü söylemek ister hale getirir.

Ama yapamam.

Son bir iki gün içinde yeni bir ilişkiye girmiş olabiliriz, ama o, ülkeye gerçek beni gösterme sorumluluğunu üstleniyor. Ona karşı hissettiklerimi dışa vurup tüm bunları tehlikeye atamam.

Playboy Prensi Max tarafından baştan çıkarıldım.

Bu manşet gözlerimin önünde neon ışıklarla parlıyor ve ona karşı hissettiklerimin hayatımda hiç hissetmediğim kadar güçlü olması hiçbir önemi yok. Herkesin tek bileceği şey, bir kez daha üzüme layık olduğum. Tek istediğimin eğlenmek olduğu. İşini yapmak için buraya gelen bir gazeteciyi baştan çıkarmak, benim sığ, eğlence düşkünü karakterimin bir parçası olduğu.

O da benden bunu beklerdi neredeyse.

"Rica ederim," diye cevap veriyorum, rahatsız edici derecede samimi olan bu alandan çıkıp, nispeten kutsal sayılan koridora adım atarken.

O da beni takip eder, omzunu kapı pervazına yaslayarak. "Çocuklar programa yakında gelecekler, değil mi? İnsan olanlar, yani. Keçiler değil."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Evet."

"Onları karşılamaya çıkacağım.

Merhaba de."

Bobble head figürleri gibi başımı hızla sallıyorum. "Tamam."

O başka bir şey söylemeden, veda edip koridordan kendi odama koşarım.

Keşke onu benden daha uzağa gönderseydim. Ahırlar bu iş için çok uygun olurdu.

Kapıyı kapatıp nefesimi veriyorum, kapıya yaslanıp kalbimin çarpışını hissediyorum.

Onun beni filme almasına ve sorular sormasına izin verebilirim, bu sırada da ailemin beklediği halimi yansıtmaya devam edebilirim.

Bunu yapabilirim. Ben güçlüyüm.

Tek yapmam gereken aklımı başımda tutmak.

Bölüm 13

Max

Yarım saatten az bir süre sonra, ekibimin üyeleri gelir ve ben onları evin girişinde karşılarım. Toffee ise bir kez daha garaj yolundan bahçeye doğru koşar. Ledonian Kraliyet Hava Kuvvetleri'nden arkadaşlarım Rocco Mansoni ve Dante Brownley, el sıkışarak, gülümseyerek ve sırtımı sıvazlayarak beni karşılarlar.

Onlar da benim kadar bu programa tutkuyla bağlılar. Bu bölgede yaşıyorlar ve yaklaşık üç yıl önce programı kurduğumda bu fırsatı hemen değerlendirdiler.

"Majesteleri," diyor Rocco alaycı bir selamla, koyu renkli gözleri parıldayarak.

"Protokolü takmaya gerek yok dostum," diyorum ona.

"Sana uygun saygıyı göstermezsem annem beni öldürür," diye cevap veriyor ve göz kırpmıyor.

Bu, kraliyet ailesinin bir üyesi olmanın tuhaf yanlarından biri. En eski arkadaşlarınız bile, geçmişte sizi kraliyet ailesine yakışmayacak durumlarda görmüş olsalar bile, size resmi unvanınızla hitap etmek zorundadırlar.

"Saraydaki bahçe partisinden beri seni görmedim. Hâlâ çocuk gibi davranıyorsun, umarım?" diye sorar Rocco.

Kahkaha atıyorum. "Aslında, sana bu konuda söyleyeceklerim var."

"Kaydırak oyununu bir üst seviyeye mi taşıdın?" diye sorar Rocco. "Olimpiyatları hedefliyorsundur herhalde," diye Dante de katılır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Olimpiyatlarda kayma ve kayma yarışması var mı?" "Olmalı," diye cevaplıyor Dante. "Sen kesin kazanırsın." Rocco başını sallıyor. "Haklısın."

"Evlilik hayatı sana nasıl geliyor?" diye soruyorum Dante'ye, baharda düğününde sağdıçlık yaptığım kişiye.

"Selamlarını gönderdi ve bunları da." Dante bir kutu çörek açar. "Taze pişmiş."

"Peynir?" diye soruyorum.

"Başka ne olabilir ki?"

"Ona onu çok sevdiğimi söyle," diyorum, lezzetli kokuyu içime çekerek. "Kimi seviyorsun?" diye soran kadınsı bir ses duyulur ve hepimiz

Fabiana'nın merdivenlerden aşağı indiğini görmek için hepimiz dönüyoruz.

Tam da o anda, onu görünce midem altüst oldu. Şimdi, buraya uygun haki renkli şort, spor ayakkabı ve tişört giyiyordu, saçları her zamanki gibi yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış, bir yandan diğer yana sallanıyordu.

O... şey, buraya aitmiş gibi görünüyor, başka bir şekilde ifade edemem - tabii ki çok seksi olduğunu da eklemeliyim. Bacakları uzun, ince ve hafif bronzlaşmış, tişörtü ise son birkaç gündür çok iyi tanıdığım kıvrımlarını ortaya çıkarmak için yeterince dar.

Dante ve Rocco'nun kaşları saç çizgilerine doğru kalkıyor ve bana anlamlı bakışlar atıyorlar.

"Oh, düşündüğünüz gibi değil," diyorum çabucak, beni utandıracak bir şey söylemeden önce.

"Öyle değil mi?" Dante yüzünde bir sırıtışla sorar.

"Yeni bir kız arkadaşın olduğunu bize söylememiştin," diyor Rocco.

Fabiana'nın benim kız arkadaşım olduğu düşüncesi beni çeşitli duygularla doldurur, ama ben bu duyguları *hızla* uzaklaştırırım.

"Beyler, size Fabiana Fontaine'i tanıtayım," derim ve arkadaşlarımdan yüzlerindeki ifade, "*ne oluyor lan?!*" ifadesine dönüşür, daha "*ezeli düşman*" kelimesini mırıldanmadan önce.

"Fabiana Fontaine," diye tekrarlar Rocco aptalca. "Fabiana Fontaine mi? Gazeteci olan mı?"

Fabiana arkadaşlarıma elini uzatır. "Doğru," der hoş bir şekilde, ama sonra onun nefretçileriyle nasıl başa çıktığını bizzat gördüm. Onun için bu işin bir parçası.

Dante gözlerini kısarak ona baktı. "Max'i çocuk gibi davranan bir adam olarak nitelendiren sensin, değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye itiraf eder, her zamanki kendine güveniyle, hiç etkilenmemiş gibi. "Max, yıllar boyunca yaptığı şakalarla okuyucuları kesinlikle çok eğlendirdi. Ben sadece o şakaları etiketledim."

"Tanımladım mı? Sen buna böyle mi diyorsun?" Rocco dişlerini gıcırdatarak sorar. "Söylesene, onun ne yaptığını nasıl oluyor da her zaman biliyorsun?"

"Kaynaklarımı asla açıklayamam," diye cevapladı. Arkadaşlarımdan birbirlerine baktılar.

"Peki, neden buradasınız? Yani, ikiniz... birlikte?" Dante sorar.

"Max ile bir proje üzerinde çalışıyorum," diye cevapladı. "Özür dilerim. İsimlerinizi duyamadım."

Bu işin nasıl gideceği konusunda endişelenmekle o kadar meşguldüm ki, nezaketimden ödün verdim. "Affedin beni. Bunlar Rocco Manson ve Dante Brownley."

"Prensle uzun zamandır tanışıyoruz," diyor Dante. "Kraliyet Hava Kuvvetleri," diye ekliyor Rocco.

"Harika," diye cevaplar. "Yani, siz de gençlik programına mı dahilsiniz?"

"Max'in programı kurmasına yardım ettik," diyor Rocco, gözlerini kısarak onu değerlendirircesine.

"Öyleyse, seni filme almamın sakıncası var mı? Sosyal medya içeriği hazırlıyorum ve makaleler yazıyorum, bir nevi 'gerçek Prens Max'ı tanıtan bir şey. Max'ın okçuluk yaptığı TikTok videosunu görmüş olabilirsin. Tren içinde dalgın dalgın duran bir fotoğrafını az önce paylaştım."

Rocco gözlerini bana çevirdi. "Ve sen buna razı mısın?"

Onlara, onu bir zamanlar hor gördüğüm zamandan bu yana ikimizin ne kadar yol katettiğini nasıl anlatabilirim? Onunla hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde açıldığımı. Onun, benim o kadar emin olduğum gibi manşet peşinde koşan bir gazeteci olmadığını.

Onu çok çekici bulmaktan kendimi alamadığımı, hatta ona karşı gerçek duygular beslemeye başladığımı.

"Fabiana, babam tarafından bana gerçekte kim olduğumu göstermek için işe alındı," diyorum.

"Düşman hatlarının gerisinde bir asker gibi mi?" diye soruyor Rocco. Fabiana'nın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Öyle bir şey."

Toffee bize doğru koşar ve ben eğilip onu okşarım. Köpekler kadınlardan çok daha samimidir, özellikle de şu anda şüpheli, sadık arkadaşlarımla sohbet eden köpek.

Düşük bir gürültü dikkatimi çeker ve aşağıya bakınca yaklaşan bir otobüs görürüm.

"Geliyorlar mı, efendim?" diye sorar Pippa, grubumuza katılır ve ben onu erkeklere tanıştıırım.

"Hormonal ergenlerin saldırısına uğrayacağız," diyor Rocco ve ben Toffee'yi kucağıma alıyorum.

"Hazır olun," diyor Dante.

Fabiana eliyle gözlerini güneşten korur. "O otobüste tam olarak kaç genç var?"

"Yirmi kadar," diye cevap veriyorum.

Otobüs çeşmenin etrafından dönerken, açık pencerelerden kahkahalar ve neşeli bağırışlar duyuluyor.

"Daha çok elli gibi geliyor," diyor.

Otobüs durur ve kapılar gıcırdayarak açılır açılmaz, çocuklar dışarı dökülür

sırtlarında sırt çantalarıyla Dante, Rocco ve beni selamlayarak.

İlk başta Fabiana, ben tanıdık yüzlerle sohbet edip şakalaşırken kenarda duruyor. Sonra, beni şaşırtarak bir gruba yaklaşıp kendini tanıtıyor ve onlara program hakkında sorular soruyor. Yabancıların, hem de genç yabancıların bulunduğu bir grupta tamamen rahat görünüyor.

Bu kadını hiçbir şey sarsamaz mı?

"Hey, Max! Engel parkuru yarışmasına ne zaman başlayacağız?" diye soruyor Dean, programın başlangıcından beri programa katılan on altı yaşındaki bir genç.

Bu programdaki gençlerin en sevdiğim özelliklerinden biri de bu. Benim unvanım umurlarında bile değil. Onların tüm aktivitelerine katılıyorum, onlara yardım ediyorum, tavsiyelerde bulunuyorum, bazen nasıl yapılmaması gerektiğini gösteriyorum.

"Bize bir dakika ver. Daha yeni geldin," diye gülerek cevap veriyorum.

Yıllar içinde Dean, sürekli üst dudağı yukarı kıvrık, suratsız ve ilgisiz bir çocuktan grubun liderlerinden biri haline geldi. Onun dönüşümünde küçük de olsa bir rol oynamak benim için büyük bir ayrıcalık.

İlk seansımıza geldiğinde, kollarını kavuşturmuş, gözlerini ayakkabılarına dikmiş, omuzları gergin bir şekilde durduğunu hatırlıyorum. Ergenlik çağındaki bir gencin öfkesini yansıtıyordu. Dosyasından, bu öfkenin, onu hayal kırıklığına uğratan çok sayıda yetişkinin neden olduğu bir düşmanlık olduğunu anlamıştım. Sosyal hizmet uzmanı onu "zorlu" olarak tanımlamıştı, ben de bunun, hayal kırıklığına alışmış ve kendini dünyadan korumak için içine kapanmış bir çocuk anlamına geldiğini anladım.

Ama o ilk yaz, kaya tırmanışı seansı sırasında bir şey değişti. Gülümsedi. Alaycı bir gülümseme değil, gerçek, samimi bir gülümsemeydi. Bu, bir değişimin başlangıcıydı ve sonraki aylarda bu değişim daha da belirginleşti.

Şimdi seanslar başlamadan önce ekipmanları düzenleyen ve yeni katılımcılara Rocco'nun bir zamanlar ona gösterdiği özenle düğüm tekniklerini açıklayan kişi o.

Buradaki gençlerin çoğu öğretmenler veya sosyal hizmet görevlileri tarafından gönüllü olarak getirilmişti ve başlangıçta heyecandan çok isteksizlikle katılıyorlardı. Ancak onlar ihtiyaç duydukları bir yer buldular burada kendileri olabilecekleri

kendileri, başka türlü erişemeyecekleri etkinliklere katılabilecekleri bir yer. Arkadaşlıklar kurabilecekleri ve en önemlisi, özgüvenlerini geliştirebilecekleri bir yer.

"Engel yarışmasından bahsetmene sevindim Dean, çünkü sen ve Daria şu anda arka bahçede bunu hazırlayabilirsiniz," diyor Dante ve zaten heyecanlı olan grup coşkuyla kıpırdanmaya başlıyor.

Birkaç çocuk homurdanır.

"Anlıyorum. Engel parkuru herkes için uygun olmayabilir, ama buradaki aktivitelerimizin bir parçası, bu yüzden en azından bir denemeniz gerekiyor," diyorum.

"Merak etme, Max. Anladım," diyor Dean. Homurdananlara onu takip etmeleri için işaret ediyor ve onlar da Dean'in ilk yılında gösterdiği isteksizliği göstererek onu takip ediyorlar.

Evin etrafından arka bahçeye doğru ilerlerken, Fabiana benimle aynı adımda yürümeye başlar. "Programdaki çocuklar hakkında biraz bilgi verebilir misin?" diye sorar.

"Gizli kalırsa?"

"Tabii ki. Bu konuda zaten anlaştık. Ben canavar değilim. Sadece işini yapmaya çalışan bir gazeteciyim."

"Senin bir canavar olduğunu hiç düşünmedim." Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Tamam. Belki biraz canavar. Ama senin öyle olmadığını görebiliyorum."

Bir an durakladıktan sonra cevap verdi: "Ve senin sıradan bir playboy prensinden daha fazlası olduğunu görebiliyorum." Gözlerine bakarken, karnımda artık tanıdık gelen o his yeniden oluşmaya başladı. "Bana çocuklardan bahset."

"Kırmızı ve sarı çizgili tişört giyen kız Aria," derim ve bakır rengi bukleleri olan, diğerleri parkuru hazırlarken kamera ekipmanını tutarak fotoğraf çeken kıza doğru başımı sallarım. "Üç ay önce programa başladı. Sosyal kaygısı o kadar şiddetliydi ki, göz teması bile kuramıyordu, etkinliklere katılmak bir yana."

Fabiana'nın bakışları benimkini takip ediyor. "Şu anda oldukça katılımcı görünüyor." "Çok yol kat etti. Davranışları için sürekli özür dileyen

, onu buraya zorla getirmek zorunda kalmıştı. Şimdi gayri resmi fotoğrafçımız oldu ve gerçek yeteneğini gösteriyor."

"Bu büyük bir dönüşüm," diyor Fabiana. "Peki ya o?" Ant'ın heyecanla bir grup genç katılımcıya bir şeyler anlattığı yeri işaret ediyor

"O Antonia. Ant. O, 'H' harfi üzerinde vurgu olan ADHD hastası. Yeterince okulda sorun çıkardığı için üç okuldan atıldı."

"Bu Antonia. Ant. O, 'H' harfine vurgu yapılan ADHD hastası. Yeterince okulda sorun çıkardığı için üç okuldan atıldı." Ant, yakınlarda büyüyen bazı yabancı otları fark edip hemen grubun dikkatini oraya yönelttiğinde gülümsemeden edemiyorum. "Onu vahşi doğada hayatta kalma kursuna gönderin, birdenbire hiperaktivitesi tam bir avantaj haline gelir. Yenilebilir bitkileri herkesten daha hızlı fark eder."

"Hepsinin hikayesini biliyor musun?"

"Tabii ki. Çocukların çoğu zorlu koşullardan geliyor, benim ayrıcalıklı hayatımda hayal edebileceğim türden durumlar." Bir an duruyorum, bir gazeteciye normalde anlatacağımdan daha fazlasını açığa vurduğumun farkındayım.

Ama Fabiana artık benim için bir gazeteciden daha fazlası. "Sence bu programdan ne kazanıyorlar?"

"Bence birçok şey, ama en çok da bir amaç ihtiyacı. Değerlerinin koşullarına göre belirlenmediği bir alan." Manzaraya bakıyorum. Rocco şimdi tüm çocukları sıraya dizmiş, kursa başlamaya hazır ve çoğunun sabırsızlıkla başlamak istediğini görebiliyorum. "Burada istedikleri kişi olabiliyorlar."

Gruba bakıyor. "Onlar şanslı."

Ona dönüp bakarım. Yüzünde okunamayan bir ifade vardır. "Bu çocuklar benim için gerçek bir amaçtan en yakın şey. Asıl şanslı olan benim."

"Bu amacı Aria'nın lens arkasındaki özgüveninde ya da Dean'in liderliğinde görüyorsun."

Onun anlayışı göğsümde bir şeyler hareket ettiriyor. "Aynen öyle," diye cevap veriyorum.

Rocco ilk gruba başlamaları için bağırır ve biz de onların alçak ağın altından dalıp diğer taraftan çıkarak tüm güçleriyle ip duvarına doğru koşmalarını izleriz.

"Bana bunu açtığın için teşekkür ederim, Max. Bu..." Sözüünü bitirmeden, gözlerini yarışmacılara diker.

"Ne?"

"Bana babanın neden seni bunun için davet ettiğini gösteriyor. Sen kolay bir hayat süren, her fırsatta zevk peşinde koşan ayrıcalıklı bir zengin değilsin."

Sen buradasın." Çocukları işaret ediyor. "Baban senin kim olduğunu anlıyor ve bunu ülkeye göstermemi istiyor."

Bana bakışları kalbimin atışını hızlandırıyor. Farkında bile olmadan, bir dakika öncesine göre birbirimize daha yakın duruyoruz, o kadar yakın ki, kullandığı hafif çiçeksi parfümün kokusunu alabiliyorum, burnuna dağılmış çillerini tekrar sayabilecek kadar yakın.

"Fabiana, ben..."

"Max! Geliyor musun, gelmiyor musun?" Rocco'nun sesi anımızı bölüyor ve beni gerçeğe geri döndürüyor.

Omzumun üzerinden başparmağımla işaret ediyorum.

"Gitmeliyim." "Gitmelisin."

Dönüp Rocco ve Dante'ye doğru koşuyorum. Bir sonraki grubun engelli parkurda sırasını beklemesi için sıraya girmesine yardım ederken, onun beni izlediğini hissedebiliyorum. Aramızda temel bir şeylerin değiştiği, onun beni daha önce kimsenin anlamadığı bir şekilde anladığı hissini bir türlü atamıyorum. Bir yanım, onun benim için yavaş yavaş ne kadar önemli hale geldiğini ona söylemekten başka bir şey istemiyor.

Her geçen an kalbimin onun için daha da hızlı attığını söylemek istiyorum.

Bölüm 14

Valentina

Engelli parkurun başlangıç noktasından, heybetli kırmızı tuğlalı malikaneye bir göz atıyorum. Pitoresk dağlarla çevrili malikane, *The Sound of Music* filminin setinden çıkmış gibi görünüyor ve Julie Andrews'un kollarını açarak tarlada zıplayıp, coşkuyla şarkı söylediğini görmeyi bekliyorum.

Ama bu bir müzikal değil. Bu, en azından önümüzdeki birkaç gün için benim hayatım. Yaklaşık yirmi genç, kargo ağı tırmanışı ve tahta duvar üzerinden ip tırmanışı içeren bir engel yarışında yarışacak, ardından bir dizi kamyon lastiğinin arasından geçecek, kiriş üzerinde dengede duracak ve son olarak çamurda yürüyerek bitiş çizgisine sprint yapacak.

Her zamanki Salı öğleden sonram değil.

"Sıradaki grup hazır mı?" diye soruyor Rocco.

"Elbette hazırız!" diye cevaplıyor Dean.

"Yerlerinize, hazır, başla!" diye bağılıyor Rocco ve anında, sonraki dört katılımcı göz kamaştırıcı bir hızla koşmaya başlıyor, vücutlarını bez bebekler gibi yarışa atıyorlar. Max ve diğerleri onları teşvik ederek bağıırken, onlar ağın altından sürünüyorlar.

Kendimi Max'i büyülenmiş bir şekilde yakından izlerken buluyorum. Burada çok farklı. Çok özgür. Bu aktiviteye o kadar dalmış ki, bu çocuklarla çok samimi bir bağ kurmuş. Onlarla birlikte koşuyor, onlara destek ve tavsiyelerde bulunuyor.

Gözlerimi ondan ayırmak zor.

Onun gençlerle rahat bir çekicilikle etkileşime girmesini, gülümsemesinin ne kadar rahat ve samimi olduğunu izliyorum. Gözlerinin etrafındaki deri kırışıyor, çocuklar ağın altına dalarken, duvara doğru koşarken, sonra kendilerini fırlatıp çamura düşerken onları tezahürat ederken yüzü aydınlanıyor. Her çocuğu ismiyle çağırıyor, onlara cesaret veriyor, bunu yapabileceklerini, hayal edebileceklerinden çok daha yetenekli olduklarını söylüyor.

Göğsümde sıcak ve biraz da harika bir his yayılıyor.

Bu onun yeni bir yönü, varlığından haberdar olmadığım bir yönü. Bu çocukları önemsiyor, onlardan en iyi şekilde yararlanmakla gerçekten ilgileniyor.

Karşımda, Pippa her zamanki yüksek enerjisiyle herkesi teşvik ediyor.

Son grup gençlerin, görevlerini yerine getirmek için devasa karıncalar gibi sürünerek fileye doğru koşmalarını izliyorum, tam o sırada Rocco yanıma yaklaşıyor.

"Bunu yazacak mısın?" diye soruyor, sesi pek de sıcak değil.

"Max yazmamamı istedi."

"Ama bu yazmayacağın anlamına mı geliyor?"

Max'in tarafında olduğu ve benden şüphelendiği açık olan bu adama dönüp bakıyorum. Büyük bir adam, muhtemelen en az 100 kilo, kısa kesilmiş saçları ve güneşi engelleyebilecek kadar geniş omuzları var. "Ülkeye onun sadece parti delisi bir prens olmadığını göstermek istiyorum."

"Yıllardır onun hakkında yazdıkların gibi mi?"

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılır, utanç kızarıklık kılığına girmiştir. "Öyle değil mi, Bayan Fontaine?"

Gözlerimi onun gözlerine diyorum. "Haklısınız."

Bana şaşkınlıkla bakar ama cevap vermez.

Dikkatimi tekrar Max'e çeviriyorum. O, durmuş olan bir çocuğa komando tarzında ağın altından tırmanıyor. "O çok cesaret verici."

"Ağın altındaki çocuk yeni. Bugün ilk kez ağabeyi Hudson ile birlikte geldi."

Max'in dirseklerine dayanarak kızın yanına uzanıp, gençle fısıltıyla konuşmasını izliyorum. Biraz zaman alıyor, ama sonunda kız, Max'in yanında, tekrar emeklemeye başlıyor ve diğer taraftan çıktıklarında, Max ona beşlik çakıyor ve kız, sanki gün içinde başına gelen en güzel şey oymuş gibi ona gülümsüyor.

"Makalelerinizde ve TikTok videolarınızda bahsettiğiniz kişi, onun kimliğinin sadece küçük bir parçası, biliyorsunuz."

"Prens hakkında Rocco'nun bakış açısını anlat bana."

Rocco'nun yüz hatları gevşer. "O iyi biridir. En iyisi. Elbette partilerde eğlenir. Hangi genç, bekar erkek eğlenmez ki? Ama onun daha derin bir tarafı da var."

Max, kız ipe tırmanmaya çalışırken ona seslenir. "Yapabilirsin, Adella! Başarabilirsin!"

Kız dener ve dener, her seferinde duvardan aşağı kayar, ta ki yenilgiye uğrayıp yere düşene kadar. Max hemen yanına çömelir, elini omzuna koyar. Birkaç saniye sonra Max kendisi duvara tırmanmaya başlar, güçlü, kaslı kolları onu yukarı çekerken Adella'ya talimatlar verir. Kız onu takip eder ve neredeyse zirveye ulaştığında Max uzanır ve güçlü koluyla onu yukarı çeker.

"Bak, anlıyorum. Onun yaptığı tüm aptalca şeyleri yazmayı seviyorsun ve itiraf ediyorum, o gerçekten oldukça aptalca hatalar yaptı. Ama sen? Sen hepsini tek tek haber yaptın. Neden?"

"Bir gazeteci olarak benim görevim..."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye sözümü keser. "Onun aptalca davranışlarının insanların ilgisini çekeceğini biliyorsun."

Sanki zaten yanlış yaptığımı bildiğim bir şey için azarlandığımı hissediyorum. Max, onu tanıttığım kişiden çok daha fazlası

ve bu yanlışı düzeltmem gerekiyor, şu andan itibaren.

Cevap vermek üzereyken Pippa elinde telefonuyla geldi.

"Fab, bunu gördün mü?" diye soruyor ve Rocco bana kısa bir baş sallama yapıyor, sonra da gençlerden biriyle konuşmak için uzaklaşıyor.

"Neyi gördüm?" diye soruyorum.

Bana telefonunu uzattı. The Post'tan bir makaleydi ve başlığı "*Kraliyet Muhabiri mi, Kraliyet Gizemi mi?*" idi.

Ne...

Kalbim hızla çarparak metni gözden geçiriyorum.

HRH Prens Max'ı belgeleme sözleşmesini neden Fabiana Fontaine kazandı? Yıllardır Max'ın davranışları hakkında çok açık sözlü bir yorumcu olmasına rağmen, kraliyet ailesinin en içteki çevresine nasıl girmeyi başardı? Saray onu üstün bir gazeteci olduğu için mi seçti? Yoksa kraliyetle ilgili her şeye içinden bilgi sahibi olduğu için mi seçti? Bazıları bunu tuhaf bulabilir. Ben mi? Ben buna şüpheli diyorum...

"Eminim ki bu sadece kıskançlıktır, ama bunu görmek gerektiğini düşündüm," diyor Pippa. "Diğer gazeteciler de senin burada yaptığın işi yapmak istiyorlar."

Dudaklarımı gülümsemeye çekip, kayıtsızmış gibi davranarak telefonunu ona geri veriyorum. "Ya da sadece Miranda Thorne."

Ama bu makale beni tedirgin etti. Miranda Thorne artık sadece izlemekle kalmıyor, partilerde bana alaycı sözler söylemiyor. Kamuoyuna açıkladı.

Kraliyet ailesiyle bir tür içerdeki bağlantım olduğunu söyleyerek tam olarak neyi kast ediyor?

Omurgamdan bir ürperti geçiyor, derimin altında minik iğneler batıyor. Nefesimi veriyorum. Hiçbir şey bilmiyor, diyorum kendime. Gizli kimliğim sağlam.

Ama öğleden sonraki aktiviteler sona erip çocuklar duş almaya giderken, Miranda Thorne'un bir görevde olduğunu düşünmeden edemiyorum ve tek umudum, onun bir an önce çıkmaza girmesi.

Bölüm 15

Valentina

Öğleden sonra güneşinin altında, rahat koltuklardan birine yaslanmış, telefonunu okuyan Max'i terasta buluyorum. Bacaklarımı altına katlayıp yanındaki yastığa oturuyorum.

"Sana limonata getirdim," derim, iki bardak kaldırarak.

"Benimkine zehir katmadığını nereden bileceğim?" diye soruyor, dudakları gülümsemeye çekiliyor ve bu gülümseme karnımı gıdıklıyor.

Şaşkın bir kahkaha atıyorum. "Seni zehirlemek mi? Max, bunu yapacak olsaydım, bir ayın sonuna kadar beklerdim, bir haftadan az bir süre sonra yapmazdım." Bardaklardan birini ona uzatıyorum, o da alıyor.

"Bunu düşündüğünü bilmek çok rahatlatıcı, Fabiana."

"Cinayet şu anda muhtemelen benim üçüncü tercih ettiğim seçenek," diye cevap veriyorum.

"Birinci tercihinizin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Hemen, kafamda onun gömleğinin yakasını tutup beni kendine çekip dudaklarımı dudaklarına bastırma fikri belirir.

Boğazımı temizliyorum. *Olmaz Valentina*.

"Tabii ki seni olduğun gibi rapor etmek." Tatlı ama ekşi ev yapımı limonatadan bir yudum alıp tadını çıkarırım. "Gençlik programını belgelemek istiyorum."

Dudaklarını sıkıca kapatır. "Bunu konuşmuştuk."

"Bunun senin kendi projen olduğunu ve senin için kişisel bir şey olduğunu anlıyorum. Ama bugün gördüğüm Max, ülkenin gördüğü Max'tan çok farklı. Benim talimatım, ülkeye gerçek seni göstermekti. Bu sensin."

Limonatasını dikkatlice yan masaya koyar. "Medya bu tür programlara karıştığında neler olduğunu gördüm. Ya çocukların hikayelerini sempati toplamak için sansasyonel hale getiriyorlar ya da tamamen konuyu kaçırın bir tür 'Kraliyet Ailesi Yoksul Çocukları Kurtarıyor' anlatısına dönüştürüyorlar. Bu benim iyi görünmemle ilgili değil. Onların güvenli bir alana sahip olmalarıyla ilgili. Bu yüzden bunu hiç kamuoyuna açıklamadım."

Dudaklarımı ısırırım. "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum ve sana söz veriyorum, bunu ne medya sirki ne de o hikayeye dönüştürmek istemiyorum. İstediğin koşulları sağlayabiliriz."

Yüzümü inceliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin örnek olmanla ilgili bir şey yapmaya ne dersin? Seni Adella ile birlikte gördüm. Onu sadece cesaretlendirmekle kalmadın, onunla birlikte parkuru tamamladın."

Sanki engelli parkur yapmak büyük bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Nasıl yapılacağını görmesi gerekiyordu."

"Aynen! Çocuklarla aynı zorlukları sen de yaşayabilirsin. Senin iyi ve kötü anlarını filme alabilirim, ara sıra kötü kararlar veren, mükemmel ve ulaşılmaz bir prens olmadiğını gösterebilirim." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum ve o da gülümsediğinde, onu ikna ettiğimi anlıyorum.

"Bu işe yarayabilir."

Heyecanla ona daha da yaklaşıyorum. "Biliyorum, değil mi? Ledonia seni Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde gördü. Zorlu eğitimden geçtiğini gördüler. Ama senin neler yapabileceğini hiç görmediler. Sen etkileyicisin Max, sadece çocukları cesaretlendirmende değil. Ellerini kirletiyorsun."

Bana bakıyor, gerçekten bakıyor ve ben de onun derin, çikolata kahvesi gözlerinin, düşmeden önceki sonbahar yaprakları gibi altın rengi beneklerle dolu olduğunu fark edemedim edemiyorum.

Sıcaklık karnımın altında kıvılcımlar saçıyor, durduramadan lav gibi yayılıyor. Zorlukla yutkunuyorum, başka bir şeye odaklanıyormuş gibi yapıyorum, ama o çoktan her yerde. Kokusu düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. O tek bakış, sanki dokunmuş gibi hissettiriyor.

Tek düşünebildiğim, o ani okçuluk dersinde, arkamda çok yakınımda dururken, ellerini ellerime koyup okumu yönlendirirken, nefesinin boynumda sıcaklığını hissederken, alçak ve samimi sesinin içimi titreten hissiydi.

Aniden, zihnimi dolduran, kafamda bedavaya yaşayan, aradığımı bilmediğim her şeyin ta kendisi olduğu ortaya çıkan bu adama çok yakınlaşmış buluyorum kendimi.

Ama istediğim her şey.

Bu büyüğü bozmam lazım, hem de hemen.

Bu yüzden, yasak bir adama karşı tehlikeli bir şekilde hisler beslemeye başlayan herhangi bir akli başında kadının yapacağı şeyi yapıyorum. Fizik kuralları elverdiğince ondan uzaklaşıyorum, ellerimi arkamda birleştiriyorum, omurgam bir cetvel kadar sert.

Max, insan pretzel gibi duruşumu görünce koyu kaşlarını çatıyor, dudakları kıvrılıyor — o dudakları öpmek istemem için hiçbir neden yok.

Bu durumun düzelmesine hiçbir katkısı yok. Midem o kadar sert bir şekilde sarsılıyor ki, bir saniye boyunca neredeyse devriliyorum.

Ve sonra, en kötüsü olur. Ellerimin altındaki koltuk minderini kayar ve ben kelimenin tam anlamıyla yere yuvarlanırım, odun yığını gibi uzuvlarımın üstüne düşerim.

Bu az önce *olmadı*.

Bir dakika önce normal yetişkinler gibi konuşuyorduk, bir dakika sonra ise 90'ların kadın filmlerindeki kahramanlar gibi yere düşüyorum.

Tamamen utanç içinde gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben, yakışıklı yüzünde endişe ifadesini görebilmek için bir gözümü açıyorum. Bana uzanıp beni kaldırıyor ve ben, sersemlemiş bir halde, kalp atışlarım hızlanarak ayağa kalkıyorum.

"Ben... evet, teşekkürler."

Damarlarımdaki kanın yerini kalın, yapışkan bir utanç duygusu almıştır. Dönüp yerden koltuk minderini alıp yerine koyarım, içimden sessizce küfrederek.

"Ne oldu? Bir an önce kanepedeydin, bir an sonra... yoktun."

"Ben, şey..." Beynimde makul bir bahane arıyorum. "Esniyordum ve minderinin kırılacağını beklemiyordum."

"Esneme," diye tekrarlar, sesi duygusuzdur.

Çenemi kaldırırım. "Doğru."

Ağzı bir kez daha kıvrılır, gözleri parlar. "Belki de bir dahaki sefere sana bir yoga matı almalıyız? Eminim sana bir tane bulabilirim."

"Bir mat. Evet. İyi fikir."

Beni buradan çıkarın!

Bir grup gencin evden çıkıp verandaya yayılmaya başlamasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Max onlara çadırlarını kurmaya başlamaları gerektiğini söyler ve içlerinden birkaçı onun kollarını tutup onu yanlarında sürükler. Omzunun üzerinden bana bakar ve gülümser, ben de ona hızlıca el sallarım.

Kalan onurumu geri kazandıktan sonra, onların peşinden giderim. Birlikte çadır kurarken, sohbet edip gülerken onları izlerim. Bu çocukların zorlu geçmişleri olduğunu bilmesem, asla tahmin edemezdim. Birbirlerini seviyor gibiler, özellikle de onlarla rahatça sohbet eden, şakalarına gülen ve kendi şakalarını yapan Max.

Kenarları belirgin şekilde yeşil görünen Pippa'nın yanına yaklaşıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Ellerini karnının üzerinde tutuyor, ağzı aşağı doğru bükülmüş. "Pek iyi değilim."

Ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan, o bir ağacın arkasına atlar. Onu takip ederim ve yerde kıvrılmış halde bulurum. Yanına çömelir, elimi alnına koyarım. "Pippa, ateşin var!"

O da inleyerek, karnını biraz daha tutuyor. "Seni buradan çıkaracağım." Onu ayağa kaldırıyorum ve kolunu omuzlarıma atıyorum ki onu destekleyebileyim. Vücudu gevşek ve ayakları üzerinde dengesiz.

"Teşekkürler Fab. Harikasın. Anladın mı?" diye zayıf bir sesle söylüyor, ben onu çimlerin üzerinden eve doğru götürürken.

"Anladım ama gücünü sakla. Odaların nerede?"

Bana anlatıyor ve ben onu terasın merdivenlerine kadar götürüyorum, sadece terastaki saksı bitkilerinden birine öğle yemeğinin geri kalanını kusması için duruyorum.

"Ne oluyor?" diye soruyor Max bize doğru koşarak gelirken.

"Pippa iyi değil. Onu odasına götürüyorum. Biri ona bir kase ve su getirebilir mi?"

"Tabii ki." Max, personelden birine bunu yapmasını söyler. "Verin, ben alayım," der ve benim cevabımı beklemeden, *Bridgerton'un* özellikle romantik bir bölümündeki romantik kahramanlar gibi onu kollarının arasına alır.

Onları merdivenlerden yukarı takip ediyorum ve odasına vardığımızda, onu nazikçe yatağına yatırıyor. Bir personel, bir kase, bir bardak su ve bir yığın havluyla geliyor.

"Buna neden olabilecek bir şey yedi mi?" diye sorar Max.

"Hiçbir fikrim yok." Kafamı sallıyorum. Sonra aklıma geliyor. "Su! Çeşmeden. Birkaç saat önce içti," diye cevaplıyorum.

"Sorun bu olmalı." Kadına döner. "Ona göz kulak olabilir misiniz? Bana haber verir misiniz? Çocukların yanına dönmem gerekiyor."

"Tabii ki, Maxie. Neye ihtiyacın varsa," diye cevaplar, Şef Margot'un saray mutfaklarında ona gösterdiği aynı anne gülümsemesiyle.

Maxie mi? Bunu başka bir zaman için aklımın bir köşesine yazıyorum. "Ben kalacağım," diyorum.

"Sorun değil," diyor Nicole. "Git ve prenze yardım et."

Pippa'nın elini sıkıyorum. "Geçmiş olsun, Pippa."

"Sen harikasin, Fab," diye mırıldanır, gözleri yarı kapalı. Gülümserim. "Kısa sürede tekrar harika olacaksın. Söz veriyorum."

Nicole, Pippa'nın yanından ayrılmayacağına dair bize güvence verince, Max'i odadan takip ettim.

"Çok naziksin."

"Onu buraya taşıyan kahraman olan sensin." "Evet, ama onu bulan ve harekete geçen sensin."

"Umarım iyi olur. Zavallı şey."

"Yakında yine duvarlardan zıplamaya başlayacak."

Gruba geri dönüyoruz ve Max, çocuklar merkezi ateş çukurunun etrafına çadırlarını kurarken hemen onlarla çalışmaya başlıyor.

"Yardım etmeye mi geldiniz bayan?" diye sorar, parlak sarı saçlı ve çilli, on üç ya da on dört yaşlarında bir çocuk.

"Tabii. Ne yapmam gerektiğini söyle. Ve bana Fabiana de, tamam mı?" diye cevap veriyorum.

"Tabii. Ben Cedric." Genç vücudunda tutamayacağı kadar fazla enerji varmış gibi zıplıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Cedric. Çadır kurmamız gerekiyor mu?" "Şurada bir tane var." Büyük bir söğüt ağacının yanında duran fermuarlı bir çantayı işaret eder.

"Hadi yapalım."

Çantayı alıyorum ve birlikte Cedric'in kurmak istediği yere taşıyoruz.

Direkleri, çivileri ve çadırı çıkardım. Tüm parçaları incelerken ağzımı büküyorum. Diğer çadırların çoğu çoktan kurulmuş, o kadar da zor olamaz. Olabilir mi?

"Tamam, Cedric. Nereden başlayalım?" diye soruyorum. "Daha önce hiç çadır kurdun mu?"

"Hayır. Ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

Küçükken tatillerimiz, ailemin göl evini ziyaret etmek ve Akdeniz'e bakan dairemizde kalmaktan ibaretti. Dokuz yaşımdayken Kuzey Amerika'yı gezdik ve ertesi yıl Avustralya'ya kadar güneyde seyahat ettik. Çadırları görmüştüm, ama çadırlara en yakın olduğum an o zamandı. Şu anda, bu durumu atlatabileceğimi umuyorum.

Yani, ne kadar zor olabilir ki?

Çimlerin üzerine dağılmış yeşil kumaş ve metal direk yığını izliyorum.

"Peki, hangi ucu yukarıda?" diye soruyor Cedric, sanki onu ısıracakmış gibi kavisli bir direği kol mesafesinde tutarak.

Talimat kağıdını alıp, daha çok birinin soyut sanat fikrine benzeyen diyagramlara gözlerimi kısarak bakıyorum. "Tamam, burada ilk adımın A direğini B manşonuna sokmak olduğu yazıyor."

Hızlı bir arama yapıyorum ama hiçbir parçanın üzerinde A veya B yazmıyor.

Bu talimatların pek bir faydası olmayacak.

Cedric, açıkça kapı olması gereken yere bir şekilde direği geçirmeyi başarmış. Çadır artık sönmüş balon hayvanlara benziyor.

"Belki de baştan başlamalıyız?" diye öneriyorum, onun karışık dağınıklıkla boğuşmasını izlerken.

"Bekle, sanırım başardım!" Cedric kumaşı sertçe çeker. Tüm yapı üstüne çöker ve sadece spor ayakkabıları görünür kalır.

Açıklığı ararken, onu kaldırıp Cedric'in bana bakışını görüyorum. "Bu konuda pek iyi değiliz, değil mi?" diyorum.

O kıkırdar, omuzları titremeye başlar. Bu bulaşıcıdır ve çok geçmeden ben de kıkırdamaya başlarım, ikimiz de beceriksizliğimize gülmekten kırılırız.

Max bize yaklaşıyor ve ben gülmemeye çalışıyorum, ama bu durumda çok saçma bir şey var: çöken çadır, ona çok yaklaşmamak için kanepeden düşmem, tabii onun şimdi güneşin silüetinde dev gibi üzerimizde durması da cabası.

"Burada elimizden geleni yapıyoruz, ama işler pek yolunda gitmiyor. Değil mi, Cedric?" diyorum.

Cedric'in cevabı, burnunu çekerek kıkırdamak ve yüzünün pancar gibi kızarması olur. Beni yine güldürür ve Toffee çadırın üzerine atlayıp anında ortadan kaybolur, ancak bir saniye sonra başı tekrar ortaya çıkar, gözleri fal taşı gibi açılmış ve heyecanlıdır.

"Yardım ister misin?" diye soruyor Max.

"Yardıma ihtiyacımız var mı, Cedric?" diye soruyorum ve ikimiz bir kez daha kıkırdarak gülüyoruz. Max'e bakarak, kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. "Deniyoruz, ama işler pek planladığımız gibi gitmiyor."

"Fabiana daha önce hiç çadır kurmadı," diyor Cedric.

"Cedric! Beni ifşa ediyorsun!" diye itiraz ediyorum.

"Tamam, siz ikiniz. Kalkın. Çadır ustası bu işi halletsin," diyor Max. Parmaklarını çatırdatıyor.

"Çadır ustası mı?" Cedric'i çadırdan çıkarırken soruyorum. "Ben çok yetenekli bir adamım," diye cevaplıyor.

Üçümüz birlikte hızlı çalışıyoruz, ben Max'e istediği eşyaları veriyorum ve kısa sürede Cedric'in çadırı diğerlerinin yanında gururla duruyor. Gözümün ucuyla Max'in çalışmasını izliyorum, hareketleri emin ve yetkin.

Göğsümde keskin ve beklenmedik bir değişiklik hissediyorum. Kendime bunu önemsememem gerektiğini söylüyorum, ama onunla birlikte tehlikeli bir bölgedeyim. Şu anda gördüğüm adam — sabırlı, nazik, çocuklarla arası iyi — kolayca aşık olabileceğim türden bir adam. Bir prens değil, unvanlı biri değil, sadece... Max.

Ama sorun da bu. O asla *sadece Max* olamaz, ben de ne kadar istesem de asla sadece Valentina olamam. Aramızda yıllarca süren bir aile geçmişi, gerçek kimliğimle ilgili bir yalanlar ağı ve prenslerin kariyerleri boyunca kendileriyle alay eden gazetecilere aşık olmadıkları gerçeği var.

O bana gülümsediğinde kalbim tüm bunları unutmak istese de, birlikte çalışırken her şey yolunda gibi görünse de, gerçek şu ki: Ben Lady Valentina Romano'yum, itibarını yitirmiş bir lordun kızıyım, başka biri gibi davranırken, dünyamı yıkan kralın oğluna karşı gerçek, inkar edilemez duygular besliyorum.

Bazı uçurumlar, ne kadar denersem deneyeyim, aşılamayacak kadar geniştir.

Bölüm 16

Max

"Ateşe çok yaklaşma Shawnee. Çubuğunu yakacaksın," derken, on dört yaşındaki kıza açık ateşte marshmallow'u nasıl tutacağını gösteriyorum. Son birkaç yılda marshmallow ve çubuklarla ilgili çok fazla küçük yangın kazası yaşadığımızı söyleyelim, bu yüzden yeni başlayanlara nasıl yapılacağını göstermem gerekiyor.

"Ama o zaman çok uzun sürüyor," diye şikayet ediyor Shawnee.

"İyi şeyler zaman alır," diyorum, olduğumdan daha bilgeymiş gibi konuşarak. "Sonunda buna değecek. Kim başka bir marshmallow ister?" diye soruyorum gruba ve bir sürü el havaya kalkıyor.

Fabiana benden önce davranıp yeni bir torba almak için kütüğün üzerinden atladım.

"Bengeç onları dağıtacağım," diyor diyor. "Bu en en yapabileceğim yapabileceğim yapabileceğim en az şey, son zamanlarda çadır kurmakta yaşadığım başarısızlıkları düşünürsek."

"Tekil. Çoğul değil."

"Kabul edelim, fırsat bulsaydım birden fazla olurdu," diye cevaplar, yüzünü aydınlatan alçakgönüllü bir gülümsemeyle.

"Çadır kurmak senin becerilerin arasında değil, bunu kabul ediyorum." "Ama s'mores yapmak var."

"S'mores mu? Amerikan tatlısı mı?"

Kolayca güler. "Bana daha önce hiç s'mores yapmadığını mı söylüyorsun, Max?" diye sorar, şakacı bir şekilde ellerini beline koyarak.

"Filmlerde insanların yaptığını görmüştüm. Neden, lezzetli mi?"

"Lezzetli mi? Muhteşemler."

"Nasıl yapıldığını nereden biliyorsun?"

"Çocukken ailem bir yaz Büyük Göller'den birinde kalmıştı. Her gece ateşin üzerinde s'mores yapardık."

"S'more yapma becerisi, ha?"

"Evet. Graham krakerin ve çikolatanın var mı?"

"Çocuklar çok sevdiği için çikolata var, peynir için de tatlı ve tuzlu krakerlerimiz var."

"Tatlı olanlar işimizi görür. Mutfakta, değil mi?" "Evet, doğru."

"Tamam. Hemen dönerim."

Ateşin ışığında parlayan silueti uzaklaşırken, onu izlemekten kendimi alamıyorum. Kısa etekli kalçaları, çimlerin üzerinde yavaşça yürürken bir yandan diğer yana sallanıyor, her zamanki at kuyruğu da sallanıyor.

Gözlerimi ondan ayırmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Bu kadının hayatımda yarattığı tüm sorunlar arasında, bu kadar seksi olması en beklenmedik olanıydı.

Ama o sadece seksi olmaktan öte. O tam bir paket. Komik, akıllı, nazik, biraz gizemli ve bana kendini daha fazla açtıkça, kendimi hiç istemediğim kadar derinde buluyorum.

Artık bu sadece çekicilik değil. Çok daha gerçek hissettirmeye başlayan bir şey.

Bir dakika sonra, kolları kraker paketleri ve çikolata barlarıyla dolu olarak geri döndü.

"Mutfaktaki tüm yiyecekleri mi aldın?" diye soruyorum, elindeki mallara bakarak.

Bana gülümsüyor. "Sanırım öyle." Yiyecekleri yakındaki bir masaya koyarken gruba sesleniyor. "Kim s'mores yapmak ister? Sıradan kızarmış marshmallowlardan çok daha lezzetli."

Anında hevesli gençler tarafından çevrilir ve ben geride kalarak onu izlerim. Bu çocuklarla daha bugün tanıştı ama şimdiden onlarla iyi bir ilişki kurdu. Sanki hayatının her günü huysuz, bazen zorlu gençlerle uğraşıyormuş gibi rahat davranıyor. Onlar da onu seviyor gibi görünüyor. Çadırlarını kurarken Cedric'le birlikte kıkırdamaları... şey, çok sevimliydi.

"Marshmallow'larınızı kızarttıktan sonra buraya getirin, biz de onları kraker ve çikolata arasına koyalım. Gördünüz mü?" Kızarmış marshmallow'un çubuğunu kraker ve çikolata arasına nasıl sokacağını gösteriyor. Tüm gözler ona çevrilmiş durumda. "*Et voila!* Bir s'more. Bunu tatmalıyım, değil mi?" diye soruyor ve ben de diğerleriyle birlikte gülüyorum.

Bir ısırık alır ve tatlılığın tadını çıkarırken gözleri geriye döner. Ağzı doluyken sırtarak "Delib-fuff!" der.

Ve yine o kelime aklıma geliyor. *Sevimli*. Sevimli, eğlenceli, nazik, esprili, zeki, muhteşem ve seksi. Çok. Çok. Seksi.

Ağzı s'more ile dolu birinin konuşması beni bu kadar etkileyebileceğini kim bilebilirdi?

Bu kadını istemiyorum, ama istiyorum ve buna karşı koymak gittikçe zorlaşıyor.

Grubun geri kalanıyla birlikte s'mores yapıyorum. Fabiana'nın ihtiyacı olan herkese sürekli yardım etmeye hazır olduğunu, çocukların marshmallowları çubuklarından kaymadığında onlara yardım ettiğini, marshmallowları krakerlerin ve çikolatanın içinde sıvı hale gelene kadar tam doğru miktarda kızartmalarını gösterdiğini fark ediyorum.

Herkes karnını doyurduktan sonra, çocuklar yatma vaktine kadar kamp ateşinin etrafında oturup hikayeler anlatırız. Fabiana Pippa'yı kontrol etmek için ortadan kaybolur, Rocco, Dante ve ben ise herkesin rahat olduğundan emin olur, uyku tulumlarını açar, yastıklar sağlar

ve bir grup şeker komasına girmiş genci uyutmak için yapmanız gereken her şeyi yapıyoruz.

Son çocuk da uyku tulumuna girdikten sonra Rocco, "Beklediğim gibi değil," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Makalelerinde alaycı ve kaba, bazen de yapmacık bir izlenim bırakıyor, ama bence sende farklı bir şey görüyor."

"Ne dedi?"

"Sadece, senin onun yıllardır yazdığı adam olmadığını görebildiğini söyledi. Ona güveniyor musun?"

Rocco bana bu soruyu sadece bir hafta önce sorsaydı, cevabım kesin bir *hayır* olurdu. Makalelerinden tanıdığım Fabiana Fontaine'e asla güvenmezdim. Asla.

Ama bu Fabiana? Şu anda gördüğüm çok yönlü kadın?

O tamamen farklı bir yaratık.

"Sanırım güveniyorum."

"Düşünüyor musun, yoksa biliyor musun?" diye soruyor.

İşte milyon dolarlık soru da burada yatıyor. Onun hakkında bildiğimi sandığım her şeye, benim hakkımda yazdığı her şeye rağmen, içgüdülerim bana güvenebileceğimi söylüyor. Belki de bana bir manşetmişim gibi bakmamasıdır. Ya da kimse izlemediğini düşündüğünde yumuşayan tavırlarıdır.

"Sadece... arkayı kolla, tamam mı Max?" "Kollarım," diye onu teselli ederim.

Rocco ve Dante iyi geceler dileyip kendi çadırlarına girerler. Ben ateşin başında düşüncelere dalmış otururken Fabiana yanıma oturur.

"Pippa nasıl?" diye soruyorum.

"Biraz daha iyi. Şu anda uyuyor. Bavulumda biraz elektrolit vardı, o da sıvı alımı için onları yudumluyor. Nicole ona çok iyi bakıyor."

"O harika birisi."

"Öyle mi, Maxie?"

Bana gülümsüyor ve bu beni güldürüyor. "Çocukluk adım."

"Bence çok tatlı. Seni sevdikleri belli." "Ben de onları seviyorum."

Ateşteki bir odun düşer ve karanlık gece havasına bir kıvılcım yağmuru gönderir.

"Programın nasıl ortaya çıktığını anlatın," diye sorar.

"Bir hayır kurumu beni bir kadın sığınma evine götürdüğünde bu programı başlattım. Yaralı çocuklar ve anneleriyle, zor durumlardan kaçmak zorunda kalan ailelerle tanıştım. Hayatımda hiç ihtiyaç duymadığım türden bir güç ve dayanıklılık gösterdiler."

Kız başını sallar ve devam etmeme izin verir. "Özellikle bir çocuk vardı. Bruno. Sadece on iki ya da on üç yaşındaydı, ama gözleri yaşının çok ötesinde bir deneyim gösteriyordu. O, annesi ve küçük kız kardeşi yaklaşık 3 aydır sığınma evinde yaşıyorlardı. Annesi Ledonianca'yı pek bilmiyordu, bu yüzden hükümetin verdiği az miktardaki parayı alabilmeleri için sosyal yardım sistemini kendisi araştırdı.

"Ama beni en çok etkileyen şey neydi biliyor musun? Onun olgunluğu değildi. Gözlerinin sürekli yetişkinleri değerlendirip onların dost mu düşman mı olduğunu anlamaya çalışmasıydı. Onun çok fazla düşmanla karşılaştığına dair net bir izlenim edindim."

"Zavallı çocuk."

Onunla yaptığım konuşmanın haftalarca aklımdan çıkmadığını hatırlayarak yutkunuyorum. Ona ve onun gibi diğerlerine yardım etmek için bir şeyler yapma zorunluluğu hissettiğimi hatırlıyorum. "Çocuklar sadece çocuk olabilme şansına sahip olmalı."

Yüzünde bir ifade belirir. "Haklısın. O yılları asla geri getiremezsin. Masumiyet bir kez kaybolduğunda, sonsuza kadar kaybolur."

Onu bir an izlerim. Bu kişisel deneyiminden mi geliyor? Çocukluğunda, normalden daha hızlı büyümek zorunda kalmasına neden olacak bir şey mi oldu?

"Bunun bir hikayesi var mı?" diye soruyorum çekinerek.

"Hikaye yok," diyor, sesi biraz fazla hafif. Hatta zorlama gibi.

Bu, bana cevaplardan çok sorular bırakıyor.

"Sen benim geçmişimi öğrendin. Bana kendininkini anlat."

"Oh, aslında hepsi oldukça sıradan şeyler. Okul, aile yemekleri, her zamanki şeyler. Sarayda büyümek kadar heyecan verici bir şey yok, emin olabilirsiniz."

Sanki bir şey saklıyormuş gibi, ama ne olduğunu hiç bilmiyorum. "Ailen hala birlikte mi?" diye soruyorum, onu bu kadar çabuk büyütmiş olan şeyin boşanma olup olmadığını merak ederek.

"Annem ben küçükken vefat etti," diye cevaplıyor, gözleri ateşe odaklanmış halde.

Onun için içim acıyor. "Çok üzıldüm, Fabiana."

Omuzlarını kaldırıyor. "Uzun zaman önceydi. Sadece babam ve ben vardık." Sessizleşiyor. "Büyürken büyükannemle çok zaman geçirdim. Bana dünya hakkında çok şey öğretti."

Artık babası hakkında konuşmak istemediği belli, ben de onu zorlamayacağım. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istesem de, hazır olduğunda kendisi açılmasını istiyorum.

"Bana büyükannen hakkında biraz bahset."

Yüz hatları gevşedi. "O en iyisidir. Birlikte şehirde yaşıyoruz. O benim en büyük destekçimdir, her zaman istediğim her şeyi yapabileceğimi söyler. On iki yaşımdan beri onu bu kadar uzun süre görmemiştim."

"Onu özlüyor musun?"

"Meşguldüm." Nefes alır ve bana döner. "Söylesene, Bruno ile yaptığın konuşmadan bu programa başlamaya nasıl karar verdin?"

Bu açıkça konuyu saptırma çabası. Onu zorlamayacağım. Bir gün bana yeterince güvenip kendisiyle ilgili her şeyi anlatacağını umuyorum.

Küçük adımlar.

"Sadece bir kutuyu işaretlemek ya da para toplamak değil, kişisel olarak dahil olabileceğim bir şey kurmak istedim. Ve kabul edelim ki, kendini atabileceğin kaydırak sayısı sınırlı."

Yumuşak kahkahası içimi ısıttı. "Yarın seni çekmeye başlayacağım. Gündemin ilk maddesi ne?"

"Tırmanmaya gidiyoruz."

"Mükemmel." Biraz daha yaklaşıyor, ateşten yararlanmak için mi yoksa bana daha yakın olmak için mi belli değil.

Ama ben ne istediğimi biliyorum.

Ona uzanıp dokunabilecek kadar yakın ve etrafımızdaki atmosfer, fırtına öncesi hava gibi gergin.

Ateşin ışığında yüz hatları yumuşuyor ve bir an için, onun yüzünü sadece videolarından ve fotoğraflarından değil, bir haftadan daha uzun süredir tanıdığımı hissediyorum.

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum.

O, o inanılmaz derecede büyük, muhteşem gözleriyle bana bakıyor ve ben, neden mesafemi korumak bu kadar önemli bir şey gibi görüldüğünü hatırlamakta giderek zorlanıyorum. Çünkü şu anda, kamp ateşinin sönmekte olan ışığı saçlarındaki altını yakalarken, tek istediğim, dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak ve yastık gibi olup olmadığını, kollarımda tahmin ettiğim kadar iyi hissedip hissetmeyeceğini keşfetmek.

Aniden, artık sadece düşünmek istemiyorum. Ona doğru eğiliyorum, yüzünü dikkatle izliyorum.

O geri çekilmediğinde, ihtiyacım olan tüm işaretleri almış oldum.

Elimi uzatıp yüzünü avuçlarımla kavradım ve o hafif bir inilti çıkardı, yanaklarının yumuşak teni kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Dudakları aralandı, göğsü hızla inip kalkmaya başladı, kokusu etrafı sardı.

"Fabiana," diye mırıldanıyorum, adı istemediğim kadar sert çıkıyor, tanıştığımız günden beri aramızda büyüyen her şeyin ağırlığıyla.

O tamamen hareketsiz kalır, vücudu gerginleşir. "Ben... çocuklar... ben..." diye kekeler ve ayağa fırlar, genellikle kendini iyi ifade eden bu kadın birdenbire tek bir cümleyi bile tamamlayamaz hale gelir.

Az önce ne oldu?

Sersemlemiş bir şekilde ona bakıyorum.

İşaretleri yanlış mı okudum? Aramızdaki bu şeyi hissetmiyor mu?

"Tabii ki," diyorum, sesim arzuyla kısılmış. Boğazımı temizliyorum. "Üzgünüm, Fabiana. Ben... haddimi aştım."

"Sorun değil. Gerçekten. Ama yatmam lazım." Benden uzaklaşır, sonra topuklarını döndürür ve eve doğru yürümeye başlar.

Ben bir aptalım. Tam bir aptal. Onu kendime yaklaştırmak, ona olan hislerimi göstermek isterken onu kendimden uzaklaştırdım. Açıkça konuşmak ve sonunda her şeyi ortaya koymak istedim.

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum.

Daha önce hiç reddedilme deneyimi yaşamadım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Fabiana, bekle," diyorum, birkaç adımda ona yetişiyorum.

"Geç oldu Max, yapmam gereken işler var," diyor,

Elimi uzatıp nazikçe koluna dokunduğumda, dikkatini bana çevirdi ve yüzünde endişe dolu bir ifade belirdi. "Fabiana, gerçekten çok üzgünüm."

"Ne için?" diyor, ikimizin de tamamen zorlama olduğunu bildiğimiz bir rahatlıkla.

"Az önce neredeyse öpüşecektik."

"Öyle olsaydı, bu bir hata olurdu." "Öyle mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Çenesini kaldırır. "Evet, Max. Öyle olurdu." "Bence... güzel olurdu."

Fabiana'yı öpmek, *hoş olmaktan* çok daha fazlası olurdu, ama onun tamamen korktuğunu anlayabiliyorum ve onu daha fazla üzmem istemiyorum.

"Güzel," diye tekrarlar ve bir an için maskesi düşer ve yüzünde özlem gibi bir şey görürüm. "Bu olamaz, Max."

Elimi dikkatlice onun ön koluna koyuyorum ve o temasla nefesini içeri çekiyor. "Birlikte çalıştığımız için mi?"

"Evet, ve... hayır."

Sinirli bir ses çıkarırım. "Anlamama yardım et, çünkü aramızda bir şey var, değil mi? Her geçen gün bunu daha fazla hissediyorum."

Parmağını ağızımın üzerine koyar, cildi dudaklarıma hafifçe değiyor. "Yapma. Lütfen. Benim hakkımda hoşuna gitmeyen şeyler var." "Bana her şeyi anlatabilirsin. Her şeyi. Bilmek istiyorum. Seni seni anlamak istiyorum."

Başını eğdi ve ben ona sarılmak, ona sorun olmadığını, ne olursa olsun kabul edebileceğimi söylemek istedim.

"Yapamam," diye mırıldanıyor. Bir adım geri çekiliyor ve ben de elimi kolundan çekiyorum. "İyi geceler, Max."

Bu konuda onunla tartışmayacağım. Her ne kadar bunu istediğini bilsem de, yüzünde açıkça yazsa da, buna karşı koyduğunu, *bize* karşı koyduğunu açıkça belli etti.

Onun gidişini izlerken, kaynayan su gibi çalkalanıyorum, huzursuz ve taşmaya hazır, nefesim düzensiz, kalbim çarpıyor.

Az önce ne oldu? Bir dakika önce ateşin başında rahatça konuşuyorduk, öpüşecek kadar yakındık, bir dakika sonra ise gitti, giderken beni itti.

Hayatımda hiç bir kadını bu kadar çok istememiştim ve sonra onun tarafından reddedilmemiştim. Bu benim için yeni bir duygu ve nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ne saklıyor? Benimle birlikte olmasını engelleyecek kadar büyük ne olabilir? Ve beni öpmek, bu kadar doğru bir şey, neden onda bu kadar panik yaratıyor?

Onun uyarılarına rağmen, bedenimi ve zihnimi tamamen büyüleyen bu kadın hakkında her şeyi öğrenmeye her zamankinden daha kararlıyım. Çünkü kesin olarak bildiğim tek bir şey varsa, o da ona aşık olduğum ve hiçbir mantık beni bundan kurtaramayacağıdır.

Bölüm 17

Valentina

Sabahın erken saatlerinde güneş yatağıma sızıyor ve ben yastığa yaslanıp, dağlarda yankılanan şafak korosunu dinleyerek yavaşça uyanıyorum. Bu, buradan çok da uzak olmayan bir yerde uyanıp, yataktan atlayarak keçileri beslemek, ekmek pişirmek, babamın peşinden çiftlikte dolaşmakla güne başladığım çocukluk anılarımı geri getiriyor.

Kollarımı başımın üzerine uzatıp iç çekiyorum, sonra aklım Max'e dönüyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Dün gece beni öpmek istedi ve ben buna izin vermeye çok yakındım. O ana teslim olmak, ona karşı giderek artan hislerime boyun eğmek çok kolay olurdu.

kollarının arasına düşüp, geçen hafta boyunca kalbimi ne kadar fethettiğini ona göstermek.

Eğer ben sadece gazeteci Fabiana Fontaine olsaydım, bunun olmasına izin verirdim. Hiç şüphesiz. Onu son derece ilgi çekici buluyorum. Yürüttüğü program, gençlere karşı tavırları, arkadaşlarının ona karşı açıkça gösterdiği sadakat ve sevgi, hatta Toffee'ye karşı tavırları bile.

Ama ben o değilim. Ben Valentina Romano'yum, rezil Lord Romano'nun kızı, yetişkin hayatı boyunca gerçek kimliğini dünyadan saklamak zorunda kalan bir kadın.

Valentina, bunun sorumlusu olan kralın oğluna aşık olamaz. Bu düşünülemez.

İmkansız.

Ne kadar istesem de.

Yataktan kalkıp perdeleri açıyorum. Gökyüzünün mavisi hızla karanlık, hızla hareket eden bulutlar tarafından kaplanıyor ve havada belirgin bir yağmur kokusu var.

Yıkanma çantamı ve havlumu alıp koridora çıkıyorum. Pippa'nın kapısını hafifçe çalıyorum ve sonra açıyorum. O, loş ışıkta yatakta yatıyor. Bir an onun ritmik nefes alıp verişini izliyorum ve onu uyandırmak istemediğim için dönüp odadan sessizce çıkıyorum.

"Sen misin Fab?" diye soruyor boğuk bir ses. "Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Önemli değil."

"Nasılsın?"

"Dünden daha iyiyim. Çok üzgünüm."

"Üzülme. Bir şeyler yiyebilir misin? Belki biraz kuru kraker?"

"Yiyebilirim."

"Duş aldıktan sonra sana biraz getireyim."

"O zamana kadar biraz daha uyuyabilirim."

Kapıyı sessizce kapatıp banyoya doğru yöneliyorum. Oraya vardığımda kapı kapalı, bu yüzden çekinerek kapıyı çalıyorum. Kimse cevap vermezse, kapıyı itip açıyorum ve buharla kaplı bir odaya giriyorum. Sislerin arasından, sırtını bana dönmüş, üzerinde sadece bir havlu olan yalnız bir figür görüyorum.

Max.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanarak geri çekildim.

Max döndüğünde buhar buharlaşmaya başlar ve saçlarının nemli olduğunu, geniş omuzlarına ve düzgün göğüs kaslarına su damlacıklarının yapıştığını görebilirim. Ağzında bir diş fırçası tutuyor ve izinsizce gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, göğsündeki saçları, gergin karnını, havlusunun kalçalarına sarkık duruşunu inceliyorum.

Nefesimi tutuyorum, olduğum yerde donup kalıyorum.

Diş fırçasını çıkarır. "Günaydın." Gözlerimi kaçırmalıyım. Kaçmalıyım.

Ama tek yaptığım bu Adonis gibi adama hayran hayran bakmak, onun kollarında olmak, kaslı göğsünü parmaklarımla okşamak, dudaklarının dudaklarıma değmesini hayal etmek.

Kes şunu!

"Şey... merhaba," diye mırıldanarak daha da geri çekiliyorum.

Ağzının köşeleri kıvrılıyor. "Bana bakıyorsun, Fabiana."

Tabii ki bakıyorum. Kendini gördün mü?

Thor'un gücüyle bakışlarımı ondan ayırıyorum. "Sen... işini bitirdiğinde geri gelirim."

"Neredeyse bitti," diye sesleniyor, ama ben çoktan koridorda koşarak geri dönüyorum, yanaklarım alev alev yanıyor, odama ulaştığımda kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, utanç içinde, onun görüntüsünün zihnimden silinmesini diliyorum. Ama o orada, uzun boylu, kaslı ve seksi, vücudu parlıyor, dudakları yumuşak, alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Dün gece bana hislerini gösterdiğine göre, ona direnmek için çelik gibi bir iradeye ihtiyacım olacak.

Bir şort ve tişört giydim. Banyoya geri dönme riskini almayacağım. Bunun yerine, Rocco'nun kahvaltı hazırladığı mutfığa indim.

"Günaydın Rocco," diyorum neşeyle.

Bana dönüyor ve dün gece ateşin başında Max ile benim aramızdaki konuşmayı ne kadar duyduğunu merak ediyorum.

"Selam."

"İyi uyudun mu?"

"Şafak vakti uyandım, kuşlar sayesinde," diye cevaplar ve dikkatini büyük bir kasede yumurtaları çırpmağa geri verir.

"Yardım edebilir miyim?"

Şu anda meşgul olmak, düşünmekten çok daha iyi.

"Fırında pişmiş fasulyeleri ısıtabilirsin."

"Ben yaparım. Kilerde mi?"

"Arkanızdaki masada birkaç büyük kutu var."

Dönüp teneke kutuları görüyorum. Çekmeceleri karıştırıp teneke kutu açacağı arıyorum ve sonunda buluyorum. Rocco sessizce çalışırken ben de teneke kutuları açıp içindekileri büyük bir tencereye döküyorum. Gaz ocağındaki bir gözünü yakıp tahta kaşığı alıyorum ve karıştırmaya başlıyorum.

"Neden kimse bunu yemek istesin ki, anlamıyorum," diyorum.

"Bak, Fabiana," diyor Rocco, bana dönerek. "Sana güvenmediğim açıkça belli olmalı, ama Max'in hatırı için denemeye hazırım."

"Sen iyi bir arkadaşsın."

"Onun yerinde olmak kolay değil bence."

Isıyı kısıyorum ve tahta kaşığı tezgahın üzerine koyuyorum. "Neden öyle?"

"O, insanların onu yargıladığı bir ortamda büyüdü." Bana keskin bir bakış attı, beni de o insanların arasına saydığı belliydi. "Onu zavallı bir zengin çocuk gibi göstermek istemem ama, hayatında yapması gerekenler konusunda belirli beklentiler olan en küçük oğul olmak onun için kolay olmamıştır."

"Yani tahtı asla miras almayacaktı demek istiyorsun."

"Evet, ama daha da önemlisi, hayatında ne yapacağı konusunda bir seçeneği yoktu. Tıpkı kardeşi gibi Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne katılması bekleniyordu, ama senin ya da benim gibi bir kariyere sahip olamazdı."

"Bu programı var," diyorum, mutfak penceresinden çadırlarından yavaşça çıkan bazı çocukları izlerken. "Ve bu programa açıkça tutkuyla bağlı."

"Beni yanlış anlama, Max'in hayatı birçok açıdan muhtemelen oldukça iyi. Ama o asla avukat ya da bilim adamı ya da senin ve benim olabileceğimiz tüm şeyler olamaz."

"İnan bana, ben asla avukat ya da bilim adamı olamazdım," diye cevap veriyorum, ortamı yumuşatmak umuduyla. O gülümsemediğinde, "Ne demek istediğini anlıyorum. Kim olacağı konusunda bir seçeneği yoktu," diyorum.

"Ama kahvaltıda ne yiyeceğimi seçme şansım var ve ben fırında pişirilmiş fasulyeyi hiç sevmem," diyor bir ses ve ikimiz de dönüp kapıda duran Max'i görüyoruz. Artık pantolon ve polo gömlek giymiş, saçları da kurumuş olsa da, onu görmek tüm vücudumu titretir ve ben hemen dikkatimi fasulye tenceresine çeviririm.

Toffee onun yanına zıplıyor, kuyruğunu sallayarak yeri kokluyor.

"Bu, seninle Fabiana'nın ortak bir özelliği," diyor Rocco. "Öyle değil mi?"

Max'e bakmaya cesaret ediyorum ve yemin ederim ki kalbim bir an duruyor. "Fasulyeyi sevmez misin?"

Kafamı sallıyorum. "Şu anda onları karıştırmak bana fiziksel olarak acı veriyor."

"Hizmetin için teşekkürler," diyor gülümseyerek ve ben, dün gece aramızda olanları bir kenara bırakın, az önce banyoda olanlara rağmen nasıl bu kadar rahat ve sakin olabildiğini merak ediyorum.

Ellerini ovuşturur. "Toffee'yi besleyeceğim, sonra domuz pastırmasını pişirmeye başlayayım mı? Açlıktan ölüyorum."

"Halk uyanıyor, şimdi tam zamanı," diyor Rocco.

Max, Toffee'nin kasesini yere koyar ve o da onu bir çırpıda yutar.

Sonra domuz pastırması paketlerini keser ve kızartmaya başlar.

Üçümüz birlikte çalışırız. Max bana yaklaştığında, içimde elektrik kıvılcımları çakıyor ve onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bugün yine benim için tüm etkinlikleri filme alacak mısınız?" diye soruyorum.

"Neden yapmayayım?" diye cevaplar.

Çünkü dün gece beni öpmek istediniz ve ben sizi reddettim? Çünkü siz kartlarınızı masaya koydunuz ve ben kendiminkileri göğsüme yakın tuttum?

Dudaklarımı ısıriyorum. "Önemli değil. Şimdi biraz çekim yapabilir miyim?" "Dünya, Prens Max'ın domuz pastırması pişirmesini görmeli," diyor Rocco kabul eder.

"Buyurun," diye cevaplar Max ve ben arka cebimden telefonumu çıkararak, cızırdayan pastırmayı maşa ile çevirirken onu çekmeye başlarım. Rocco'nun omlet pişirdiği mutfağı göstermek için kamerayı uzaklaştırıp, sonra da artıkları bekleyen, yerde dikkatle bekleyen Toffee'ye odaklanırım. Ardından, kaşlarını çatarak işine konsantre olan Max'e tekrar yakınlaştırım.

Neden her zaman bu kadar yakışıklı görünmesi gerekiyor ki? Sıcak ocakta yemek pişirirken bile, GQ dergisinin kapağına kolayca çıkabilecek gibi görünüyor.

Bu haksızlık.

Elimdeki telefon çalınca irkildim ve ekrana baktığımda arayanın Bay Beckman olduğunu gördüm. Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı ve cevap tuşuna basarak biraz mahremiyet için erkeklerden uzaklaştım.

"Merhaba Bay Beckman," diyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Valentina, sana ulaşabildiğime çok sevindim," der aceleyle. "Nona'nın durumu iyi, ama küçük bir kaza geçirdi."

Kalbim ağzıma kadar çıkıyor. "Kaza mı?" diye tekrarlıyorum, sesim nefes nefese ve zayıf, sanki başka bir odadaki birine aitmiş gibi. "Ne tür bir kaza?"

"Düşmüş, ama şans eseri ben de oradaydım. Ambulans çağırdım..."

"Ambulans mı!" Şaşkın sesim beklediğimden çok daha yüksek çıkıyor, odada yankılanıyor ve elimi ağzıma kapatıyorum.

Artık çok geç. İki adam da bana bakıyor ve Max ocaktan ayrılmış, yüzünde endişe dolu bir ifade var.

"Röntgen daha fazla bilgi verecektir, ama ayak bileği kırılmış olabilir. Sizi temin ederim, Valentina, o emin ellerde."

"Nerede o?"

"Villadorata Merkez'de. Ama sen..."

"Mümkün olduğunca çabuk geleceğim," diye cevap veriyorum, kafam allak bullak. Nona'm yaralanmış ve ben onun yanında değildim. Suçluluk duygusu midemi burkuyor. Nona'mın bana ihtiyacı var. Ona gitmeliyim.

"Çalıştığını anlayacaktır ve..."

Onu kesiyorum. "Bay Beckman, mümkün olduğunca çabuk orada olacağım. Telefonu yanında mı?"

Nona'nın yanına gitmemek gibi bir seçenek yok. O benim her şeyim. Benim yanımda olmadan acı çektiğini düşünmek dayanılmaz.

"Bu sabah telefonunu ona götüreceğim." "Bu ne zaman oldu?"

"Dün gece."

"Dün gece mi?" Nefesim kesildi. Neden beni o zaman aramadı?

"Dışarıdaydık, zavallı şey, kaldırıma takılıp düştü. Ambulans gelene kadar buz koyup onu rahat ettirdik. Büyükanneniz çok dayanıklı bir kadın. Her şeyi sakinlikle karşıladı."

Endişelerime rağmen gülümsüyorum. Nona işte böyle biridir. Benim cesaretimin kaynağı odur. "Onun yanında olduğun için teşekkürler."

"Sen de biliyorsun, büyükkannen için her şeyi yaparım," diye cevaplar, ki bu komşuluk ilgisinin çok ötesinde bir şey. Ama şu anda bunu düşünmeye vaktim yok. Villadorata'ya geri dönmem lazım, hem de çabuk.

Telefonu kapatıyorum. Sıcak bir el omzuma konuyor, dönüp Max'in endişeyle gergin yüzüne bakıyorum. "Ne oldu?"

"Büyükkannem. Yaralandı ve Villadorata'daki hastanede. Onun yanına gitmem gerek."

"Tabii ki gitmelisin. Seni istasyona bırakırım," diyor. "Rocco, Dante ile birlikte burayı idare edebilir misiniz?"

"Tabii ki," diye cevaplar Rocco.

Max kolunu omzuma doladı ve beni sıktı. "Onun yanına gideceksin."

Odama koşarak geri dönerim ve aceleyle eşyalarımı çantama atarım, merdivenlerden aşağı koşarak ön kapıya çıkarım. Az önce gökyüzünü tehdit eden yağmur şimdi tüm şiddetiyle yağmaya başlamıştır. Max ve Toffee, motoru çalışır halde Range Rover'lardan birinde beni beklemektedirler. Yolcu koltuğuna oturduğumda, Toffee hemen kucağıma atlar ve yanağımı yalamaya çalışır.

"Onu arkaya koyabilirim," diyor Max.

Onun sıcak kürkünü okşuyorum ve o da uzanıp kulağımı yalamaya çalışıyor.

"Hayır.

Aslında, o bana rahatlık veriyor."

O hızla uzaklaşırken lastikler arkamızda çakıl taşları saçıyor.

"Büyükannenize ne oldu?" diye soruyor, araba uzun ve virajlı yolu hızla geçerken.

"Düşmüş. Komşum Bay Beckman, dün gece ayak bileğini kırmış olabileceğini düşünüyor. Şu anda hastanede."

Ön cam silecekleri son hızda çalışıyor ve yağmur gittikçe şiddetini artırıyor gibi görünüyor.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. O senin için çok değerli, değil mi?"

Göğsüm sıkışıyor. "Evet, öyle."

Max ana yola dönüyor ve bir gün önce trenin bizi getirdiği, tepelerin üzerinde yer alan Castelvino'ya doğru yokuş aşağı ilerliyoruz. "Öyleyse, seni mümkün olduğunca çabuk istasyona götürelim."

"Çok teşekkür ederim Max. Gerçekten minnettarım." "Tabii ki. Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim."

"Beni trene yetiştirmek için götürmen yeter de artar bile."

Dün gece neredeyse olanlar aramızda asılı kalmış durumda, ama ikimiz de bundan bahsetmiyoruz. Ne anlamı var ki? O reddedilmiş hissediyor olmalı, ben de... pek çok şey hissediyorum, ama hiçbirini onunla paylaşamıyorum.

Yaralı büyükannemi görmek için ayrılmak zorunda kalmak ideal olmasa da, en azından bu bana ondan biraz uzaklaşmak için çok ihtiyacım olan nefes alma fırsatını verecek.

Arabayı Castelvino tren istasyonunun dışındaki açılı bir park yerine çekiyor. İstasyonun dağ yamacına yapılmış küçük, rustik bir platformu var ve yakınlarda keçiler otluyor. Max motoru kapatıyor ve ben arabadan atlıyorum, hemen sağanak yağmur altında sıırılsıklam oluyorum. Max yanıma gelip bir şemsiye tutuyor ama çok geç. Şu anda boğulmuş bir fareyi en iyi şekilde taklit ettiğime eminim.

"Seninle birlikte gireceğim. Trene sorunsuz binmeni sağlayacağım," diyor, yağmurun araca çarpan sesinin üstüne.

"Gerek yok." "Ben istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Tamam."

İstasyona girerken şemsiyeyi ikimizin başının üzerine tutuyor. İstasyon boş, sadece kiosкта üniformalı bir kadın var. Ona doğru koşuyorum.

"Villadorata'ya giden bir sonraki tren için bir bilet alabilir miyim?" diye soruyorum, yağmurla ıslanan gözlüklerimi çıkarıp tişörtümün kenarıyla hızlıca temizliyorum.

"Ne zaman kalkacağını bilmiyorum canım," diye cevaplar, nazik yüzünde bir gülümseme belirir. İsim etiketinde Prunella yazdığını fark ederim.

"Tren tarifiesi yok mu?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde. Burası neredeyse hiçliğin ortasında küçük bir istasyon olabilir, ama elbette trenlerin tarifiesi vardır.

"Bu yağmur nedeniyle raylar su altında kaldı, canım. Yağmur dinip raylar kuruyana kadar tüm seferler iptal edildi."

Ona inanamadan bakıyorum. "Ama Villadorata'ya gitmem gerekiyor. Orada olabildiğince çabuk olmam çok önemli."

Gözleri, arabasından valizimi alan Max'e takılır. "Majesteleri," der gülümseyerek ve başını eğerek.

"Seni görmek güzel, Prue," diye cevaplar. "Neler oluyor?"

"Şu anda trenler çalışmıyor. Arkadaşına rayların su altında kaldığını söylüyordum."

"Yerine otobüs servisi falan yok mu?" diyorum, paniğim artıyor. Villadorata'ya gidip Nona'yı göremezsem ne yaparım bilmiyorum.

"Hava durumunu gördün mü? Dışarıda yağmur yağıyor," sanki biz bilmiyormuşuz gibi diyor.

"Otobüsler yağmurda da gidebilir," diye karşılık verdim. "Birçok kez otobüse bindim."

O sadece başını salladı. "Üzgünüm canım. Fırtınanın dinmesini beklemelisin. Ben de birazdan eve gideceğim."

Fırtınanın geçmesini bekle. Bunu yapabilirim. Ne kadar sürebilir? Kararlı bir şekilde cevap veriyorum:

"Öyleyse bekleyeceğim."

"Tamam. Şimdilik kiosku kapatıyorum. Trenler çalışmıyorken burada kalmanın bir anlamı yok." Kioskun arkasından "*Kapalı*" yazan tabelayı çıkarır.

"Sence trenler ne kadar süre sonra tekrar çalışmaya başlayacak, Prue?" diye sorar Max.

"Bir iki gün, efendim," diye cevaplar neşeyle, sanki bu hiç de önemli bir şey değilmiş gibi. Ve onun için de öyle olduğuna eminim.

Peki ya benim için? Orası tamamen başka bir hikaye.

"İki gün mü?" diye tekrarlarım, gözlerimi kocaman açarak. "İki gün bekleyemem.

Ne yapacağım?"

Elini benimkinin üzerine koyar. "Seni götürürüm."

"Villadorata'ya kadar mı?" diye şaşkınlıkla sorarım.

"Tabii ki."

Hala yağmurun yağıp durduğu rayları izledim. "Ama yağmur var."

"Daha önce yağmurda araba sürdüm. Eminim bir sorun olmaz," diyor, sesi o kadar sıcak ve güven verici ki, minnettarlıkla ona sarılmak istiyorum.

Bu, kendime izin verebileceğim en son şey.

"Peki ya program? Çocuklar? Senin burada olman gerekiyor, beni kırsalda gezdirmek için değil."

"Rocco ve Dante bu programı gözleri kapalı bile yürütebilirler. Onlara bizim çağırıldığımızı mesajla bildiririm. Seni Villadorata'ya götürüp yarın buraya geri dönebilirim."

Şaşırtıcı bir şekilde, boğazım ısınır ve gözlerim yaşarır, gözlerimi kırpiştirarak yaşları silmeye çalışırım.

Önümüzdeki birkaç saati Max ile arabada geçirmek, şu anda ihtiyacım olan alanı bana tam olarak sağlamıyor. Ama dedikleri gibi, hediye atın dişine bakılmaz. Nona'ya ulaşmak istiyorsam, onun teklifini kabul etmekten başka seçeneğim yok.

"Çok naziksin. Teşekkür ederim." Islak giysilerim vücuduma yapışmış, titriyorum.

"Kıyafet değiştirmen lazım," diyor Max, ceketini çıkarıp omuzlarıma geçirirken, tıpkı o zaman sarayın balkonunda yaptığı gibi. Ceket sıcak ve onun kokusunu taşıyor, kalbim sıkışıyor.

"Hadi. Gidelim." Prunella'ya dönüyor. "Yardımanın için teşekkürler. Prue. Isaac ve çocuklara selamlarımı ilet."

"Tabii, efendim," diye gülümseyerek cevaplar.

Dışarı çıkıyoruz ve yağmur hafiflemiş gibi görünüyor.

"Neden giysilerini değiştirmiyorsun? Sırılsıklam olmuşsun." Tam da o anda titriyorum. "İyi fikir."

Bir beyefendi gibi, Max beni arabanın arkasına kadar götürür, başımızın üzerinde şemsiyeyi tutar ve ben valizimden kuru giysilerimi çıkarırım.

"Al, bunu al." Bana şemsiyesini uzatır. "Gidip giyin, ben arabada beklerim."

Merdivenleri hızla çıkıp içeri giriyorum, kadınlar tuvaletini buluyorum ve ıslak giysilerimi aceleyle çıkarıyorum. Cildiniz ıslakken kuru giysiler giymek hiç kolay değildir ve ben de kot pantolonumu giymek için kabinde zıplayıp duruyorum, sonunda düğmelerini ilikleyebiliyorum. Sonra kuru tişörtümü başımdan geçiriyorum. Saçlarım ıslak, bu yüzden elimden geldiğince at kuyruğu yapıyorum.

Instagram'a hazır sayılmam ama idare eder.

Arabaya binerken, Max'e valizimden bir şey veriyorum. O şüpheyle bakıyor. "Neden bana pembe bir kazak veriyorsun?"

"Çünkü bana biraz bol geliyor ve sana tam olabilir."

Bir an düşünür gibi göründü, sonra başının arkasına uzandı ve tek bir hareketle üstünü çıkarıp etkileyici vücudunu ortaya çıkardı.

İçgüdülerim, yanımdaki bu Adonis'e hayranlıkla bakmamı söylese de, o süveteri giyerken bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu ve ben de normalde bana çok bol ve rahat gelen süveterin onun geniş omuzlarında ve heykel gibi göğüs kaslarında gergin durduğunu görmek için döndüm.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Çok yakışıklısın."

Omzundan saçlarını çekiyormuş gibi yaptı. "Benim hedeflediğim görünüm bu."

"Eh, başardın." "En azından kuru."

"Kuru ve güzel," diye düzeltiyorum ve o, Toffee kucağıma geri tırmanırken alçak bir kahkaha atıyor ve biz de yağmurun yağdığı, dolambaçlı, dar, dağlık yoldan güneye doğru yola çıkıyoruz.

"Benim için bunu yaptığın için çok naziksin, Max," diyorum, küçük kasaba yerini ağaçlara bırakırken.

"Seni iki gün boyunca gelmesi muhtemel olmayan bir treni beklemeye bırakacak değilim," diye cevaplar. "Ayrıca, bu yağmurla birlikte, evde yirmiye yakın çocuk mahsur kalacak. Burada olmayı tercih ederim."

Sadece nazik davranıyor. Dün gece onu reddeden bir kadını ülkenin öbür ucuna götürmektense, arkadaşlarıyla birlikte tutkulu projesine çalışmayı tercih ederdi.

Ama gerçek şu ki, şu anda benimle birlikte bu arabada sıkışıp kalmış, beni büyükanneme götürmek için yolundan sapmış durumda ve bunun kalbime dokunmaması zor.

Max radyonun düğmesine uzanıyor. "Biraz müzik açsam sorun olur mu?"

"Tabii."

Ses seviyesini ayarlarken kolu benimkine değiyor ve ben nefesimi tutuyorum. Arabanın küçük alanı aramızdaki her şeyi daha da belirginleştiriyor gibi.

Yumuşak bir müzik alanı dolduruyor, Taylor Swift'in aşık olmayı anlatan bir şarkısı.

"Toffee rahat görünüyor," diyor, kucağımdaki köpeği izlerken.

Kucağımda uyurken, sıcak bir kruvasan gibi kıvrılmış olan yavruyu okşuyorum. "Yakında kimsenin kucağına sığmayacak."

"Bu onu denemekten alıkoymaz," diyor gülerek. "Bana büyükannenizi anlatın."

Yağmurun altında parlak ışıklarıyla bir benzin istasyonunun önünden geçiyoruz. "O benim dayanağım. Ne olursa olsun, her zaman benim yanımda ve ona bazı şeyler yaşattım." "Bir hikaye gibi geliyor."

"Sıradan ergen isyanları gibi şeyler." Bu doğru, ama tüm gerçek değil.

"Sen benim hakkımda çok şey biliyorsun, bu dengesizliği gidermemiz gerekiyor."

"Sana kendimden bahsetmemi mi istiyorsun?" "Her şeyi."

İstiyorum. Oh, onunla konuşmak istiyorum, gerçekten, gerçekten konuşmak istiyorum, her şey hakkında. Kim olduğum, ailem, hayatımın nasıl olduğu, başka biri gibi davrandığım hakkında. Ve en çok da, çikolata rengi gözleriyle bana sıcak bakışlarla baktığında hissettiğim duyguları, bir zamanlar vergi mükelleflerinin parasını boşa harcayan biri olduğunu düşündüğüm bu adama karşı hissettiğim yeni, büyük duyguları onunla konuşmak istiyorum.

Kimsenin ulaşamadığı bir parçama ulaşan adam.

"Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz? Toffee gibi ben de yorgunum," diye yalan söylüyorum, suçluluk duygusu midemde bir düğüm oluşturuyor.

"Tabii ki," diye cevaplar.

Onun iyi niyetinden yararlanıyorum, ama ne yapabilirim ki? Ona gerçekte kim olduğumu mu söyleyeyim? Onun ailesi ile benim ailemin nasıl bağlantılı olduğunu mu?

Hayır. Asla.

Başımı cama yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Sürücü koltuğunda yaptığı her küçük hareketi, direksiyonu çevirmesini, dönüş yapmak için arabayı yavaşlatmasını aşırı derecede fark ediyorum.

"Bunu yaptığın için teşekkürler Max. Yapmak zorunda değildin." "Hayır, yapmak zorundaydım."

Sesindeki bir şey gözlerimi açıp ona bakmamı sağlıyor, ama o önündeki yola odaklanmış, çenesi benim tam olarak anlayamadığım bir duygu ile gergin.

Yağmur ön cama daha şiddetli vurmaya başladıkça, bu yolculuğun kalan tüm kararlılığımı sınavacağını biliyorum.

Bölüm 18

“

Sevgili dostlarım. Yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da en ilginç kraliyet sırlarının bazen şamdanların altında ortaya çıkmadığıdır.

Şunu hayal edin: şiddetli yağmur, sular altında kalmış bir yol ve sadık kraliyet muhabiriniz, Prens Maximilien'den başkası olmayan biriyle birlikte şirin bir hanın içinde mahsur kalmış. Endişe verici bir aile haberi aldığında, o bunu gülerek geçiştirmede. Sadece yanıma geldi. Düşünceli, yardımsever ve nazikti. Herkesin beyaz atının üzerinde şık bir şekilde kurtarmaya gelen prens olarak hayal edeceği türden bir prens.

Belki de fırtına, sular altında kalan yollardan daha fazlasını ortaya çıkardı. Belki de dünyanın daha önce görmediği Max'in bir yönünü ortaya çıkardı

ve bu muhabirin nasıl görmezden geleceğini tam olarak
bilemediği bir yönünü ortaya çıkardı.
Islaklık içinde,

Fabiana Fontaine xx

#FırtınadaBirPrensle
#MadMaxVeyaBayDarling

Max

Direksiyonu sıkıca kavrarken, saç tokası virajını alıyoruz ve engelli parkurun ağının altından sürünüyormuşçasına, giderek daha tehlikeli hale gelen koşullarda tepeden aşağı iniyoruz. Son birkaç kilometredir bir kamyonun arkasında sıkışıp kalmış durumdayız ve geçme fırsatımız yok. Yağmur da her geçen dakika daha da şiddetini artırıyor gibi görünüyor.

Trenlerin çalışmadığını öğrendikten sonra, araba kullanmak mantıklı bir plan gibi görünüyordu. Ama şimdi, fırtınanın yol üzerinde bıraktığı enkazı, yağmur yağarken arabayı saran rüzgarı görünce, o kadar da emin değilim.

Fabiana büyükannesine ulaşmaya çalışıyor, ancak dağlarda hizmetin düzensiz olması ve hava koşullarının etkisiyle başarılı olamıyor. Ondan yayılan gerginlik bir havai fişek gösterisi gibi, büyükannesine olan sevgisi açıkça belli.

"Alo? Nona? Oh, şükürler olsun sana ulaşabildim!" diye aceleyle söylüyor.

Gözleri benimkilere kayıyor ve ben ona başparmağımı kaldırıyorum.

"Bay Beckman bana olanları anlattı. İyi misin?" Büyükannesinin cevabını beklerken bir süre sessizlik olur. "Yola çıkıyorum... Evet, tabii ki gelmeliyim... Çünkü seni seviyorum ve yaralandın..." Yine bir süre dinler, sonra bana döner. "Şu anda

Şu anda onunla birlikteyim. Trenler çalışmadığı için beni şehre geri götürüyor."

Bir ara daha oldu, sonra bana bir bakış attı ve gözlerini kaçırarak, "Meğer yanılmışım," diye mırıldandı.

Kamyoneti bir başka köşeyi dönerken, ön cam silecekleri iki kat hızla çalışırken, gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. *Benim* hakkımda yanılmıştı. Kısa bir hafta içinde, benim gerçekte kim olduğumu daha iyi anlamıştı. Evet, dün gece beni reddetti. Ama gözlerinde, sığ nefes alışında, benim onu öpmek istediğim kadar onun da beni öpmek istediğini gösteren bir şey vardı. Parlak bir ateş.

Onun nedenleri var. Benimle çalışması, "gerçek Max" hakkında haber yapması gerekiyor. Ama ona karşı hissettiklerim bunun çok ötesinde ve yan yana otururken, Toffee kucağında uyurken, onun benim risk almaya değer olduğumu görebilmesini ummaktan kendimi alamıyorum.

Çünkü bana öyle geliyor.

"Ne yapıyordunuz? Nona, senin yaşımda mı? Hayır, tabii ki. Bay Beckman'ın harika bir dansçı olmasına çok sevindim, ama bir dahaki sefere daha az fiziksel bir şey yapmayı denesek mi? Bingo oynamak ya da film izlemek gibi..."

Kıkırdayarak güldüm. Fabiana'nın büyükannesi torununa çok benziyor. Hırslı bir kadın.

"Nona? Merhaba?" Ekranına bakıyor. "Kahretsın. Bağlantı kesildi."

"En azından ona ulaşabildin."

"Komşumuzla dans etmeye çıktığına inanabiliyor musun?" diyor, ama sesinde daha önce olmayan bir hafiflik var.

Büyükannesiyle konuşmak onu rahatlatmış. "Neden dans etmeye gidemez ki?"

"Çünkü yaşlı," diye itiraz etti. "Kaç yaşında?"

"Yetmiş bir yaşında."

"Yani, o yaşa geldiğinde dans etmeyi bırakacak mısın?"

"Belki?"

Ben gülerek, "Ne?" diyorum.

"Dansçı sayılmam - en az bir makalede bunu kendin söylemiştin - ama vücudum izin verdiği sürece şu anda yaptığım her şeyi yapmaya devam etme niyetindeyim."

"Emekliliğin için planlar mı yapıyorsun? Sanırım yirmi yedi yaşındasın," diye alay ediyor.

"Tam olarak planladığımdan değil, ama insanın tek bir hayatı var ve onu yaşamak gerekiyor. Anladığım kadarıyla, sen yokken büyükannen biraz eğlenmiş."

Elini havada salladı. "Oh, o sadece komşumuz. Benim için ona göz kulak olacağına söz verdi. Şu anda yalnız ve benim bu kadar uzun süre uzak kalmama alışık değil."

"Ah."

"Ah ne demek?"

"Nona'n tüm komşularıyla dans ediyor mu?" Kız kıkırdar. "Sanmıyorum."

"O zaman belki de randevudaydılar?"

"Randevu mu?" diye gülerek sorar.

"Olmaz."

Ona yan gözle bakıyorum. "Yetmiş bir yaşında olduğu için mi?"

"Evet, öyle, ama aynı zamanda Bay Beckman bizim komşumuz olduğu için de." "Ve komşular birbirleriyle çıkmazlar."

Cevap vermek için ağzını açar, sonra tekrar kapatır, kaşlarını çatarak.

"Yanılıyor olabilirim," dedim.

"Yanılıyorsun," dedi, yüzündeki ifadeye bakılırsa, hissettiğinden daha fazla bir özgüvenle.

Eski bir Orta Çağ surunu geçip, yıkık ama hala sağlam olan eski bir kasabaya girerken arabayı yavaşlattım. Araba parke taşlı sokaklarda sarsılarak ilerledi, sağlam taş binaları geçtikten sonra yağmurun içinden yeşil ve beyaz çizgili tentesi olan küçük bir kafe gördüm.

Tam da o anda karnım guruldadı.

"Kahvaltı ister misin?" diye soruyorum ve Fabiana gülümseyerek başını sallıyor. "Bugün hiçbir şey yemedim. Çok acıktım."

Arabayı park yerine geri çekip, onun üzerinden uzanarak torpido gözünü açtım.

"O ne?" diye sorar, ben plastik bir torba çıkarırken.

Cevap olarak, bir beyzbol şapkası ve bir çift güneş gözlüğü takarım. Kılık değiştirmemi fark eder ve kıkırdarak güler, hemen elini ağzına götürür, gözleri parlar.

"Ne?" diye soruyorum, bu sese yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bu arada, güzel bir kıkırdama. Çok hanımefendiye yakışır."

"Kıkırdamak son derece hanımefendice, teşekkürler. Bu sefer Hawaii gömleği giymiyorsun, Majesteleri?" diye alay ediyor.

Başımı sallayarak, Amelia'yı ziyaret etmek için Malveauxian kasabası Monteluçe'ye Hawaii gömleği ve sahte bıyıkla geldiğim anıyı gülümseyerek hatırlıyorum. "Hey! Bu harika bir kılık değiştirmeydi," diye itiraz ediyorum. "Oh, elbette öyleydi. Kesinlikle kimse kim olduğunu bilmiyordu,"

diye ciddi bir ifadeyle söylüyor.

Ne yazık ki benim, Amelia'nın ve Ethan'ın aksine, herkes kim olduğumu biliyordu. "Sence seni ele veren sarı Ferrari miydi? Yoksa Hawaii gömleği ve sahte bıyıkla görev dışı bir prens gibi görünmen mi?"

Gülüyorum, rahat sohbetimizin tadını çıkarıyorum. Bir zamanlar çok keskin ve yargılayıcı olan esprisi, artık sıcak ve alaycı. Su basmış kasabada arabada otururken, yağmur tavana vururken, şu anda onunla birlikte burada olmaktan başka bir yerde olmak istediğimi hayal edemiyorum.

"Tamam, belki o benim en iyi anım değildi, ama gittiğin her yerde tanınıyorsan, en azından dikkat çekmemeye çalışmalısın. Bu yüzden kılık değiştirdim." Plastik poşeti kaldırıyorum.

Şapkam ve gözlüklerime bakıyor. "Yılın en yağışlı gününde güneş gözlüğü." Başını sallıyor.

"Sadece şapka mı?" "Sadece şapka."

"Al." Çantadan başka bir beyzbol şapkası çıkarıp kafasına takıyorum, o da at kuyruğunu şapkanın arkasından geçiriyor. Komşu kızı gibi sevimli ve seksi bir hava yayıyor ve karnım bugün yemek yemediğimi hatırlatmasaydı... Şu anda onu öpmek istesem de öpemem.

Toffee'nin tasmaına bir tasma takıp arabadan indiğimde, süveterimin kemerimin biraz altında kaldığını ve bir parça tenimin görüldüğünü hemen fark ettim.

Fabiana kaşlarını kaldırıyor, dudakları seğiriyor.

"Bu bluzu seçen sensin."

"Ve onu bu kadar çekici gösteren sensin," diye alay ediyor.

Toffee'nin koklaması ve bir ağacın yanında işini görmesi için şemsiyeyi havaya kaldırıyorum, sonra üçümüz kafeye koşarak giriyoruz. Anında taze demlenmiş kahve ve fırınlanmış ürünlerin kokusu duyularımı okşuyor ve karnım bir kez daha onaylayarak guruluyor.

Mekan neredeyse boştu, sadece espresso içen birkaç yaşlı adam ve arkada tek başına bir masada örgü ören bir kadın vardı.

"Köpeğimi buraya getirebilir miyim?" diye soruyorum, tezgahın arkasında duran, sakalı tuz ve biber, saçı dökülmüş, altmışlı yaşlarındaki adama.

Gözlerini pembe süveterime ve şapkama dikti. "Tabii ki. Ona bir kase su getirebiliriz." "O da bir şeyler yemek isteyebilir."

Adamın kalın kaşları birbirine yaklaşır. "Pastırma mı?"

Pastırmanın köpeklerin normal besin maddesi olmadığına eminim, ama Toffee gelenekleri bozmaktan mutluluk duyacaktır. "Bunu çok sevecektir. Teşekkürler."

"Oturun. İstedığınız yere," diyor.

Ona teşekkür edip pencere kenarında bir masa bulduk. Toffee hemen tasmaşını sandalyemin ayağına doladı, sonra vazgeçip uzandı.

"Büyükkannenizin ayak bileğini kırdığını biliyorlar mı?" diye soruyorum. "Yakında röntgen çekilecek. Durumu göz önüne alındığında morali iyi." "Bunu duyduğuma sevindim. Hava koşulları elverirse birkaç saat içinde orada olacağız

"Fırtınaya bakıyorum, hiç dinme belirtisi yok.

"Umarım öyledir, ama seninle konuştuktan sonra eskisi kadar endişeli değilim."

"Ve onun da Bay Beckman'ı var."

Ağzını büküyor. "Hmm."

"Ne istersin?" diye soruyorum menüyü incelerken.

"Hepsi," diyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Kahve ve jambonlu peynirli kruvasanla başlayacağım." "Fırında fasulye yok mu?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Kesinlikle hayır."

Menüyü masaya geri koyar. "Bana uyar. Ben de aynısından alayım."

Tezgahın arkasındaki adam, yaklaşık aynı yaşlarda bir kadınla birlikte masamıza yaklaşır. İkisi de bana bakıyor, yüzlerinde çok tanıdık bir ifade var. Bundan sonra ne olacağını biliyorum.

"Gizli kimliğim açığa çıktı," diye fısıldarım.

"Ne demek istiyorsun?" Fabiana, çift masamıza yaklaşırken sorar.

Kadın kocasını bize doğru yönlendirir.

"Şey, karımın söyleyecek bir şeyi var," diye mırıldanır adam, oldukça rahatsız görünüyor.

"Küçük kasabamıza geldiğiniz için onur duyuyoruz, Majesteleri," diyor kadın, reverans yaparak.

"Güneş gözlüğü takmalıydım," diye Fabiana'ya fısıldıyorum, o da gülümseyerek başını sallıyor.

Ayağa kalkıp ikisiyle de tokalaşırım. "Sizinle tanışmak bir zevk. Burada çok güzel bir kafemiz var ve biz çok açız."

"Doğru yerdesiniz efendim. Ben Domenico, bu da eşim Margaux. Yemekleri o yapıyor," diyor adam ve eşi gururla gülümsüyor.

"Sizin için yemek hazırlamak bizim için bir onurdur, efendim. Ne isterseniz," diyor. Gözleri Fabiana'ya kayıyor.

"Bu benim arkadaşım Fabiana," diyorum ve gözlerim onun gözlerine takıldığında, aramızda bir şey geçiyor.

"Merhaba," diyerek elini sallayarak selam veriyor.

"Prensin arkadaşları bizim de arkadaşlarımızdır," diye cevaplar Margaux ve kocası da onaylayarak başını sallar. Kazakımı işaret eder. "Bu Villadorata'da yeni bir moda mı?"

"Öyle bir şey," diye cevap veriyorum.

"Size ne getireyim?" diye sorar.

Siparişimizi veririz ve Domenico ile Margaux ayrılır.

"Ben senin arkadaşınım, değil mi?" der, kağıt peçeteyle oynayarak.

"Seni eski baş düşmanım olarak tanıtmayı düşünmüştüm, ama bu benim onurumda bir ayaklanmaya neden olabilirdi.

"Arkadaş" demek en güvenli seçenek olur diye düşündüm."

O gülüyor. "Ama harika bir hikaye olurdu. 'Küçük kasaba prensin adına ayaklanıyor'."

"Her zaman bir sonraki hikayeni mi düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir kızın yemek yemesi lazım. Hikayeler bulmak benim işim."

Arka masadaki örgücü bize yaklaşır ve sert bir reverans yapar. "Küçük kasabamıza geldiğiniz için çok mutluyuz, Majesteleri."

"Çok nazıksınız," diye cevap veriyorum ve bir kez daha ayağa kalkıp elini sıkıyorum. Kısa süre sonra erkekler de bize katılıyor ve ben hepsiyle küçük bir sohbet yapıyorum, kasabalarını övüyor ve tüm güzelliğini görebileceğimiz kadar havanın açık olmadığına üzülüyorum.

Bu benim ilk deneyimim değil.

Onlar ayrılırken ben masaya geri oturuyorum ve Fabiana, "İnsanlarla aran iyi ve senin hoşlandıkları belli" diyor.

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Bu, onlar senin hakkında yazdığım hikayelerin yazarı olduğumu anlamadan önce kaçmam gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oluyor. Hayatım burada tehlikede olabilir."

Koltuğumda kıpırdanıyorum, cevabını birçok kez merak ettiğim soru aklımda. "Benim yaptıklarımı nasıl öğreniyorsun? Orada olup her şeyi kaydediyormuşsun gibi değil, eğer öyleyse, oyunumu geliştirmek için senin kılık değiştirme becerilerini öğrenmem gerek."

"İyi bir gazeteci kaynaklarını asla paylaşmaz," diye cevap verdi, aslında soruma cevap vermeden.

Onun geçmişini hakkında ısrarcı davranmaktan kaçınmış olabilirim, ama hayatının bu kısmı beni kişisel olarak ilgilendiriyor. "Cidden. Hikayelerini nereden buluyorsun? Hakkımda söylediklerin hoşuma gitmese de, bazen nüansları kaçırsan da, her zaman gerçeklere uygunsun."

Dirseklerini masaya dayadı. "Söylesene Max, kaydırdan aşağı kayarak göle düştüğünde, balık sürüsünü kaçırdığımda kaçırdığım nüans neydi?"

Benimle dalga geçiyor, ama sanki kasıtlı olarak konuyu saptırıyor gibi.

Domenico yemeğimizi ve kahvemizi getirerek sohbetimizi keser ve Toffee için yere bir kase domuz pastırması koyar. Toffee hemen hepsini yiyip bitirir ve daha fazlasını ister.

Fabiana ve ben, sanki yemek yarışmasında yarışıyor muyuz gibi yemeğimizi yiyoruz.

"Aman Tanrım, bu çok lezzetli," diyor Fabiana, kruvasanının son ısırığını alırken, dudaklarına yapışan kırıntılarla.

"Burada küçük bir kruvasan var." Kendi dudaklarımı işaret ediyorum. "Aynı şekilde," diye cevaplıyor ve ben de hızla kırıntıları silip süpürüyorum. "Hala aç mısınız?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

Domenico'ya işaret ettim ve bu sefer pasta ve kek ile ikinci kahvelerimizi sipariş ettik.

Bu karbonhidrat dolu yemeği fizik tedavi uzmanıma söylememeye karar verdim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, tamamen doymuş bir şekilde koltuğuma yaslanıyorum. "Bu ziyafetin ardından diyabetik komaya girebilirim."

"Olmaz. Beni şehre geri götürmen gerekiyor. Beni hastaneye bıraktıktan sonra komaya girmeyi planlayabilir misin?"

"Ne yapabileceğime bakayım."

Fabiana'nın telefonu bip sesi çıkarır ve hemen çantasından çıkarıp ekranı okur.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarım.

Rahatlamış bir gülümsemeyle cevap verdi. "Nona'nın röntgeni temiz çıktı. Kırık yok, sadece burkulma var."

"Bu harika bir haber."

Kapı birden açılır, içeriye yağmur girer ve yağmurlu hava kıyafeti ve polis şapkası giymiş, vücudundan yağmur damlayan ve ayaklarının dibinde su birikintileri oluşan tıknaz bir adam içeri girer. "Yolu kapattılar!" diye duyurur.

"Ne yapmışlar?" diye bağırır Fabiana.

Adam bize doğru döner. "Yol. Şehrin içine ve dışına giden yol kapatıldı." Yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirir ve bir kez daha bakar. "Sen...?" diye başlar adam.

"O!" Margaux, elini göğsüne koyarak gülümser. "Kraliyet ailesi. Burada, bizim küçük kafemizde."

Polis memuru şapkasını çıkarır ve selam verir. "Merhaba, Majesteleri."

"Tanıştığımızı memnun oldum memur bey. Yollar hakkında ne haberler var?" diye sorarım.

Domenico, tezgahın arkasından çıkarak sorar. "Neler oluyor, Terry?"

"Juan Rogers'ın Grays Yolu'ndaki hendekten traktörünü çıkarmaya yardım ediyordum ki telsizden haber geldi. Kuzeyde devrilmiş ağaçlar, güneyde taşmış bir nehir. Fırtına dinene kadar beklememiz gerekecek," diyor polis memuru Terry.

Fabiana bana bir bakış attı. "Ama kasabaya giren ve çıkan birden fazla yol var, değil mi?" dedi.

Terry kederli bir şekilde başını salladı. "San Fiorenzo'ya giren ve çıkan tek bir yol var, hanımefendi."

"Tek yol mu?" Kaşlarını çatıyor, ağzı "o" şeklinde açılıyor. "Emin misiniz?"

"Hayatım boyunca burada yaşadım. Eminim," diye cevaplar.

"Ama..." diye başlar ve ben elimi onun elinin üzerine koyarım.

"Nona'nız emin ellerde. Bacağı kırılmamış. Fırtınanın geçmesini burada beklememiz gerekiyorsa, öyle olsun."

Dudaklarını sıkıştırarak başını sallar. "Haklısınız."

"Yol ne zaman açılacak, memur bey?" diye sorarım.

Omuzlarını silkiyor, avuçlarını açıyor. "Saatler sürebilir. Günler sürebilir."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Günler mi?"

"Öğrendiğimizde anlarız. Duruma bakılırsa?" Pencereden dışarı, gri gökyüzüne bakar. "Yarın ya da ertesi gün diyebilirim."

"Görünüşe göre gece kalacak bir yer bulmamız gerekecek," diyorum Fabiana'ya, o da başını hafifçe sallayarak onaylıyor. "Yakınlarda bir han ya da otel var mı?" diye soruyorum.

"Sokağın dört kapı ilerisinde bir han var. Layla Foramina işletiyor," diyor Domenico.

"O benim kuzenim," diyor Margeaux gururla.

"Bu kasabada kalacak tek yer bu mu?" diye soruyorum.

"Yolun yaklaşık bir kilometre ilerisinde bir otel var ama dolu.

Otel kardeşim tarafından işletiliyor," diyor Margeaux.

"Başka seçeneğimiz yok. Değil mi?" diyor Fabiana.

"Hadi gidip oda bakalım," diyorum ve o isteksizce başını sallıyor.

Fabiana yemeğin parasını ödemek ister ama ben üstünlüğümü kullanırım ve üçümüz yağmurda koşarak hanın kapısına varırız. Tente altında sığınarak kapıyı çalar ve üzerinde siyah boyası dökülmüş "*Osteria Delle Layla*" yazan tabelayı okurum.

"Neyse ki bir han var, yoksa senin arabanda uyumak zorunda kalabilirdik," diyor Fabiana.

Kapı gıcırdayarak açılır ve koyu mavi elbiseli, kısa kesilmiş beyaz saçlı, burnunda mor çerçeveli gözlükleri olan bir kadın bizi karşılar. "Margeaux geleceğinizi söyledi, Majesteleri." Süveterime bakar ama yorum yapmaz.

"Haberler çabuk yayılır," diye cevap veriyorum. "Sen Layla olmalısın. Umarım bizim için yerin vardır ve köpekleri kabul edersin."

"Hepiniz hoş geldiniz. Lütfen yağmurdan içeri girin bayım ve —" gözleri Fabiana'ya takılır "—ve arkadaşı."

"Senin son flörtün olarak ihbar edileceğim," diyor Fabiana içini çekerek içeri girerken.

"Bunu bildirecek misin?" diye soruyorum. "Sanmıyorum."

Layla bizi dar bir merdivenden yukarı çıkarırken fırtına hakkında konuşup durur ve bol bol özür diler. "Dağların manzarası nefes kesici. Onları görememeniz çok yazık." Bir kapının önünde durur. "Sadece bir odam var. Fırtına birkaç yolcuyu daha buraya getirdi ve hanım küçük ama konforlu."

Bir dakika. Sadece bir oda mı?

Kapıyı açtığı anda, fırtınanın vurduğu sokağa bakan penceresi olan küçük ama düzenli bir oda ortaya çıktı.

Ve bir yatak.

Küçük bir yatak, muhtemelen sadece bir çift kişilik. Kalbim hızla atmaya başladı.

Fabiana ve ben kapıda donup kalırız, Toffee ise içeri girmek için sabırsızlanarak tasmaını çeker.

İkimiz de birbirimize bakmıyoruz.

"Başka bir odan olmadığına emin misin?" diye sorar Fabiana, sesinde belirgin bir panik tonu vardır.

Bu, egoma hiç iyi gelmiyor.

"Otelimiz tamamen dolu, hanımefendi, ama eminim bu odayı çok rahat bulacaksınız. Odada özel banyo var," diyor Layla gururla, sanki özel banyo her şeyi halledecekmiş gibi.

"Teşekkürler Layla. Çok yardımcı oldun," diyorum.

"Sizi yerleşmenize bırakayım, efendim," diyor ve Fabiana'ya bir bakış atıp ayrılıyor.

"Kesinlikle son flörtün," diye mırıldanır. "Burada gazeteci yok."

"Bu, insanların medyaya bilgi göndermesini engellemez.

Bugünlerde herkes gazeteci."

Fabiana'nın elini tutup sıkıca tutuyorum. "Tek yatak konusunda endişelenme. Ben yerde yatacağım," diyorum ona.

"Hayır, ben

yatacağım," diye

cevaplar. "Fabiana..."

"Ne? Burada prens sensin."

"Sen yerde yatarken ben yatakta yatmayacağım. Bu elitist ve yanlış olur."

"Yine içindeki sosyalist ortaya çıkıyor," diyor. "Daha önce de yerde yattım."

"Saçmalama," diyor, sesinde bir parça sabırsızlık var. "Yatak iki kişi için yeterince büyük, Max. Bence ikimiz de geceyi atlatabiliriz."

"Doğru," diye mırıldanıyorum. *Hayatta kalmak için*. "İkimiz de yetişkiniz. Bir yatakta yatabiliriz, ama..." Söylemek üzere olduğum şeyin farkına vararak sözümü kesiyorum.

Ne olmadan, tam olarak? Onu tekrar öpmek, ona sarılmak, ona nasıl hissettirdiğini söylemek istemeden mi? Yağmurda sıırılsıklam olmuş, büyükannesi için endişelenirken bile ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden mi?

Nereye varmak istediğimi anladıysa da, bundan bahsetmiyor. "Aramıza yastıklarla bir duvar öreriz," diyor, yanakları pembeye dönüyor.

"Bana mantıklı geliyor." "Sadece bir gece olmalı."

Toffee odanın her köşesini koklarken aramızda garip bir sessizlik hakim oluyor. Küçük patileri ahşap zeminde tıklıyor, sessizlikte bu ses çok fazla geliyor.

Yatak, sanki benimle alay ediyormuş gibi gözümün ucunda belirir.

Artık odadaki fili ele almanın zamanı geldi. Çok büyük, çok yumuşak, çift kişilik yatak büyüklüğünde bir fil.

"Dün gece hakkında," diye başlıyorum.

"Bunu konuşmamıza gerek yok. Gerçekten. Sorun yok."

"Bence konuşmalıyız." Elimini saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Özellikle de bu gece burada kalacağımıza göre. Belki iki gece."

Dudaklarını sıkıca kapatır, gözleri kısa bir süre yatağa kayar ve sonra hızla başka yere yönelir.

"Benim, seninle birlikte olmanın avantajından yararlanacak türden bir adam olduğumu düşünmeni istemiyorum."

"Öyle düşünmüyorum," der, sesi yumuşak ama kararlıdır. "Senin nasıl bir adam olduğunu gördüm, Max. Hatırladın mı?"

Sözleri göğsümün derinliklerine işler ve bir an için ikimiz de konuşmaz. Etrafımızdaki hava uğuldar, zihnim düşünmemem gereken şeylere kayar.

"Sevindim," diyorum, ama sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

Toffee yatağa atlar, bir tur atar ve tam ortasına uzanır.

"Görünüşe göre köpek İsviçre'yi ele geçirmiş," derim, şaka yaparak gerginliği azaltmak umuduyla.

Fabiana'nın dudakları sıkı bir gülümsemeye bükülür. "Sol taraf senin olsun. Ben sağ tarafı alırım," diye kabul etti. "Emin misin?"

"Horlarsan, o zaman seni arabana sürgün ederim." "Horlamam, sadece uykumda konuşurum," diye karşılık veriyorum gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Bu odada onunla geceyi geçirmek, onun duvarlarını yıkabileceğimi, bizim ilişkimizin olasılığına açık olmasını sağlayabileceğimi umut ediyor. Evet, beni reddetti. Ama bu gece birlikte geçireceğimiz zaman bunu değiştirebilir.

Gözlerini bana diktiğinde yüzünde bir gülümseme belirir. "Devlet sırlarını ifşa edecek misin?" diye sorar.

"Bekleyip göreceksin."

Yutkunuyorum, çünkü bu görüntü *tehlikeli*.

Bu gece, yastıklarla ayrılmış bir duvarın arkasında, benden birkaç santim uzakta yatan ona nasıl gözlerimi kapatacağım, hiç bilmiyorum. Nefesini duyacak kadar yakın. Onu neredeyse öpecekmiş gibi hissettiğim anı tam olarak hatırlayacak kadar yakın.

Telefonu çalıyor ve bu anı bölüyor. Telefonuna bakıyor, sonra bana dönüyor. "Nona arıyor."

"Cevap ver. Ben valizini alırım. Ve bu sefer itiraz etme, tamam mı?" Telefonu cevaplamadan önce dudakları gülümsemeye bükülüyor. "Nona, nasılsın?"

Arkamdan kapıyı kapatıyorum, sevgili büyükannesiyile konuşurken sesindeki neşeyi duyuyorum.

Bu gece, aynı odayı, aynı *yatağı* paylaşıyoruz. O, taştan yapılmış yastıklarla bir duvar örse bile, ikimiz de bu deneyimden değişmeden çıkamayacağız. Daha önce ona karşı yarı yarıya aşık olmasaydım, artık geri dönüşüm yok.

Ona aşık oluyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok

.

Bölüm 19

Valentina

Gazeteci olarak kariyerim boyunca gittiğim onca yer arasında, milyonlarca yıl geçse de, yıllardır alay etmek için işim haline getirdiğim bir adamla, fıstık büyüklüğünde bir kasabada, tek yataklı küçük bir odada bir gece mahsur kalacağımı hiç tahmin etmezdim.

Evrenin gerçekten de hastalıklı bir mizah anlayışı var.

Onunla burada olma düşüncesi, kalbimi ve bedenimi benim için çok tehlikeli bir şekilde coşturuyor.

Yine de buradayız, kuzeyde devrilmiş ağaçlar ve güneyde taşan nehir tarafından mahsur kalmış durumdayız.

Ve daha da kötüsü, nonamın bileği kırılmamış bile.

Villadorata'ya yapılan bu çılgın koşuşturma, çay fincanındaki dev bir fırtına gibi.

Max, başkalarına ne kadar değer verdiğini, birine yardım etmek için ne kadar çaba sarf ettiğini bana göstermeye devam ediyor. Asla yardıma muhtaç biri olmak istemedim, hele ki klişe bir "yardıma muhtaç kız" olmak hiç istemedim. Ama bugün öyleydim. Yardıma ihtiyacım vardı ve bana yardım eden oydu. Kendi isteğiyle.

Sadece bu da değil, büyükannem için de içten bir ilgi gösterdi, onun hakkında bana sorular sordu, iyi olup olmadığını kontrol etti. Bu... çok hoş. Hoşdan da öte. Düşünceli ve özenli ve... *Ah!*

Adil davranmıyor.

O, duygusal zekası sıfır olan, korkunç, kibirli, bencil bir prens olmalıydı. Villadorata'daki sarayda geçirdiğim ilk günkü gibi bana davranmalı, benden kaçmak için elinden geleni yapmalı ve sorularıma gırtlaktan çıkan homurtudan başka, mümkün olan en az kelimeyle cevap vermeli.

O Max ile başa çıkabilirim.

Bu mu? Şefkatli, düşünceli, seksi, konuşması kolay, gerçekten sevdiğim versiyon mu?

O versiyon gerçekten çok korkutucu.

Max pencerenin önünde, fırtınayı seyrediyor, tüm bu durum onun için sadece küçük bir rahatsızlıktan ibaretmiş gibi, rahat ve çekici bir şekilde. "Yağmur yakın zamanda dinmeyecek gibi. Sokak nehir gibi."

Çantamın fermuarını açıp banyo çantamı çıkarıyorum. "Sanırım bundan en iyi şekilde yararlanmamız gerekiyor."

Bana doğru dönüyor. "En azından senin valizin var. Ben hiçbir şey getirmedim." Kapının yanındaki ıslak şemsiyeyi alıyor. "Biraz malzeme almaya çıkacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Elimi çantamın üzerine koydum. "İhtiyacım olan her şey burada."

Şapkasını başına geçirir ve bana rahat bir gülümseme atar.

"Kılık değiştirmeye gerek yok. Herkes kim olduğunu biliyor."

"Yağmur yağıyor. Saçlarımın ıslanmasına izin veremem." Ben gülerek burun kıvırırım.

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Bana göz kırptıktan sonra kapıyı açtı, Toffee'yi çağırdı ve ikisi birlikte odadan çıktılar. Odada sadece onun kokusu ve gülümsemesinin hatırası kaldı, pencerelere vuran yağmurun sesinden başka bir ses yoktu.

Nefesimi verip dudağımı ısırırım. *Bunu yapabilirim.*

Yani, gerçekten, bunlar bir gazetecinin günlük işlerinin bir parçası. Üstelik, daha zor durumlarda da bulunduğuma eminim. Mesela, bir keresinde, ziyaretçi bir Avrupa prensi olduğunu sandığım biriyle tam on dakika röportaj yaptım, ama sonra onun aslında bir hayır etkinliği için kiralanmış bir aktör olduğunu fark ettim. Ya da saray çalışanlarından birinin bana, o zamanlar yirmi üç yaşında olan Prenses Amelia'nın, sayıları azalan fareleri korumak için fare yetiştirdiğini söylediği ve ben de buna inanarak TikTok'ta bir video çektiğim zaman. Daha sonra farelerin sayısının azalmaktan uzak olduğunu öğrendim. Aslında tam tersi.

Ama bu durumların hiçbiri, kafamı tamamen karıştıran bir adamla aynı yatağı paylaşmakla ilgili değildi. Tamamen platonik ve profesyonel bir ilişkim olması gereken bir adam. Bana gülümsediği her seferinde karnımda ciddi bir kelebekler uçuşmasına neden olan bir adam. Cidden, sanki hepsi çok fazla kafein içmiş ve *toplucu* samba yapmaya karar vermiş gibiler.

Ve tüm bunlar sadece bir
gülümsemeyle. Bir
gülümseme!

Öpüşmeyi gerçekleştirseydim ne olurdu bir düşünün. Kim bilir şimdi nerede olurdum.

Bazı temel kurallara ihtiyacımız var. Sıkı bir yastık duvarı ile başlayabiliriz.

Ayrıca, yatağa girdiğimizde ikimiz de tamamen giyinik olmalıyız. Ve o, tıraş losyonunu kullanamaz, çünkü bu, karanlıkta onun yanında yatarken hormonlarımı altüst eder.

Evet, kesinlikle tıraş losyonu yok.

Bugün giydiğim ıslak kıyafetleri asmakla meşgulken, Max ve Toffee yağmurla ıslanmış bir kağıt torba ve sıırıslıklam bir şapka ile geri döndüler. Toffee'yi havluyla kurulamasına yardım ettim, ama o hemen halının üzerinde yuvarlanmaya başladı, sanki tekrar kirlenmek gibi bir görevi varmış gibi.

"Diş fırçası, Toffee için yiyecek, yedek giysiler ve hatta bir çift pijama aldım." Beyaz tişört giyen bir adamın gövdesinin resminin olduğu bir kutuyu kaldırıyor. "Yarınki yolculuğumuz için temiz olabilirim."

"Yarın gidebilirsek tabii."

"Polis memuru Terry ile tekrar konuştum. Ağaçları temizlemek için çok çalıştıklarını ve yağmur dinerse yarın öğleye kadar yolu temizleyeceklerini söyledi."

"Ama bu kuzeyde, değil mi? Güneydeki sel ne olacak?"

"Hala şiddetli yağmur yağıyor, bu yüzden ilerleme yok."

"Büyükanneimin sadece ayak bileği burkulmuş olabilir, ama yine de onu görmek istiyorum. Belki sel çekildiğinde otobüse falan binebilirim."

"Seni otobüse bırakmayacağım Fabiana. Seni Villadorata'ya götüreceğim dedim ve seni Villadorata'ya götüreceğim. Büyükanneini görmenin senin için önemli olduğunu biliyorum," diyor yumuşak bir sesle.

Gördün mü? Hiç adil davranmıyor.

Tişörtü paketinden çıkarır ve bir an için, nemli polosunu çıkarıp tişörtü deneyeceğini düşünürüm. Ama bunun yerine, tişörtü göğsüne tutar. "Ne dersin? Gözlerimin rengini ortaya çıkarıyor mu?"

"Beyaz, Max. Eğer bir zombi değilsen ve gözlerin de beyaz değilse, hayır, çıkarmıyor."

Yatağa yavaşça oturur. "Zombilerin gözleri beyaz mıdır?"

"Bazıları var. Bulanık gibi. Zombi filmleri izlemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Sen izliyor musun?"

"Tabii ki! *Dawn of the Dead*, *The Last of Us*?" O başını sallar. "*All of Us Are Dead* veya *Kingdom* gibi Güney Kore zombi dizileri ne peki?"

"Kingdom mu? Onu biraz biliyorum, ama sarayda çok fazla zombi gördüğümü söyleyemem."

İstemedenden gülüyorum.

Gözleri bana dikilmiş. "Büyükannen için endişeleniyor musun?"

"Biraz."

"Anladı

m."

"Ne?"

"Sadece biraz... gergin görünüyorsun, sanırım."

"Kim, ben mi?" Mickey Mouse'tan daha tiz bir sesle ciyakladım.

"Hayır! Ben iyiyim. Aslında harika."

Aşırıya kaçtım. Özellikle de "Oda paylaşımı meselesi, değil mi?" diye sorduğunda.

Omuzlarım düşüyor. Tam isabetli bir tespit. "Bunun garip olduğunu kabul etmelisin. Ben seninle ilgili bir dizi haber yapan bir gazeteciyim. Ve sen..."

"Haberin konusu," diye cümlemi tamamladı.

Burnumu kırıştırıyorum. Bu sadece buzdağının görünen kısmı, ama ben de öyle devam ediyorum. "Evet."

Ayağa kalkıyor ve geniş omuzları odayı dolduruyor gibi görünüyor. "Bu ciddi şekilde ıslak kasabada sadece iki arkadaş olarak takılıyormuşuz gibi davranalım. Gazeteci yok. Hikaye yok. Sadece bu gece için bunu yapabilir misin?"

Yavaşça başımı sallarım. "Yapabilirim."

"Peki ya yatak meselesi?" Yatağı işaret eder. "Yerde yatmaktan memnunum."

"Bunu zaten konuştuk."

"Ben bir beyefendiyim. Annem bunu yapmana izin veririm beni öldürür." "Annenin bilmesi gerekmez."

Sözlerim, istediğimden çok daha flörtöz çıkıyor.

"Bunun için bilek güreşi yapalım mı?" diye gülümseyerek öneriyor.

Gözlerim, gömleğinin kollarına gerilen kaslı kollarına kayıyor. "Bence senin haksız bir avantajın var."

O, pazılarını sıkıyor. "Bunu mu kastediyorsun?" diye soruyor, kaşını kaldırarak, ve ben, ne kadar ucuz bir hareket olsa da, kaslarının şişkinliğine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Yutkunuyorum. "Aynen öyle."

"Peki ya parmak güreşi?"

Şaşkın bir kahkaha atarım. "Sen yumruk yumruğa oynayan bir prens misin?"

"Ben yumruk yumruğa oynayan bir *erkeğim*," diye düzeltir. "Bu gece burada prensler ya da gazeteciler yok, unuttun mu?"

"Kabul." Elimi uzattım ve o da parmaklarımı kavradı. Cildinin benimkine dokunması tam da beklediğim etkiyi yarattı, karnımdaki kelebekler bir fincan kahve daha içti.

Başparmaklarımızı havaya kaldırarak saymaya başladım, "Bir, iki, üç, dört, başparmak savaşı başlasın!"

"Beş, altı, yedi, sekiz, başparmağını düz tutmaya çalış! Hazır, başla, hadi yok edelim!"

Hemen savaşımaya başlarız, ikimiz de başparmağımızı geri çekmeye çalışırken, diğeri onu sabit tutmaya çalışır. Tabii ki, benimkinden çok daha büyük elleri olduğu için avantajı onda, ama bu bir irade savaşı ve ben kazanmaya kararlıyım.

Başparmağımı aşağıya doğru bastırarak onun parmağını sabitliyorum. "Aha! Seni yakaladım!" diye sevinçle haykırıyorum.

"Evet, var," diye cevaplar, sesi bizim gibi arkadaşlar arasında olması gerekenden daha yumuşak ve samimi bir tondadır. Neden olmaması gerektiğini çok iyi bilmeme rağmen, kendimi onun maun rengi gözlerine, içindeki küçük altın parçacıklara bakarken bulurum, kalbim göğsümde çarpmaktadır. "Sen kazandın, Fabiana," diye fısıldar.

Sözleri, zihnimi riskli fikirlerle dolduran, nefesimi kesen bir anlam yüklüdür.

Elimi çekiyorum. "Beni kazanmana izin verdin."

"Sen adil bir şekilde kazandın. Ami beni her zaman pea-knuckle'da yenirdi. Belli ki onun yeteneğini almışsın."

Ona bir saniye bile inanmıyorum.

"Yerde uyumak zorunda değilsin," diyorum bir süre sonra. "Yastık duvarı mı?"

"Yastık duvar."

Ben bir yetişkinim. Bu adam yanımda uyuyor olsa bile, ona olan duygularımı yenebilirim.

Dudakları, karnımı gıcıklayan bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben, büyük bir hata mı yaptım diye merak ediyorum.

"Bu arada, dışarıdayken akşam yemeği yiyebileceğimiz bir yer buldum. Sokağın yukarısında küçük bir trattoria. Menüde yaklaşık üç çeşit yemek var, ama rustik, ev yapımı yemekler gibi görünüyor."

"Harika!" diyorum, biraz fazla neşeli bir sesle. Fark ederse de, tepki vermiyor. Bunun yerine, çıkmadan önce duş alıp üstümüzü değiştirmemizi önerir.

"Sen önce git. Nona'ya tekrar ulaşip ne zaman eve geleceğini öğrenmek istiyorum," diyorum ona.

"Tabii." Banyo kapısını kapatır ve ben yatağa çökerek, geniş sırtına ve kaslı gövdesine çarpan suyu hayal etmemeye çalışırım.

Hiç yardımcı olmuyor.

FaceTime'ı açıp Nona'yı arıyorum, birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor ve bana kulağının yakın plan görüntüsünü gösteriyor. "Valentina, canım kızım! Prens nasıl?" diye soruyor.

"Şşş, Nona! O benim gerçek adımlı bilmiyor, unuttun mu?" diye fısıldıyorum. "Ve o benim prensim değil."

"Fırtınada saatlerce seni arabayla götürmeyi teklif eden bir adam kesinlikle senin olmak istiyor, canım."

Telefonu sıkıca tutuyorum. Ne oldu, şimdi de medyum mu oldu? "Yanılıyorsun, Nona," diye itiraz ediyorum.

"Göreceğiz."

"Telefonu çevirmen gerek. Görüntülü konuşuyorsun."

"Aman Tanrım. Tamam." Telefonu çevirip güzel yüzünü görmemi sağlar. "İşte buradasın! O şimdi nerede?"

"Duşta." "Duşta mı?"

"Bu yüzden seni arıyorum."

"Prens duş aldığını söylemek için mi?" diye alay ediyor.

"Nona," diye uyarıyorum.

"Yazık. Onunla tanışmak istiyordum."

İyi fikir *değil*. Nona benim Fabiana olduğumu unutabilir ve gerçek adımlı kullanarak kraliyet ailesinin sırlarını ortaya çıkarabilir.

"Güneydeki yol sular altında, bu yüzden San Fiorenzo adlı küçük bir kasabada geceyi geçirmek zorundayız, ama yarın şehre varabileceğimizi umuyorum."

"Oh, orayı biliyorum. Dağların arasında yer alan, manzarası çok güzel, şirin bir kasaba. Babanız oradaki fırından o lezzetli turtalar sipariş ederdi, hatırladın mı? Romantik bir kaçamak için gerçekten mükemmel bir yer."

"Nona! Cidden," diye tıslayarak, hemen FaceTime'ı kapatıp ahizeyi kulağıma götürdüm.

"Yaşlı bir kadın romantizmi hayal edemez mi?"

"Bay Beckman ile dans ettikten sonra bu konuda yeterince tatmin olmuş olacağını düşünürdüm," diye cevap veriyorum, konuyu ona çevirerek.

O ısıırır. "Oh, Rudolf gerçekten çok özel biri. Hiç bilmiyordum! Bunca yıldır yan komşumuz olarak yaşıyor. Onu sevdiğimi sanmıyordum, ama onu gerçekten tanı mıyordum bile. O tam bir Fred Astaire."

"Ve sen de onun Ginger Rogers'ı olduğunu söyleyeceksin, değil mi?"

Kıkırdar. "Ayak bileğim iyileşene kadar olmaz," diye şarkı söyler gibi söyler. "Ayak bileğin nasıl? Ne zaman taburcu olacaksın?"

"Zaten evdeyim. Fred Astaire bugün beni aldı." "Oh, çok iyi."

Büyükannemin hayatındaki bu yeni gelişmeyi nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemiyorum. Rudolf bunca yıldır sadece bir komşuydu, ama şimdi birdenbire büyükannemin... ne? Çıktığı adam mı oldu?

Karnımda tuhaf bir his uyandı. Her zaman Nona ve ben, dünyaya karşı ikimizdik. Şimdi ise Bay Beckman, büyükannemin kalbini kazanmış gibi görünüyor.

"Benim için endişelenme, tatlım. Burada gayet iyi ellerdeyim. Senin prensinle vakit geçir, ki onun sana hiçbir ilgisi olmadığı söyleniyor, projen bittiğinde görüşürüz."

"Ama..." Birden fazla nedenden dolayı itiraz ediyorum. Bu kadının kafası romantizmle dolu.

"Ama yok, Val. Rudolf yanımda olduğu sürece burkulmuş bileğimle idare edebilirim."

"Emin misin?"

"Eminim, canım kızım." Bir an durakladıktan sonra, "O doğru kişi değildi," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde, "Kim doğru kişi değildi? Bay Beckman mı?" diye soruyorum.

"Prens. O değildi. Onun babasıydı."

"Biliyorum."

"Biliyor musun? Çünkü bana öyle geliyor ki, bunca yıldır ona karşı kin besliyorsun. Onun bu konuda hiçbir suçu yoktu, Val."

Onun sözleri beni şaşırttı ve yeni arkadaşımın suçluluk duygusu göğsümü kapladı. "Bu da nereden çıktı, Nona?"

"Bu, sana bir süredir söylemek istediğim bir şey." "Ve sen, benim bu adamla küçük bir kasabada sıkışıp kaldığımda

"Şu an tam zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şu an da diğer zamanlar kadar uygun. Bize olanlardan sorumlu olmayan bir adama kin beslemeni istemiyorum."

Sözleri beni derinden etkiledi. Haklıydı. Uzun zamandır biliyordum. Kralın yıllar önce yaptıkları yüzünden kraliyet ailesinden nefret etmekle o kadar çok zaman harcamıştım ki, gerçek öfkemin kaynağını gözden kaçırmıştım. Max'e karşı değildi. Nasıl olabilirdi ki? Her şey olduğunda o sadece on bir yaşındaydı.

Onu, kendisinin hiçbir ilgisi olmayan bir şey için cezalandırıyordum, sadece zihnimde değil, gazeteci olarak hayatımda da. Ve bu ona haksızlıktı. Ona haksızlık ettim.

Bu, güneş pleksusuma bir darbe gibi çarptı.

"Onu bundan ayırmak zor," diye cevap verdim, sesim alçaktı.

"Ama onu bundan ayırabilirsin Val. Senin öfkeni hak etmiyor."

Dudaklarımı ısırıyorum, duygularım etrafımda bir girdap gibi dönüyor.

"Onun şahsen yapmamış olması önemli değil. O hala aynı sistemin, aynı ailenin bir parçası..."

"Val." Nona sert bir tonla konuşuyor. Ciddi. "Öfkenin seni güvende tuttuğunu sanıyorsun, ama aslında yaşamana engel oluyor. O çocuk senin için fırtınada araba sürdü. Bunu yapmak zorunda değildi."

Başımı eğiyorum, göğsüm ağrıyor. "Biliyorum."

"Onun doğru kişi olduğunu söylemiyorum. Sana aşık olmanı söylemiyorum. Tek söylediğim, o öfkeyi bırakman. Kendi hayatının seyircisi olmak istemezsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bir macera yaşı demek istiyorum. Ülkenin en gözde bekari ile romantik bir kasabada sıkışıp kalmışsın. Biraz *eğlen*."

Düşün buharı odaya yayılırken gözlerimi kapatıyorum ve aniden her şeyi çok net görebiliyorum. Nona haklı. Max'i ve tüm kraliyet ailesini, kralın yıllar önce yaptığı bir şey için cezalandırıyorum.

Su kesildi ve panik damarlarıma yayıldı. Bir iki dakika içinde, o da bu odaya girecek ve ben, en başından beri ona haksızlık ettiğimi bilerek gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağım.

Ve bu, zırhımın artık beni koruyamayacağı anlamına gelecek, çünkü artık beni koruyacak hiçbir şey kalmayacak.

Sadece o ve ben, birbirimize karşı hisleri olan iki insan, dağlardaki küçük bir kasabada aynı yatağı paylaşıyor olacağız.

Kalbim deli gibi atıyor.

"Nona, gitmem gerek," diyorum, boğazımda büyüyen yumruyu yutarak.

"Seni seviyorum, canım kızım. Senin için sadece iyi şeyler istiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerim yaşlarla doluyor, göğsüm sıkışıyor. "Biliyorum."

Telefonu kapatıp yatağın kenarına oturuyorum, sığ ve titrek nefesler alıyorum. Öfkemi kalın bir metal ceket gibi giyiyordum ve onsuz, sadece ben varım, Valentina Romano, hiç çaba sarf etmeden kalbimi kırabilecek bir prenze aşık olan bir kadın.

Bölüm 20

Max

Yalan söylemeyeceğim: Fabiana ile geceyi yalnız geçireceğim düşüncesi, aklımı hiç ilgisi olmayan her türlü yere götürüyor. Akşam yemeği boyunca bunu düşünmeden edemedim ve şimdi odamıza döndüğümüzde de bunu düşünmeden edemiyorum.

Elbette, eskisinden daha iyi anlaşıyoruz ve ikimiz de birbirimizi yetersiz bilgilere dayanarak yargıladığımızı kabul ettik.

Aramız iyi. Arkadaşız.

Ve işte benim sorunum da burada, çünkü Fabiana Fontaine ile arkadaşlık, tek bir zeytinle açlığı gidermeye çalışmak gibi bir şey. Teknik olarak besleyici olabilir, ama doyurucu değil.

Evet, onu kendime çekmek, vücudunun yumuşak kıvrımlarının benimkine karışmasını sağlamak, onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar *ihtiyacım olduğunu* göstermek istiyorum. Ama bu basit kısmı, bir erkeğin bir kadına duyabileceği basit bir arzu.

Sonsuz derecede daha tehlikeli olan şey ise, onu en sevdiğim kitap gibi açıp, onu tamamen ezberleyene kadar her sayfasını okuyabilmek için duyduğum bu saçma, eşi benzeri görülmemiş özlem. Kimsenin dinlemediğini düşündüğünde onu neyin güldürdüğünü bilmek istiyorum. Uykuya dalmadan önceki o sessiz anlarda neyi hayal ettiğini keşfetmek istiyorum.

Dünya ona fazla geldiğinde başvurduğu kişi olmak istiyorum.

Ama aynı şekilde, ona kendimi tamamen açmak, ona gerçekte kim olduğumu göstermek istiyorum. Çoğu insana karşı olmadığım şekilde savunmasız olmak istiyorum. Onun düşündüğü prens değil. Bir erkek.

Geceleri uyanık kalıp, unvanından daha fazlası olabileceğini merak eden adam.

Rolünün dışında bir anlam aramaya zorlanan adam.
rolünün dışında anlam aramak zorunda kalan adam.

Onu o kadar çok istiyor ki, bu acı veriyor, evet, ama aynı zamanda zaten kurmaya başladığımız bağı, *kırılmaz* bir şeye dönüşene kadar derinleşmesini isteyen adam.

Çünkü aramızda kaçınılmaz ve imkansız olan manyetik bir şey var. Bu, daha önce bir kadına karşı hissettiğim her şeyden daha büyük. Ve inanın bana, romantik geçmişim pek de kısa sayılmaz. Ama onlar sadece çekicilikti. Hoş eğlenceler. Toffee'nin su kabı kadar derin.

Bu mu? Bu, hiç bilmediğim bir yeri aramışım gibi eve dönmek gibi bir şey.

Dostum, ne zaman bu kadar duygusal bir aptal oldum? Cevabı zaten biliyorum. *Onunla* tanıştığım da.

Bu yüzden, ondan yayılan gerginlik neredeyse kafasının etrafında çatlamaya başladığında, bizim yakınlığımızdan benim kadar etkilendiği gün gibi açık ve kalbim, bunun onun da hissettiği için olabileceği ihtimaline atıyor.

İçgüdülerim onu kollarıma alıp gerginliğini yumuşatmak, dokunuşumla onu yatıştırmak istiyor. Ama dün gece ateşin başında beni itti ve onu tekrar korkutmak istemiyorum.

"Hadi," diyorum, gıcırdayan dolap kapısını açıp daha önce gördüğüm yedek battaniyelerden birini alırken. "Bana yardım et."

Bana bakar. "Ne yapıyorsun?"

"Tabii ki bize bir kale yapıyoruz," diyorum, sanki bu iki yetişkinin birlikte yapabileceği en doğal şeymiş gibi. Battaniyeyi silkeliyorum ve Toffee heyecanla zıplarken onun şaşkın ifadesine gülümsüyorum. "Ne? Hiç battaniye kale yapmadın mı?"

"Ben..." Gerçekten şaşırmış görünüyor ve onun şaşkınlığı kalbimi sızlatıyor. "Uzun zamandır yapmadım."

"O zaman bu gece senin şanslı gecen."

"Max," diyor, başını sallayarak. "Kaleyle ne yapacağız?" diye soruyor.

"Saklanacağız. Tabii ki."

Kaşlarını kaldırır. "Kimden? Yetişkinlerden mi?" Ona gülümserim. "Aynen öyle."

"Sen tipik bir en küçük kardeşsin. Asla büyümeyeceksin."

"Bu kadar eğlenceli şeyler varken neden büyüyelim ki?" Ona kaşlarımı oynatıyorum ve yüzündeki gerginlik biraz gevşiyor.

"Hepimiz hayatımızı eğlenerek geçiremeyiz," diye cevaplar ve ses tonunda, sözlerinin arkasında bir neden olduğunu hissettiren bir şey vardır. Bu kadın hakkında pek çok şeyi anlamak istediğim gibi, bu nedeni de anlamak istiyorum.

"Hadi. İşe koyulalım."

Bana meraklı bir bakış atıyor. "Çalışmak mı?" "Tabii ki kaleyi inşa etmek. Toffee çok hevesli."

İkimiz de Toffee'nin battaniyenin üzerinde dönüp durmasını izliyoruz, sonra yere uzanıyor.

"Ciddi olamazsın, Max."

"Dene bakalım." Sandalyemi yatağa yaklaştırıp battaniyeyi sırtına örterim. Yataktan bir yastık alıp bir ucunu sabitlerim.

Bir an düşünür gibi görünüyor. "Hadi, Toffee.
Hadi, atla."

Toffee öyle yapar ve Fabiana diğer köşeyi yatağa uzatmama yardım eder.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Çok seveceksin. Güven bana." Battaniyeyi yatağa sabitlerim ve ona geçici barınağımızın içine yerleştirmesi için son yastıkları veririm. Sonra kapının kanadını onun için tutarım. "Önden buyurun, *mademoiselle*."

O tereddüt eder, oyuna katılmak isteyip istemediğinden emin olamaz. "Hadi, Fabiana. Cesaretin var mı?" derim.

"Bana *meşdan*
mı okuyorsun?"
"Evet."

Başka bir şey söylemeden battaniyenin altına girer, yastıkların üzerine çapraz bacaklı oturur, ardından Toffee de gelir. Toffee, bu kaleyi en iyi şey olarak görür, çünkü o bir köpektir ve her türlü macerayı sever.

Onu takip ediyorum, etrafımızdaki alan rahat ama nedense açık odadan daha az gergin. Belki de sanki çocuk gibi oyun oynuyormuşuz gibi hissettiğimiz içindir.

"Gördün mü? Sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi, değil mi?" diye soruyorum, yanına otururken aramızda biraz mesafe bırakmaya dikkat ediyorum.

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalmış. "Aslında haklısın. Bu eğlenceli. Tamamen çocukça bir şekilde."

"Hey! Artık isim takmayı bıraktığını sanıyordum."

"Max, sen şu anda battaniye kalesi içinde oturan yirmi yedi yaşında bir adamsın."

"Sen de öyle."

Ağzının kenarları kıvrılır ve onu biraz rahatlattığıma memnun olurum.

Arka cebimden telefonumu çıkarıp bir uygulamayı açtım. Telefonu aramıza koydum.

"Telefonunda mum uygulaması mı var?" diye sorar, ekranımdaki titreyen mumu izlerken.

"Ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin."

"Ne zaman gibi? Yani, kalelerde var olmayan yetişkinlerden saklanmak dışında."

"Konserlerde ya da doğum günü pastası için mumları unuttuğunda." Bana bir bakış attı. "Mumu üfleyebildiğini mi söylüyorsun?"

"İzle." Telefonuma üfledim ve mum söndü. "Bu harika! Başka ne gibi uygulamaların var?"

"Benimkine 'kibar ertelemeci' diyorum," derken ekranımı kaydırıyorum. "TikTok'u her açmaya çalıştığında, gerçekten bu şekilde ertelemeyi istediğini nazikçe soruyor. Dinle." Uygulamayı açıyorum ve seksi bir Amerikalı kadının sesi "Gerçekten bunu yapmak istiyor musun, tatlım?" diye mırıldanıyor.

"Kabul et, sadece sesini seviyorsun."

"Belli bir çekiciliği var." Ona kaşlarını oynatıyorum, Toffee yanımda kıvrılıp bana yaslanırken o da gülümsüyor.

Fabiana gülerek başını salladı ve gerginliğin son kalıntıları da ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. "Bu gerçekten TikTok'u kullanmanı engelliyor mu?" diye sordu.

"Hiç de değil." O, burun kıvrarak güler.

"Bazı gazetecilerin benim hakkımda ne dediğini görmem lazım."

"Ledonya kraliyet ailesinin bir üyesinin hayatı, ha? Boş zamanın bol."

Mum uygulamasını bir kez daha açıp aramıza koyuyorum. "Hafif bir rahatlama."

O, bacaklarını çaprazlayarak yatağa yaslanır. Loş, filtrelenmiş ışıktaki, bir şekilde daha genç görünür. Daha savunmasız. Kesinlikle daha güzel.

Gözlerimi ayırmak zor geliyor.

"Bahçe partileri, süper yatlar ve martinilerden kurtulmak mı?" diye alay ediyor.

"Hayatımın tek anlamının bu olduğunu mu düşünüyorsun? Etkinliklere katılmak ve sarhoş olmak mı?"

"Birlikte geçirdiğimiz zamanlarda bana bunun böyle olmadığını gösterdin, ama kesinlikle hayatımın bir parçası."

Dudaklarımı ısıyorum. Onunla birlikte olduğum bu tuhaf bir şekilde samimi ortamda, ona Prens Max olarak hayatın gerçekte nasıl olduğunu anlatmak, ona hiç kimseye açmadığım bir şekilde içimi dökmek istiyorum. En yakın arkadaşlarım bile içimdeki mücadeleden haberdar değil. Elbette, Fabiana gibi gazetecilerin yıllardır beni tasvir ettiklerinden çok daha fazlası olduğumu anlıyorlar. Ama bununla nasıl mücadele ettiğimi anlamıyorlar. Herkesin benden beklediği kişi olmak için yaşamak ne kadar yorucu olabileceğini anlamıyorlar. Rolümü anlamlı kılmanın yollarını ararken, yüzyıllık geleneği temsil etmenin bana verdiği baskıyı anlamıyorlar.

Ve gerçek şu ki, dördüncü çocuk olarak, hayatımda net bir rolüm ve net bir amacım olmadığı için, rolümün gerçekten ne kadar önemli olduğundan emin değilim.

"Sürekli izlenmek, sürekli yargılanmak, sürekli yeterince iyi görülmemek bazen çok yalnızlık hissettiriyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor ve sesinde beni cesaretlendiren bir şey var.

"Diğer insanların yapabileceği seçimleri yapamıyorum; hayatımı istediğim gibi yaşayamıyorum. Çok sevilen hükümdarlar Kral Frederic ve Kraliçe Astrid'in oğlu Prens Maximilien olmak zorundayım. Ne yapacağımı hiç seçemedim."

"Cambridge'e gitmeyi sen seçmedin mi?"

"Kardeşlerimin, babamın ve onun babasının gittiği yere mi?"

"Hava Kuvvetleri'ni mi?" diye sordu. "Sanırım onu da sen seçmedin, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bu bir gelenek. Bu, hoşuma gitmediğini söylemek değil. Orada Rocco ve Dante gibi ömür boyu dostlar edindim ve kendim ve diğer insanlar hakkında birçok yararlı şey öğrendim."

"Ve helikopter uçurmayı," diye gülümseyerek ekliyor.

"Ve helikopter uçurmayı."

"Kraliyet ailesinde doğmamış olsaydın ne yapardın?"

"Bilmiyorum. Veteriner mi olurdum? Sirke mi katılırdım? Marco gibi Yeni Zelanda'da elma mı toplardım?"

"Ama hiç seçim şansın olmadı."

"Hayır."

"Yine de oldukça harika şeyler yapma şansın var. Örneğin gençlik programını ele alalım."

"Haklısın. Prens olmasaydım, bu şekilde yardım edemezdim." Adella'yı düşünüyorum. "Adella, engelli parkurda o duvarı ilk kez aştı."

"Gururlu bir babasın."

"Kulağa saçma gelebilir, ama öyleyim."

"Aptalca değil. Bu..." Sözüünü keser ve ben de gözlerimi ona çeviririm. "Bu ne?"

"Sen hakkındaki fikrimi değiştirdi. O ve birkaç başka şey."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Yani, artık gençlik programını yöneten bir çocuk adam mıyım?"

Kafasını sallar. "Battaniye kaledesinde oturuyor olmamıza rağmen, artık seni çocuk gibi bir adam olarak görmüyorum. Dediğim gibi, sana öyle demekle hata ettim."

Gözlerimi ona doğru genişletiyorum. "Fabiana Fontaine yanıldığını mı söylüyor?"

yanıldığını mı söylüyor?"

"Tamam. Fazla uzatma." Omuzlarını düzeltir. "Sana çocuk gibi adam ve diğer isimleri taktığım için özür dilerim. Bana bundan çok daha fazlası olduğunu gösterdin."

Gözlerine bakarak, "Teşekkür ederim," diyorum basitçe. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Max."

"Bunu söylediğin için teşekkür ediyorum, çünkü ikimiz de bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyoruz."

Neredeyse elini tutuyordum. Neredeyse. Tutmadım. Dün gece ateşin başında yaptığım gibi onu korkutmak istemedim.

Dostum, bu sadece dün gece miydi? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Senin de daha önce düşündüğüm kadar korkunç bir insan olmadığınızı görebiliyorum."

Şaşkın bir kıkırdama duyuldu. "Teşekkürler mi?"

Elimi kaldırdım. "Bu pek doğru olmadı. Demek istediğim, senin hakkımda yazdıklarına dayanarak senin hakkında bir fikir oluşturduğum, senin kim olduğuna değil."

"Dürüst olmak gerekirse, seninle ilgili tüm o hikayeleri yazan kadın bendim. Prens Maximilien'in en kötü yanlarını ülkeye göstermeye ısrar eden kadın. Senin hakkında başka hiçbir şey bilmiyordum

Tek gördüğüm, devlet yemeğinde smokininin üzerine parlak sarı bir tütü giyen adamdı."

Omuz silkiyorum. "Bir bahsi kaybetmiştim."

Bir kez daha güldü, sesi küçük alanı doldurdu ve karnımı ısıttı.

Dudaklarımı ısıtırım. "Madem burada sorumluluk alıyoruz, ben de bu konuda tamamen masum sayılmam. Ben de 'Neverland'daki Max' olayına katkıda bulundum."

"Asla büyüme."

Kaleyi işaret ettim. "Yetişkin olmanın nesi bu kadar harika ki? Programdaki çocuklar beni olduğum gibi görüyorlar."

"Seni seviyorlar."

Dudaklarım gülümser. "Onlar en iyiler. Bana nelerin mümkün olduğunu gösteriyorlar. Hayat sana ne getirirse getirsin, sadece hayatta kalmakla kalmayıp, aynı zamanda başarılı da olabileceğini gösteriyorlar."

"Onları çok önemsendiğin açıkça görülüyor. Ne düşünüyorum biliyor musun? Onlarla bu kadar iyi anlaşıyorsun çünkü çok hızlı büyümek zorunda kaldın."

Kalbim çarparken, bir kez daha ona bakıyorum. Kimse hayatımı bu şekilde özetlememişti. Kimse gerçek beni görmemişti. Gerçekten görmemişti. "Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum, sesim çok düşük.

"Çünkü hayatın boyunca kamuoyunun gözü önündeydin, önce tatlı ama yaramaz bir çocuk olarak sevildin, sonra ergenlik çağına girdiğinde, seçimlerin mercek altına alındı. Yatılı okulda sarhoş olup neredeyse okuldan atılacağınızı okuduğumu hatırlıyorum. Ülke, tatlı ama yaramaz çocuğu sevdiğini açıkça belli ederken, neden büyümek isteyesiniz ki? Ve büyüdükçe, doğuştan gelen basit bir gerçek nedeniyle hem ayrıcalıklı hem de sınırlı bir hayatı olan bu kişiye dönüşüyorsunuz."

Onun konuşmasını dinlerken, kalbim bir davul gibi çarpıyor, zihnim uğulduyor. Hayatımın onun tarafından birkaç kısa cümleyle özetlenmesi ne kadar şaşırtıcı olsa da, sözlerindeki gerçeklik apaçık ortada.

Her zaman manşet peşinde koşan, benim baş düşmanım, benim pek de parlak olmayan seçimlerimden yararlanmaya çalışan bu kadın, beni nasıl bu kadar iyi anlayabildi?

Fabiana beni hiç beklemediğim bir şekilde anlıyor.

Beni görüyor. Beni *anlıyor*.

Bana bakmadan önce tırnaklarıyla oynuyor. "En küçük oğul olmak nasıl bir şey? Bir kardeşin Malveaux'nun kralı, bir kardeşin yakında Ledonia'nın kraliçesi olacak, bir başka kardeşin ise Hollywood yıldızı olan kocasıyla birlikte çok başarılı bir şirketi yönetiyor. Üstelik hepsi evli ve çocukları var."

Kıkırdarak gülüyorum. "Beni kasten ailenin başarısız üyesi gibi hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Yarı şaka yarı ciddiğim.

"Öyle mi hissediyorsun?" diye sorar, sesi alçalmıştır.

Omuz silkiyorum. "Bir bakıma," diye itiraf ediyorum ve yüzünün ifadesinin düştüğünü görünce aceleyle ekliyorum, "Yanlış anlama. Ailemi, her bir üyesini çok seviyorum ve hayatlarında aşkı ve amaçlarını buldukları için inanılmaz mutluyum."

"Ama sen ikisini de bulamadın."

Dikkatimi ona çeviriyorum, sözleri beni derinden etkiliyor. "Ben sadece yirmi yedi yaşındayım. Daha vaktim var."

"Yirmi sekiz yaşına kadar evlenmezseniz, görücü usulü evlilik yapmanız gerekmez mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Elbette haklı. Bu bir sır değil. Yüzlerce yıldır Ledonian kraliyet ailesinin kuralı bu. Ama bu kuralın bana da uygulanacağını hiç düşünmemiştim. O zamana kadar ruh ikizimi bulup aşık olacağımı, evleneceğimi düşünmüştüm.

Acı gerçek şu ki, buna hiç yaklaşmadım bile.

O bana uzanıp dokunan, elini hafifçe benimkinin üzerine koyan kişidir. "Özür dilerim, Max. Çok ileri gittim. Bazen birine verebileceği etkiyi düşünmeden konuşuyorum."

"Hayır. Haklısın." Gözlerine baktığımda, kalbim bana belki, sadece belki, onun aradığım kişi olabileceğini söylüyor. Bu düşünce, hem tehlikeli hem de güzel olan sıcak bir köz gibi göğsüme yerleşiyor. Bu, benim için her şeyi değiştirebilecek türden bir farkındalık. O sadece istediğim biri değil, ihtiyacım olan biri, şu anda bana baktığı gibi bakarken, onun gözünde olmak istediğim adamı ortaya çıkaran biri.

Ona kendisi hakkında pek çok soru sormak istiyorum, ama onun sözleri zihnimde yankılanıyor.

Hakkımda bilmediğin şeyler var.

Ama bilmek istiyorum. Her şeyi. Beni büyüleyen bu kadın hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum.

"Bu kadar çabuk büyümek zorunda kalmak hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye soruyorum ve anında tavırları değişiyor.

"Bilmiyorum Bilmiyorum. Ben sadece dikkatliyim, hepsi hepsi. Bölüm bir iş iş tanımının bir parçası."

Bana gerçeği söylemiyor. Benden bir şey saklıyor. "Telefonunda başka ne gibi tamamen gereksiz uygulamalar var?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

" diye soruyor, konuyu değiştirerek.

Bunu kabul ediyorum. Ona hiçbir şeyi zorla kabul ettirmeyeceğim. "Bir sürü var." Aradığımı bulana kadar telefonumda gezinip ona gösteriyorum.

"Sock Matchmaker," diyor. "O nedir?"

"Kameranla çorapları tarayarak 'ruh ikizi' olan çorapları bulabilirsin. Birini kaybettiysen, diğer çoraplarla nasıl flört ettiklerini de izleyebilirsin." Telefonu çeviriyorum, böylece parlak pembe ekranı ve dans eden uyumsuz çorapları görebiliyor.

"Çok kullanışlı görünüyor."

"Çok kullanışlı. Bir de bu var. Tersine çalışan bir şans kurabiyesi uygulaması."

"Ne işe yarıyor?"

"Sana kötü tavsiyeler veriyor, mesela saat 2'de eski sevgiline mesaj atmanı ya da birikimlerini Ponzi şemasına yatırmanı söylüyor."

"Tersine fal kurabiyesi uygulaması mı? Öyle bir şey yok ki." Telefonu elimden alıyor ve parmakları benimkine değişiyor, içimi bir dalga geçiyor.

Bu işkence gibi.

Ekranı incelediğini izliyorum. Sarışın saçları telefonumun ışığıyla aydınlanıyor, büyük gözleri dikkatle tararken kaşlarını çatıyor. İnanılmaz derecede güzel görünüyor.

Aniden, neden kendimi tutmam gerektiğini hatırlamakta zorlanıyorum.

Bir şey yazıyor ve sonra ekrana bakıyor.

"Ne sordun?"

Boğazını temizliyor. "Bir prensle birlikte bir kalede yalnız kalmalı mıyım diye."

"Gerçekten mi? Ne cevap verdi?"

Telefonu kapatıp başını salladı. "Sana söylemeyeceğim."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Çünkü bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi, değil mi?" "Asla bilemeyeceksin, Max."

"Öyle mi?" Telefonu tekrar açtım ve onun sorusunun cevabını okurken, göğsümde sıcak ve acil bir his yayıldı, kalp atışlarım hızlandı. "Onu öptüğünden emin ol, yeter," diye yüksek sesle okudum ve bakışlarımı ona çevirdim.

Etrafımızdaki atmosfer değişir ve bir anda, oturduğumuz bu kale artık masum bir oyun gibi değil, çok daha samimi bir şey gibidir. Çok daha yetişkin.

Ona uzanıp dokunmak, onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmak, hayatıma girdiği andan itibaren zihnimi dolduran bu kadını kucaklamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum.

Bu gece bana, başka hiç kimsenin anlamadığı bir şekilde beni anladığını gösteren bu kadın.

Boğazını temizliyor, öpmek için can attığım dudaklarını hafifçe kaldırıp küçük bir gülümsemeyle. "Uygulama, kötü tavsiyeler vererek ismine yakışır bir şekilde davranıyor."

"Bak..." diye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Yatmaya hazırlanalım mı? Saat geç oldu, seni bilmem ama ben bugün çok yoruldum."

Cevap verme fırsatım olmadan, o çadırın kapısını açıp hızla dışarı çıkar ve ben, kalbim hala çarpmaya devam ederken, Toffee ile baş başa kalırım.

O, aramızdaki bu şeyi hissediyor. Bana o yoğunluk ve ateşle baktığında gözlerinde bu var. Bana gülümseme şekliyle, yumuşak ve bazen neredeyse utangaç, kamuoyunda zırh gibi kullandığı keskin zekâsından tamamen farklı. Konuşurken bana yaklaşma şekliyle, sanki beni çılgına çeviren aynı manyetik çekim tarafından çekiliyormuş gibi.

Ama her ne sebeple olursa olsun, onu engelleyen her ne sır ya da korku olursa olsun, kendini buna teslim etmekten çok korkuyor.

Bölüm 21

Valentina

Banyo aynasındaki yansımama bakarak, kalp atışlarımın normale dönmesini diliyorum. Ama nafile. Uygulama öpüşmemiz gerektiğini söylediğinde bana bakışları, nefes almayı bile unutmamı sağladı. Ona karşı duyduğum mantıksız çekicilik, çok daha tehlikeli bir şeye dönüştü. Direnmesi çok daha zor bir şeye.

Onun çekiciliğini hissediyorum, sanki görünmez bir güç alanı bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor, ne kadar direnirsem direnin.

Ama direnmeliyim. Başka seçeneğim yok.

Bana karşı bu kadar açık davranması, kalbimin iki katına çıkmış gibi hissetmeme neden olsa ne olur?

Onun gülümsemesini kemiklerimde hissedebiliyorsam ne olmuş yani?

Ben buraya bir iş için geldim. Dünyaya gerçek Max'i göstermek için buradayım. Ama onu gördükten sonra, onu tamamen kendime istiyorum.

Ve bir *şekilde*, dışarıda yağmur hala şiddetle yağarken, dinmeye hiç niyeti yokken, biz yatakta birlikte olacağız.

Duygularım göğsümde çalkalanıyor ve derin bir nefes alıyorum. Max, hayatımı mahveden, babamı ülkeden zorla çıkaran insanların oğlu. Onun ailesi, benim olmadığım biri gibi davranmamın sebebi. Valentina olamamamın sebebi.

Bunu hatırlamalıyım.

Başka seçeneğim yok.

Kolay dostluğumuz bir yalan üzerine kurulu. Max, Fabiana Fontaine'i tanıdığını sanıyor, ama o sadece hayatta kalmak için uydurduğum bir karakter.

Ben Lady Valentina Romano'yum, babasının sürgüne gönderdiği hainin kızıyım. Bunu bilseydi, yine de uygulamalarını kaydırıp beni güldürür, bana açılır, bana öyle bakar mıydı?

Cevap göğsümü sıkıştırıyor.

Elimle aynadaki buğuyu siliyorum. Saçlarım duştan ıslak ve makyajımın son kalıntılarını da temizledim. Geceliğimi giyiyorum ve göğsümün üzerinde duran amblemi görünce hemen pişman oluyorum. *Gündüzleri sıradan bir insan, geceleri bir prenses.* Nona'mın bana verdiği bu hediye, bir zamanlar sevimli ve komik gelmişti ama şimdi? Pek de öyle değil.

Lavabonun altında eski bir saç kurutma makinesi buluyorum ve saçımı hızla kurutuyorum, yıllardır biriken tozun yanık kokusu havayı dolduruyor. Eşyalarımı topluyorum ve yatak odasına dönüyorum.

Max sandalyede oturuyor, üzerinde benim büyükbabamın giydiği gibi, hiç de çekici olmayan bir pijama var. Ama tabii ki öyle değil. Burada bahsettiğimiz kişi Max. Üzerinde, sahip olduğu her bir kasını gösteren, açıkçası saçma sapan bir sayıda kasını gösteren, dar bir beyaz atlet ve uzun, atletik bacaklarını gösteren ekose desenli pamuklu bir boxer var.

Neden boynundan ayak parmaklarına kadar uzanan, uyumlu bir gecelik şapkası olan yaşlı adam geceliği almadı ki? Böylece çok daha fazla Scrooge McDuck gibi görünürdü ve çok daha az seksi, görev dışı bir prens gibi.

"Sıra sende," diyorum, sesim çok neşeli çıkıyor ve o bana baktığında gözleri kararıyor. Bu bana gereksiz, baştan çıkarıcı şeyler yaptırıyor, bu yüzden kendimi banyo çantamı valizime geri koymakla, gözlüklerimi komodinin üzerine koymakla meşgul ediyorum.

"Seni hiç saçların açık veya gözlüğün çıkık olarak görmedim," diyor.

"Her gece olur," diye cevap veriyorum, ona bakmadan. "Sen..."

Cümlesini bitirmediğinde, bakışlarımı ona çeviriyorum. *Büyük hata*. Artık tamamen dik duruyor, omuzları olması gerekenden daha geniş, tamamen erkeksi hatları ve kasları var, gözleri beni izliyor ve bu yoğun bakışlar karnımı altüst ediyor.

"Ne?" diye soruyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Çok güzelsin," diyor ve sanki odadaki hava emilmiş gibi.

Ellerimi yanlarımda yumruk haline getirip, bu adama karşı giderek artan duygularımı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Sadece nazik davranıyorsun."

Gözleri üzerimde dolaşıyor ve baktığı her yerde vücudum karıncalanıyor. Gözleri geceliğimin üzerindeki ambleme takılıyor. "Geceleri prenses mi oluyorsun?" diye soruyor, dudakları kıvrılıyor.

"Nona'mın aptalca bir hediyesi." Onu azarlamak istercesine parmağımı kaldırıyorum. "Aklına bir şey gelmesin."

"Fikir mi?" diye gülerek sordu. "Burada fikir falan yok."

Gözlerindeki ateşli bakışlara bakılırsa, ona bir dakika bile inanmıyorum.

"İyi," diyorum, örtüyü çekip çarşafların arasına girerken, onun kurduğu yastık duvarını fark ediyorum. Dayanıksız, ama idare eder.

"Tuvaleti kullanacağım," diyor ve odadan çıkarken, ben de battaniyeyi kulaklarıma kadar çekiyorum.

Yatağa uzanıp, o dönmeden önce uykuya dalmaya çalışıyorum. Tabii ki uyuyamıyorum. O kadar gerginim ki, yorganın içinden bir sürpriz kutusu gibi fırlayıp çıkacağımdan korkuyorum, ama ben artık masum bir amblem yerine Max'e kişisel bir davet gibi görünen bir gecelik giyiyorum.

bir zamanlar masum olan amblemi artık Max'e kişisel bir davet gibi görünüyor.

Sonunda odaya geri dönüyor. Yanımdaki yatağa girerken, havada onun kokusunu almadan edemiyorum, misk ve erkekliğin şaşırtıcı derecede çekici bir karışımı.

Yatağın yanındaki lambayı kapatıyorum ve hemen karanlığa gömülüyoruz, ancak loş sokak lambaları, keten perdelere hafif bir parıltı veriyor. Ona sırtımı dönüyorum ve yastığımı sıkıştırıyorum. Kendimi rahatlatmaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. "İyi geceler," diyorum.

"İyi geceler," diye cevaplar.

Hareketsiz yatıyorum, nefesinin derinleşmesini bekliyorum, nefesinin derinleşene kadar uykuya dalamayacağımı biliyorum.

Sonunda fısıldayarak sorar, "Hala uyanık mısınız?"

"Evet," diye cevap veririm, sırt üstü dönerek. "Sen?"

"Oh, derin uykudayım."

Karanlıkta gülümsüyorum, yağmurun sesi odada yankılanıyor.

"Bu, bana bahsettiğin uykuda konuşma mı?"

"Kim biliyoruz ki? Uyuyorum uyuyorum," diyor diyor.
" sorabilir sorabilir bir bir

"Tabii."

"Fabiana F ile başlıyor, değil mi?"

"Pterodaktıl gibi sessiz P harfi yok, eğer sorduğun buysa."

"O zaman neden hep V harfi olan bir kolye takıyorsun?"

Elim içgüdüsel olarak boğazımdaki kolyeye uzanıyor, hiç çıkarmadığım kolyeye.

"Nona'nın idi," diye otomatik olarak cevap veriyorum, ki bu doğru.

Nona'nın idi. "V, Violetta'nın baş harfi."

Ayrıca V, Valentina'nın da baş harfi.

Max'in bu gece benimle paylaştıklarından sonra ona yalan söylemek yanlış. Ama başka ne yapabilirim ki? Bu adamın kamuoyundaki imajının altında kim olduğunu nihayet anlamaya başladığım bir anda, kimliğimi açığa çıkaramam. Yapmam gereken bir iş varken olmaz.

Onun için hissettiklerimi
hissederken yapamam. "İkiniz
çok yakınızdır."

"O benim her şeyim," diye cevap veriyorum, kendimi durduramadan ve hemen dudağımı ısırtıyorum.

Tetikte ol, Valentina.

"On iki yaşından beri nonanla yaşadığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet, doğru."

Yatağın çarşafı, bana dönmek için yattığı sırada hışırdadı ve kokusu bir kez daha havayı doldurdu. Bu, beynimin geçici olarak devre dışı kalmasına neden oldu. "Neden? On iki yaşındayken ne oldu?" diye sordu, sesi kulağıma çok yakındı. "Sormamın sakıncası yoksa."

Hayatımın nasıl altüst olduğunu, nasıl bir gecede büyümek zorunda kaldığımı hatırlayınca midem bulanıyor. Ama travmamın sorumlusu olan babası olan bu adama ne söyleyebilirim ki?

Ona bir şeyler söylemem gerekiyor ve kısmi bir gerçek en güvenli seçenek gibi görünüyor. "Babam Ledonia'yı terk etmek zorunda kaldı."

"Neden?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bunu... yapmasak olmaz mı?"

Sıcak elini omzuma koyuyor ve gerginlikten neredeyse yataktan havaya uçuyorum. "Çok üzgünüm. Belli ki bu konuyu konuşmak istemiyorsun. Beni ilgilendirmez. Sadece..."

"Sadece ne?" Kalbim göğsümde çarpıyor. "Seni tanımak istiyorum," diyor basitçe.

Sessizliğe bürünürüz ve Max'in şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü merak ederim. Kafasında ne tür sorular dolaşıyor olabilir? Onun sorularını cevaplamak istiyorum ve paylaşabileceğim kadar çok bilgi vereceğim. O bunu hak ediyor.

"Babam Ledonia'yı terk ettiğinde ailevi durumumuz değişti. Eğitimime burada devam etmemi istediği için beni Villadorata'ya, nonamın yanına gönderdi."

Sözlerim etrafı dolduruyor. Daha önce hiç kimseye söylemediğim sözler. Tamamen doğru olmayabilirler, ama yine de doğru.

"Senin için çok zor olmuş olmalı."

Zor mu? Yıkıcı diyelim.

"Tam olarak kraliyet geçit töreni gibi değildi."

"Kardeşin var mı?"

"Bunca yıldır sadece ben ve Nona vardık. Babamı yılda bir veya iki kez görüyorum, ama onunla yaşamakla aynı şey değil."

Bir an sessiz kalır ve ona verdiğim sınırlı bilgilerle hayatımın bulmacasını bir araya getirmeye çalıştığını neredeyse duyabiliyorum.

Bir yanım ona her şeyi anlatmak istiyor. Babamın her şeyi geride bırakmak zorunda olduğumuzu anladığında yüzünün çöktüğünü görmekten bahsetmek istiyorum. Onun gece yarısı kaçışından bahsetmek istiyorum. Yeni hayatımda görünmez olmayı öğrenmek zorunda olduğumdan bahsetmek istiyorum, çünkü görünür olmak savunmasız olmak anlamına geliyordu.

Ama yapamam. Hayatımı mahvetmeyi planlamıyorsam tabii. hayatımı mahvetmeyi planlamadığım sürece.

"Peki ya arkadaşlar?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Büyürken demek istiyorum.

Yalnızlık çekmiş olmalısın."

"Çoğunlukla kendime saklandım. Okula odaklandım."

"Peki şimdi? Arkadaşların, yakın olduğun insanlar olmalı."

Sesindeki samimi endişeyi duyabiliyorum ve bu tehlikeli görünüyor. En son ne zaman biri hayatım hakkında böyle sorular sordu?

"İş arkadaşlarım var," diyorum dikkatlice. "Ama iş hayatımı ve özel hayatımı ayrı tutmaya çalışırım."

Çifte hayat sürüyorsan bu da işin doğasında var.

"Bu da yalnızlık gibi geliyor."

"Daha güvenli. İkisini karıştırmak işleri karmaşık hale getirebilir." "Nasıl karmaşık?"

Alnımda ter damlaları beliriyor. Bu konuşma, balonlu naylonun üzerinde topuklu ayakkabılarla parmak uçlarında yürümek gibi.

"İnsanlar benim kim olmam gerektiği, ne istemem gerektiği konusunda beklentileri var. Sınırları korumak daha kolay."

"Ama bu yorucu olmuyor mu, her zaman olduğun kişi yerine insanların beklediği kişi olmak?"

Bu benim tüm hayatım.

"Sanırım," diye cevap veriyorum.

"Belki de sandığından daha fazla ortak noktamız vardır," diyor yumuşak bir sesle.

Ona dönerek, loş ışıktaki yüz hatlarının ana hatlarını zar zor görebiliyorum. "Max, sen ayrıcalıklı bir hayata doğdun. Ben ise daha ergenlik çağına bile girmeden her şeyimi kaybettim."

"Senin dünyanın aniden değişmiş olabilir, benimki ise daha yavaş, ama ikimiz de diğer insanların sahip olduğu çocukluğu yaşayamadık. İkimiz de çok hızlı büyümek zorunda kaldık."

Düşüncelerim zihnimde pinball topu gibi zıplıyor. Kendimi her zaman ezik, hayatı rayından çıkmış, sahip olduğu her şey için mücadele etmek zorunda kalan, Fabiana Fontaine'in maskesinin arkasına saklanan bir çocuk olarak gördüm. Max'e ise dünya altın tepside sunuldu.

Her zaman, denesek bile daha farklı olamayacağımızı düşünmüşümdür.

Ama şimdi, ayrıcalıkları, ailesi, konumu ve kaygısız hayatı nedeniyle her zaman kıskandığım bu kişinin yanında yatarken, sözlerinde doğruluk olduğunu anlıyorum.

Düşündüğümde çok daha fazla birbirimize benziyoruz. Bu yüzden onun katmanlarının altında gerçekte kim olduğunu görebiliyorum. Onda kendimi görüyorum.

İkimiz de başkaları için rol yapıyoruz. İkimiz de gerçek benliğimizi saklıyoruz.

Ancak biz bunu çok farklı nedenlerle yapıyoruz.

"Fabiana," diyor ve sahte ismimi söyleme şekli göğsümü sıkıştırıyor. "Benim yanımda kendinden başka biri olmana gerek yok."

Keşke bunun ne kadar imkansız olduğunu bilseydin.

"Çok nazıksın."

"Nazik davranmıyorum. Bencil davranıyorum. Dediğim gibi, seni tanımak istiyorum. Seni gerçekten tanımak istiyorum."

"Neden?" diye soruyorum, sesim nefes nefese, cevabını duymak istediğimden emin değilim.

"Çünkü... çünkü senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

"Kaba, keskin, hakaret eden?" Aramızdaki gerginliği biraz olsun kırmak için şaka yapıyorum.

"İlginç," diye cevaplar, bu kelime kalbimi bir ok gibi delip geçer.

Konuyu değiştirmem gerekiyor, hem de çabuk, yoksa pişman olacağım bir şey yapabilirim ya da söyleyebilirim.

"Nona bana buradaki fırının turtalarının harika olduğunu söylemişti. Ben çocukken sık sık alırdık." Birdenbire, çilek, ravent, elma ve yaban mersinin tadını neredeyse hissedebiliyorum.

"Buralı mısın?" Oops. Bu ters tepti.

Ona standart cevabımı verdim. "Ben kuzeydenim."

"Biz kuzeydeyiz. Buralı olduğunu mu söylüyorsun? Hiç söylememiştin."

Aile mülkümüzün adını söyleyemem. Eğer aileme ne olduğunu biliyorsa, bu oyunu bozabilir. Bunun yerine, eskiden kapımızın birkaç kilometre ötesinde bulunan küçük kasabanın adını veriyorum.

"Campoverde mi?" diye şaşkınlıkla tekrarlar ve başını yastıktan kaldırır. "Ama burası buradan çok uzak değil. Sen buradanısın."

"Aslında değil. Bu kasabaya daha önce geldiğimi hatırlamıyorum." "Ama turtalarını biliyorsun."

"Evet."

Yastığa yaslanarak rahatlar. "O zaman anlaştık." "Ne anlaştık?"

"Kahvaltıda turta."

Hafifçe güldüm. "Benim gibi düşünen bir adam." Bir an sessizlik oldu, sonra sessizce cevap verdi: "Öyleyim."

Anında karnımda kelebekler uçmaya başlar ve onların ilerlemesini durdurmak için boşuna boğazımı temizlerim. Ama bir erkekle yatakta yatarken, senin için önemli olan şeyleri konuşurken, daha önce hiç kimseye açmadığın kadar kendini açarken olan şey şudur. Bu seni ona daha yakınlaştırır, sahip olamayacağın şeyleri istemene neden olur. Ona açılmak, ona gerçekte kim olduğunu söylemek istersin.

Onun yanında gerçek ben olmak istiyorum, Valentina Romano. Ama bunu yaparsam her şeyi riske atmış olurum.

Bölüm 22

Max

Sıcaklık ve rahatlık içinde kendimi sarılmış hissediyorum, kalbim bana tam da burada, bu anda olmam gerektiğini söylüyor. Gece havasının serinliği yerini bırakmış, gözlerimi açtığımda, yumuşak sabah ışığında bulanık bir görüntü görüyorum, pencereye vuran yağmurun hafif sesini ve yumuşak, ritmik nefes alıp verme sesini duyabiliyorum.

Memnuniyetle iç geçirdim, göğsümdeki ağırlığı giderek daha fazla hissediyordum. Birkaç kez gözlerimi kırıştıtarak aşağı baktım ve omzumun üzerinde ipek gibi altın sarısı saçlar, karnımın üzerinde yüksekte duran bir kol ve koluma gevşekçe konmuş bir el gördüm. Fabiana nefes alıp veriyordu, nefes alıp veriyordu, yumuşak, düzenli bir ritimle, bir şekilde hem rahatlatıcı hem de son derece heyecan vericiydi.

Yastık duvarı yere atılmıştı ve bir şekilde, gece birbirimize çekildik, sonsuza kadar böyle kalmak isteyeceğim bir şekilde birbirimize dolandık.

Bu, sabahı başlatabileceğim en iyi ve en kötü yol.

En iyisi, çünkü onu bu kadar yakınımnda hissetmek, nefesini benimde hissetmek, uykusunda tamamen rahatlamış yüzünü izlemek, benim için vazgeçilmez olduğunu bilmediğim her şeydi.

En kötüsü, bunun bilinçli bir seçimden ziyade şüphesiz bir uyku kazası olduğunun ve her an uyanıp şu anki durumumuzu fark edip muhtemelen dehşet içinde yataktan atlayacağını çok iyi farkında olmam.

Bu yüzden, bu anın her saniyesini hafızama kazıyorum. Bana dokunduğunda hissettiğim his, cildinin yumuşaklığı, göğsümdeki sıcak nefesi.

Kafasına bir öpücük kondurmak, kollarımı ona dolamak ve onu sıkıca sarılmak içgüdüğüne rağmen, hareket etmeye cesaret edemiyorum. Bu anın bitmesini istemiyorum. Onu kollarımda, birlikte, nefeslerimiz senkronize, kalplerimiz bir olarak yatmak istiyorum.

O hafifçe kıpırdanıyor ve ben, kraliyet mücevherlerini çalarken yakalanan suçlu bir adam gibi donup kalıyorum. Teknik olarak bana ait olmayan, onunla olan samimi anları çalıyorum.

Henüz.

Bunu değiştirmeye kararlıyım.

Dün... dün, bir kadınla geçirdiğim diğer günlerden çok farklıydı. Konuştuk, içimizi açtık, daha önce hiç kimseyle paylaşmadığım yönlerimizi paylaştık. Ve o beni anladı. Beni anladı.

Gerçek beni gördü, gizli beni, sakladığım yanlarımı gördü ve kaçmadı. Kalarak, kendi iç dünyasını da benimle paylaştı. Kendini sakladı. Hikayesinin bazı kısımlarını saklı tutuyor. Ama zamanla bana güvenip, sakladığı şeyleri anlatacağına inanıyorum.

Şimdi, burada, yağmurla ıslanan bu ıssız kasabada, kollarımdaki bu kadına hayatımda hiç kimseye hissetmediğim kadar yakınım.

Kıpırdanıyor ve içime işleyen, kalbimi sızlatan yumuşak bir ses çıkarıyor. Elini kolumdan çekip gözlerini ovuşturuyor ve

sonra başını kaldırıp bana bakıyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kırıştırarak, farkına varır ve tüm vücudu kaskatı kesilir. An geçmiştir.

Geri çekilir, dik oturur. "Özür dilerim. Ben... Ne oldu bana bilmiyorum."

"Önemli değil. Gerçekten."

Sanki ona gökyüzünün yeşil olduğunu söylemişim gibi bana bakar. "Bana salya akıttın," derim gülümseyerek.

Ağzı O şeklinde açılır ve hemen elinin tersiyle ağzını siler. "Aman Tanrım. Ne kadar utanç verici."

"Bence bu çok sevimli."

"Salya sevimli değil, Max."

"Toffee'ye bunu söyleme," diye cevap veriyorum ve köpeğimin başı kalkıyor, kulakları dikiliyor ve kuyruğu yastığa vurmaya başlıyor.

Korkduğum gibi, Fabiana yataktan atlar ve battaniyeyi yastığına kadar çeker. "Tuvalete gidiyorum. Sorun yok mu? İyi." O, odada vızıldayarak dolaşan, kıyafetlerini toplayan ve tuvalete koşan bir bulanıklık gibidir.

Toffee ve ben birbirimize bakarız.

"Evet, oldu işte," diyorum ve o kuyruğunu sallayarak bana doğru koşuyor. Yorganı çekiyorum. "Hadi gel kızım. Seni dışarı çıkarayım."

Üzerime bir şeyler giyip Toffee'yi dışarı çıkarıyorum. Yağmurdan ıslanmış olarak odaya geri döndüğümüzde, Fabiana giyinmiş ve çantasını topluyor, saçları her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde bağlanmış, gözlüklerini takmış. Göğsümde uyuyan kadının tüm izleri artık yok.

"Bugün ayrılmayabiliriz," diyorum ona ıslak şapkamı çıkarırken. "Hala yağmur yağıyor."

"Yani, çantamı hazırlamamalı mıyım?"

"Kahvaltı yapalım ve yerlilerle konuşalım. Onlar neler olup bittiğini biliyorlardır."

"Kahvaltıda turta yemek konusunda ciddi miydin?"

"Hakkımda bilmen gereken bir şey var: Pastaya her zaman ciddiymdir."

Gülümsüyor, bugün ilk kez gülümsediğini görüyorum. Ceketini giyiyor, ben de ona yedek şapkamı veriyorum.

Toffee, yağmurla ıslanan caddede Fabiana'nın telefonunda bulunduğu fırına doğru yürürken yanımda koşar. Şansımıza fırın açıktır ve içeri girerken yağmurdan kurtuluruz. Taze pişmiş ürünlerin kokusu karnımı guruldattırır.

"Bu koku, yıllar önce yediğimiz turtaların kokusu gibi," diyor ve cebinden telefonunu çıkarıp sahneyi çekiyor.

Vitrin turta, pasta ve renkli keklerle dolu, üstündeki ahşap raflarda ise çeşitli ekmekler dizili.

Fabiana yağmur damlalarını silmek için gözlüklerini çıkarır. "Gözlüklerin sorunu bu."

Onu elinden alıp yüzüme takıyorum. "Nasıl görünüyorum?" diye soruyorum, ona sırıtarak.

"Benim gözlüğümü takmış bir adam gibi. Geri ver." Gözlüğü almak için uzanıyor.

Gözlüğü yukarı aşağı kaldırıp sokağa bakıyorum. "Hiçbir fark yaratmıyor. Biliyor muydun?"

Gözlüğü geri alır ve kendi yüzüne takar. "Çünkü senin gözlüğe ihtiyacın olduğu çok açık."

"Öyle mi?" diye gülerek soruyorum. "Hava Kuvvetleri öyle demiyor."

Çenesini kaldırıyor. "Kahvaltını seçerken seni filme almamın sakıncası var mı?"

"Başka bir şey beklemiyordum."

Ben tezgaha doğru yürürken o kamerasını çalıştırıyor.

"Günaydın, Majesteleri," annemle yaşıt bir kadın tezgahın arkasından selam vererek reverans yapıyor. Yuvarlak, gülümseyen bir yüzü ve gri benekli açık kahverengi saçları var, saçlarını bir fileye bağlamış.

"Günaydın. Köpeğimi buraya getirdiğim için umarım sorun yoktur. Onu yağmurda dışarıda bırakmak acımasızca olur."

"Köpeğiniz hoş geldiniz," diye cevaplar ve isim rozetinde *Marlene* yazdığını fark ederim.

"Duydun mu, Toffee? Marlene buraya girebileceğini söyledi, ama uslu durmalısın, yoksa hepimizi dışarı atarlar."

Toffee bana hevesli gözlerle bakar, kuyruğu ahşap zeminde bir yandan diğer yana sallanır.

"Bugün yolla ilgili bir şey duydun mu?" diye sorar Fabiana. "

düşen ağaçlar yolun temizleniyor temizleniyor bu
bu ve bu

Tahminlere göre yağmur bugün ilerleyen saatlerde dinmeye başlayacak, bu yüzden nehrin çok geçmeden çekilmesini umuyoruz," diye cevaplar Marlene.

"Bu, Villadorata'ya gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye soruyor Fabiana.

Marlene üzgün bir şekilde başını sallar. "Arabanız tekneye dönüşemediği sürece hayır."

"Aslında," diye başlıyorum, ama Fabiana ve Marlene'nin gözleri futbol topu kadar büyür. "Şaka yapıyorum. Arabam sadece bir araba."

"Bize sarayın kraliyet ailesinin üyelerine James Bond arabaları verdiğini söyleyeceksin sanmıştım," diyor Fabiana.

"Bu harika olurdu," diye gülerek cevap veriyorum. "Marlene, bu bölgedeki en iyi turtaları senin yaptığını duydum."

Marlene gururla omuzlarını dikleştirir. "Birçok ödül kazandık." Kupalar ve ödüllerle dolu rafa işaret eder.

"Demek öyle. Tebrikler!"

Yüzü kızarır. "Teşekkür ederim, efendim. Ne isterseniz, evden.

"Çok naziksin, ama ısrarla ödemeyi ben yapacağım. En iyi turtaları söyle."

Yemeğimizi sipariş ettik — bana bir dilim elmalı turta, Fabiana'ya bir dilim çilekli ve raventli turta ve iki fincan kahve — ve ayaklarımızın dibinde Toffee ile ahşap masalardan birine oturduk.

"Daha önce hiç kahvaltıda turta yemedim," diyor Fabiana. "Sen gerçekten çılgın bir hayat yaşıyorsun."

"Senin sandığından daha fazla," diye cevapladı ve ben onun sözlerinde doğruluk payı olup olmadığını merak ettim.

"Kuzeydeki ağaçları temizledilerse, bugün yazlık saraya geri dönebiliriz."

"Senin için sorun yoksa, bugün yine Rudolf'un yanında olduğunu söyleyen bir mesaj atmış olsa da, yine de nonamı görmek istiyorum." Gözlerini devirir.

"Onlar birbirlerine aşık, sana söylüyorum."

Kafasını sallar. "O adamdan hiç hoşlanmadı."

"İnsanlar fikirlerini değiştirebilir," diyorum ve o, gözlerini kısa bir süre benimkilere kaydıldıktan sonra başka yere bakıyor.

"Kahvaltınız hazır!" Marlene, yiyecekleri ve kahveyi aramızdaki masaya koyarak duyurur. "Afiyet olsun!"

"Çok teşekkürler," diyor Fabiana.

"Harika görünüyor," diye ekliyorum.

"Söyle bize Marlene, yağmurlu bir günde bu kasabada ne yapılır?" diye sorar Fabiana.

"Pastalar yiyin, kahve için, sonra da zamanı geldiğinde şarap ve makarnaya geçin." Bize göz kırpar.

"Yeme ve içmenin arasında bir şeyler yapmak istersek ne yapabiliriz?" diye soruyorum.

"Çocuklarınız olsaydı, tepenin aşağısındaki The Giggle Garden'a gitmenizi önerirdim, ama çocuğunuz olmadığına göre, belki kütüphaneye gidip kitap okumak istersiniz, efendim," diye cevaplar.

"Kitap okumak bana harika geliyor," diyor Fabiana, pastasından bir parça yemeden önce. "Oh, bu tam da hatırladığım kadar lezzetli."

"Daha önce buraya gelmiş miydiniz, hanımefendi?" diye soruyor Marlene.

Fabiana'nın yüzünde bir ifade belirir, ama ne olduğunu anlayamadan kaybolur. "Hayır, ama pastalarınızı yedim. Buralarda çok ünlüler."

Marlene gururla gülümsüyor. "Teşekkür ederim." "Giggle Garden nedir?" diye soruyorum.

"Kapalı bir çocuk oyun alanı. Top havuzu ve dev bir kaydırak gibi şeyler var. Çocuklar bayılıyor. Ben mi? O kadar değil. Çok gürültülü."

"Top havuzu mu? Dev bir kaydırak mı?" Fabiana'ya dönerek tekrar ediyorum. O başını sallar. "Hayır, Max."

"Neden?" diye soruyorum.

Marlene'ye bir dost arıyormuş gibi bakar. "Çünkü bu çocuklar için, değil mi?"

"Ee?" Fabiana'ya yaklaşıp sadece onun duyabileceği şekilde eklerim, "Dün gece kalemizde eğlendik, değil mi?"

Yanakları pembeye döner, kahve fincanını alır ve bir yudum içer.

"Eğer istersen büyük kaydırdan kayabilir ve top havuzuna girebilirsin, Prens Max," diyor Marlene.

"Gördün mü?" Fabiana'ya diyorum. "Marlene yapabileceğimi söyledi, yani..."

Fabiana gülerek başını salladı. "Tabii. Neden olmasın? İkimiz de 120 cm boyunda olduğumuzu varsayalım ve top havuzunda oynayalım. Ama benim biraz çekim yapmama izin vermelisin."

Masadan uzanıp elini sıkıyorum. "Anlaştık."

Bölüm 23

Valentina

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Ayaklarımın altında lastik pedleri olan bir çift çorap giyiyorum ve migreni tetikleyecek kadar parlak renkli, yumuşak dolgulu engellerin arasında koşuyorum. Dahası, ellerimde bir köpük tabancası tutuyorum ve Max'e büyük sarı köpük mermileri ateşliyorum.

Bölgedeki tüm çocuklar okulda, bu yüzden burası bize kalmış ve biz de bundan sonuna kadar yararlanıyoruz.

Bu olgunluktan uzak. Çocukça. Ve çok eğlenceli. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.

Trambolinde zıpladık, kaydıraktan top havuzuna kaydık ve sonra parlak sarı ve kırmızı köpük tabancalarımızın yardımıyla birbirimize tam anlamıyla savaş ilan ettik.

Max'le birlikte olmak benim bu yönümü ortaya çıkarıyor. Eğlenceyi seven, özgür ruhlu, neşeli.

Judith Giovanni beni şimdi görebilseydi, "*çözülmemiş çocukluk sorunları*" diyemeden beni kovardı.

Üst katta bir köpük bariyer bulup arkasına çömeliyorum, kalbim sanki kaçmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyor. Dolgu malzemesinin arasındaki boşluktan, Max'in alt geçitte gizlice hareket ettiğini görüyorum ve yüksek sesle gülmek için ağzımı elimle kapatmak zorunda kalıyorum.

Kraliyet ailesinin bir üyesi, köpük tabancası ve Ledonia büyüklüğünde bir gülümsemeyle beni takip ediyor ve eğlenmemi sağlamak için kararlı.

Aklımda şu video başlığını yazmayı not ediyorum: *Köpük Savaşında Şaşırtıcı Derecede Atletik Prens.*

Gözlerim onunla buluştu ve ben geri çekildim, sırtımı bariyere dayadım. Beni gördü. *Kahretsin!*

"Orada olduğunu biliyorum, Fontaine," diye bağılıyor ve en kötü korkularımı doğruluyor. "Kraliyet muhabiri içgüdülerin seni kurtaramayacak." "Göreceğiz bakalım, Majesteleri!" diye bağııyorum,

köpük mermi kulağımın yanından, hissedebileceğim kadar yakın bir mesafeden geçip gider.

Uçmadan önce bir çığlık attım ve yüksek köprüden koşarak geçtim. O peşimdeyken, kaydırağa doğru koşarak zemin kata inip saklanmayı hedefliyorum.

Ağ örgüden, Max'in düşük bir bariyerin üzerinden atletik bir zarafetle atladığını görüyorum, bu zarafet beni silahımı bırakıp kollarına atılmak istememe neden oluyor.

Ama bu bir savaş. Böyle davranacak zaman yok.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun Fontaine, ama ben senin peşindeyim!"

Yumuşak bir sütunun arkasına saklanıyorum. Sütunun etrafına eğilip onu nişan alıyorum ve üç hızlı atış yapıyorum. "Öyle mi? Al sana, Canossa!"

Şaşırtıcı bir şekilde, bir mermi göğsüne isabet ediyor. Aniden duruyor, aşağıya bakıyor ve sonra bana dönüyor. Sahte ihanet dolu bakışı beni kahkahalara boğuyor, geçen haftaki Valentina bunu görse çok utanırdı.

Ama bu yeni Valentina, şu anda onu takip eden bu adama, daha önce hiç kimseye göstermediği kadar çok şeyini paylaşan Valentina.

prensi anlayan, onunla empati kuran Valentina.

Sonunda ona aşık olduğunu kabul edebilen Valentina. Bu duygu hem heyecan verici hem de son derece korkutucu.

Bu asla olmamalıydı. Ve ben buna karşı koymaya çalıştım. *Gerçekten*, denedim. Dişimi tırnağımı kullanarak. İlk başta hissettiğim çekicilik, Max'in düşündüğüm gibi bir adam olduğuna dair güvensizlik ve hoşnutsuzlukla karışarak, çok daha fazlasına dönüştü. Çok daha derin bir şeye.

Ve bunu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Bana karşı niyetini gayet açık bir şekilde ortaya koydu. Bana karşı savunmasız olmayı, bana tüm kalbiyle güvenmeyi kabul etti.

Ben ise, onun yanında gerçek ben olamayacağımdan korktuğum için kendimi geri çekmiştim.

Ama belki de artık bunu bir kenara bırakmanın zamanı gelmiştir. Belki de ona tüm hikayemi anlatmanın zamanı gelmiştir. Belki de bu adama karşı tamamen gerçek, tamamen savunmasız olmama izin vermenin zamanı gelmiştir, tüm bu yıllar boyunca kimseye karşı olmadığım bir şekilde.

O, saklanmayı bırakmamı istiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve bunun sebebi artık sadece maç değil. Yıllardır dünyaya Fabiana Fontaine olarak göründüm, Nona ve benim için geçimimizi sağlayabilmek için sert bir gazeteci gibi davrandım. Bir bakıma, onun gibi oldum.

Ama ben içeriden bilgi alan bir gazeteciden daha fazlasıyım.

Ben Valentina Romano'yum ve artık onun parlamasına izin verme zamanının geldiğini düşünüyorum. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Fontaine. Senin için geliyorum!"

Saklandığım yerden kalkarken heyecanla kıkırdadım ve rüzgar gibi köprü boyunca koştum. Bir köşeyi döndüğümde, sürpriz bir şekilde, daha fazlasını istemeye cesaret ettiğim adam karşımda duruyordu.

İkimiz de durup birbirimize bakıyoruz, efordan nefes nefese kalmışız. Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, gözleri yaramazlıkla parlıyor. Yapılacak tek bir şey var.

Büyük kaydırağa başım önde daldım, hızla aşağıya doğru süzülürken çılgınca bir çığlık attım. Top havuzuna çarptım, yumuşak kafeste toplar havaya fırladı, karnım gülmekten ağrımaya başladı.

Bir de baktım ki, Max arkamdan kaydırdıktan aşağıya doğru hızla iniyor. Aşağıya indiğinde, toplar etrafa saçıldı ve gözlerim onunla buluştuğunda, kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümsemeyle, ikimiz de kahkahalara boğulduk. Aşık olduğum adamın bu yastıklı oyun alanında beni kovalaması, içimi kaplayan heyecan verici duygu, tüm vücudumu titretmişti.

Onunla böyle koşup gülmek, saray bahçelerinde birlikte çocukluğumuzu hatırlatıyor, ben başka biri olmak zorunda kalmadan önce. Masum bir dönem, dünyam çökmeden önce, başka biri olmak zorunda kalmadan önce.

Ve sonra, aramızda bir şey değişir ve kahkahalarımız buharlaşır, yerini daha güçlü bir şey alır. Artık çocukça olmayan bir şey. Kaslı bir kol beni sarar, beni kendine doğru çeker. Kalbim güm güm atarken vücudum tepki verir, onun vücuduna yapışır ve sonunda kalbimi ve zihnimi ele geçiren bu adama karşı hissettiğim ezici duygulara teslim olmaya izin veririm.

Gözleri yoğun bir şekilde kararır ve ben bakışlarımı onun ağzına indirdiğimde, parmaklarını saçlarıma dolayarak dudaklarımı kendine doğru çeker. Dudakları yumuşak ve mükemmeldir, tam da hayal ettiğim gibidir. Ona karşı hissettiğim aciliyetle onu öperken, onun lezzetli kokusunu içime çekerim. Bu aciliyet, ancak tek bir şeyle tatmin edilebilir.

Öpüşmemizi derinleştirirken yumuşak bir inilti çıkarır, büyük elleriyle beni sahiplenircesine kendine doğru çeker. Öpüşmemiz adeta büyümlü gibidir ve ben kendimi tutku ve arzuyla ona bırakırım, kalbim bu inanılmaz adama olan tüm duygularımla çarpar.

O anın içinde kayboluyorum ve etrafımızdaki her şey yok olurken, sadece o ve ben ve birbirimize karşı hissettiklerimiz kalıyor, sonunda en harika, en muhteşem şekilde şekilleniyor.

Sonunda, kendilerine saygı duyan yetişkinlerin bir top havuzunda yapmaması gereken kadar uzun süre öpüştükten sonra, geri çekildik, alınlarımızı birbirine dayadık, nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Max, bu... sen..." Sesim titriyor ve ona hislerimi anlatacak kelimeleri bulamıyorum.

"Öylesin," diye cevaplar, bana gülümseyerek, gözleri kararmış. Eğilir ve dudaklarıma uzun, kalıcı bir öpücük kondurur. "Bunu hiç beklemiyordum," der, benim düşüncelerimi yineleyerek. "Ama şimdi seni bulduğuma göre, seni bırakmak istemiyorum."

"Ben... ben de aynı şekilde hissediyorum," diye mırıldanıyorum ve gözlerine baktığımda, sanki tüm dünya yok olmuş gibi hissediyorum.

Dudaklarıma bir kez daha yumuşak, baştan çıkarıcı bir öpücük kondurur ve tüm vücudumu titretir.

"Köpük savaşına karşı böyle hissettiğini bilseydim, bunu çok uzun zaman önce önerirdim."

"Sadece beni öpebilmek için mi?" diye alay ettim. "Kesinlikle."

Ona söylemeliyim. Dürüst olmalıyım. Benim sevmediğim birine karşı hisleri olduğunu düşünmesi ona haksızlık.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, beni sahiplenici bir şekilde kendine çeken bu güzel, harika adama olan tüm duygularıyla göğsümden fırlayacak gibi. Çenemin kenarından boynuma kadar lezzetli öpücükler bırakıyor, boynuma ulaştığında omurgamdan aşağı titreme geçiyor ve bu mükemmel adamla bu mükemmel anda bir kez daha kendimi kaybetmek istiyorum.

Ama her şey bana sonunda ona tamamen açılmamı, ona gerçekte kim olduğumu söylememi haykırıyor.

Korku beni engelliyor. Ya beni reddederse?

Ya aramızdaki her şeyin bir yalan üzerine kurulu olduğunu söylerse? Ya beni bir daha görmek istemediğini söylerse?

Ona tüm hikayeyi anlatmak, tüm benliğimi görmesine izin vermek, beni ölümüne korkutuyor.

Ne kadar istesem de ona söyleyemem. Şimdi değil. Bu mükemmel anda değil. Bu, her şeyi mahvedebilir, bizi mahvedebilir ve bu, istediğim en son şey.

Bunu yapmalıyım ve doğru zamanı bulmaya kararlıyım. O zaman gerçek beni tanıyabilir ve ben nefesimi tutup, beni olduğum gibi kabul etmesini, *sevmesini* umabilirim.

Bölüm 24

Max

Fabiana ile ilk öpücüğümüzü paylaşmayı umduğum yerler arasında, dağlardaki küçük bir kasabanın çocuk oyun alanında bulunan top havuzu listede bile yoktu.

Ama biliyor musun? Malveaux'daki tüm berbat çaylar için bile bunu değiştirmezdim.

Sonunda onu öpmek, yumuşak, kadınsı kıvrımlarının bana bastırdığını hissetmek, onu kollarımda tutmanın ve dudaklarını dudaklarımla ele geçirmenin nasıl bir şey olduğunu anlamak, tahmin ettiğimden çok daha akıl almaz bir şeydi.

Ve size şunu söyleyeyim, havai fişeklerden başka bir şey beklemiyordum.

Onun dokunuşu, kokusu, benim dokunuşuma verdiği tepki. Her şeye değer. Eğer

dükkan sahibi bize güney yolunun açıldığını söylemeseydi, eminim ki hala o top havuzunda birlikte olurduk.

O an fiziksel olarak mükemmeldi, ama beni en çok etkileyen şey, bunun ne kadar *doğru* hissettirdiği oldu. Bana ne kadar doğal bir şekilde uyum sağladığı, kahkahasının nasıl daha derin bir şeye dönüştüğü. Bir haftadan fazla bir süredir, keskin zekâsı ve profesyonel zırhının gevşemesini izliyordum ve o saçma top havuzunda, ana renklerdeki plastik toplarla çevriliyken, sonunda tüm bunların ötesinde, altındaki kadını gördüm.

Fabiana benim için çok kısa sürede çok önemli hale geldi, nefret ettiğimi sandığım kadından kalbimi ve zihnimi dolduran birine dönüştü. Bu dönüşüm sadece ona bakış açımda değil, kendime bakış açımda da oldu. Onun yanında rol yapmıyorum. Her etkileşimde çekiciliğiyle etkileyici olmak zorunda olan bir prens ya da değerini kanıtlamak zorunda olan hayal kırıklığı yaratan biri değilim. Sadece kendimim.

Bu, adeta sarhoş edici bir duygu.

Bir zamanlar her hatam hakkında sert yazılar yazan kadın artık gerçek beni tanıyor ve bana, kusurlarımın onun için önemli olmadığını söyleyen bir tutkuyla karşılık verdi.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak yolcu koltuğunda oturan kadına bakıyorum. Birkaç kilometre önce uykuya dalmış, yüzü huzurlu ve güzel. Kalbim göğsümde genişliyor. Bu kadın beni zihnim, bedenim ve ruhumla büyüledi. Hayatımda ilk kez, birine sadece çekici gelmiyorum. Sadece aşık ya da geçici olarak büyülenmiş değilim. Aramızdaki şey bundan çok daha derin.

Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşık oluyorum, beni olduğum gibi gören ve bir şekilde bunu sevgisine layık bulan bir kadına aşık oluyorum.

En büyük eleştirmenimin en büyük destekçim haline gelmesinin ironisini fark etmiyorum değil. Ama belki de bu yüzden bu ilişki bu kadar gerçek, bu kadar sağlam. O, magazin dergilerindeki prene ya da resmi yemeklerde sergilediğim çekici görünüşe aşık olmadı. O, hayatın ve partilerin prensi ve tüm tuhaflıklarına aşık olmadı.

O, gerçek bana aşık oldu.

Yollar birkaç saat önce açıldı ve büyükannesini görmek için sabırsızlanan biz, hanımızdan eşyalarımızı topladık, kasaba halkına veda ettik ve güneye doğru yola çıktık.

Şu anda ovalar boyunca, tarlaları ve küçük kasabaları geçerek, yolun kenarından kiliselerinin kuleleri görünen yerlerden geçiyoruz. Gökyüzünün griliği yerini parlak güneşe bıraktı ve bunun, yeni ve heyecan verici birlikteliğimizin bir metaforu olduğunu düşünmemek zor.

Kızım kıpırdanıyor, gözlerini açıyor ve kollarını başının üzerine uzatarak ellerini arabamın tavanına doğru uzatıyor.

"Merhaba, uykucu," diyorum ve bana gülümsediğinde, tüm yüzü aydınlanıyor ve kalbim genişliyor.

"Neredeyiz?" diye soruyor.

"Şehirden yaklaşık bir saat uzaklıktayız. Bir süredir uyuyordun."

"Öyle mi?"

"Sanırım seni top havuzunda yordu."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, yanardöner yeşil gözleri parlıyor. "Bir saniye bile düşünmeden yine yapardım."

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Anlaştık, ama belki bir dahaki sefere çocuk oyun alanından daha romantik bir yer seçebiliriz."

O uyurken ben çoktan bazı planlar yaptım. Saray bahçelerine bakan balkonda mum ışığında bir akşam yemeği. Atla göle gidip, sıcak yaz güneşinde piknik yapıp birlikte yüzebileceğimiz bir gezi.

"Top havuzu değil mi?" diye alay ediyor. Gülüyorum.

"Top havuzu değil."

Yolculuğun geri kalanını, Villadorata'nın kalabalık sokaklarına varana kadar önemsiz şeyler hakkında sohbet ederek geçiriyoruz.

"Sen ve büyükannen nerede yaşıyorsunuz?" diye soruyorum, bir ışıkta durduğumuzda.

"Saraya kadar arabayla gitmeye ne dersin? Oradan ben yolumu bulurum."

"Olmaz."

"Max. Arabamı almam lazım. Bu daha pratik."

"Birine arabayı sana bırakmasını söyleyebilirim."

Kafasını sallar, inatçı bağımsızlığı gözler önüne serilir. "Böylesi daha iyi. Yarın sabah seni görmek için arabayla gelebilirim."

Gerçekleşir. "Büyükannenle tanışmamı istemiyorsun." Sesimde incinmişlik hissi belli olmasın diye uğraşırım.

"Önce onunla birkaç şey konuşmam gerek," diyor dikkatlice.

Kaşlarımı çatarak yüzünü inceliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen sorma. Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum Max, sadece... henüz değil." Yüz hatları gerginlikle gerilmiş.

Ne kadar onun sakladığı şeyi bilmek istesem de, aramızda hiçbir şey olmamasını istesem de, ona ihtiyacı olan alanı vermem gerekiyor.

"Neye ihtiyacın varsa," diyorum yumuşak bir sesle.

Gözlerime bakıyor ve aramızda bir şey değişiyor. "Teşekkür ederim. Sana anlatacağım."

Bir korna sesi duyulur ve ikimiz de irkiliriz.

"Işık yeşil" diyor ve ben gaz pedalına basarak arabayı cadde boyunca ilerletiyorum.

Sarayın girişine varıyoruz ve güvenlik görevlisi bize geçmemiz için işaret ediyor. Personel otoparkına gidiyorum, arabadan inip Fabiana'nın valizini alıyorum ve onun arabasına koyuyorum.

"Her şey için teşekkürler Max, ama özellikle de nonamın vefatını öğrendiğimde beni istasyona götürdüğün için."

Onu kendime doğru çekip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Her şeyi," diye fısıldıyorum ağzına, keşke özel bir yerde olsaydık da onu istediğim gibi öpebilseydim diye düşünüyorum.

Bana gülümser, gözleri yumuşaktır. "Seni hak etmiyorum."

Dudaklarımla sözlerini keserim. "Öyle deme."

"Bu gerçek. Sen harika bir insansın."

Gülümserim. "Şey, madem bahsettin..."

O, koluma şakacı bir şekilde vurarak gülüyor.

"Yarın seni ne zaman göreceğim?" diye soruyorum.

"Sabah ilk iş buraya gelebilirim," diye tereddüt etmeden cevaplar.

"Hala gerçek Max'i haber yapan bir gazeteciyim. Yapmam gereken bir işim var."

"Umarım bazı şeyleri kendine saklarsın, mesela benim ne kadar iyi öpüştüğümü," diye takılıyorum.

O gülümser. "Oh, bence bunu tüm dünya bilmeli. Ayrıca, kale yapmada ne kadar iyi olduğunu da."

Sadece dalga
geçiyor. "Seni
özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim," diye cevaplar. "İstemediğim halde, gerçekten gitmem gerek." Çantasından anahtarlarını çıkararak ayrılmak için döner. Bana bakarak, "Yarın görüşürüz," der.

"Programımı boşaltacağım. Büyükannene selamlarımı ilet," diyerek kapısını kapatıyorum.

Camı indirir ve kontağı çevirince arabası titrer. "Tamam."

Öğleden sonra ışığında bana bakan, gözleri yumuşak, çarpıcı bakışlarına karşı koyamıyorum ve onu bir kez daha öpüyorum. Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum ve o da hemen elini boynuma dolayarak öpücüğüme karşılık veriyor.

"Fabiana," diye mırıldanıyorum, bu kadına olan duygularımdan bunalmış bir halde.

"Yarına görüşürüz."

Dik duruyorum, kalbim onunla dolu. Arabasını park yerinden çıkarmasını izliyorum. Gitmeden önce bana son bir kez gülümsüyor ve el sallıyor, ben de onun gitmesini izliyorum.

Hiçbir kadına karşı böyle hissedeceğimi hiç beklemiyordum, Fabiana Fontaine'e karşı ise hiç. Ama şimdi hissediyorum ve benden sakladığı şey her ne ise, onu benim yapmaya kararlıyım.

Bölüm 25

Valentina

"Nona, seni görmek ne güzel!" Oturma odasının ortasından koşarak büyükanne sarılırım ve onun tanıdık lavanta ve vanilya parfümünün kokusunu içime çekerim. Öğleden sonra güneş ışığı dantel perdelerden süzülerek, tanıdık ortamda dans eden toz zerreciklerini aydınlatır.

Bu evden ayrıldığımda Max'in aşırı ayrıcalıklı, olgunlaşmamış bir çocuktan başka bir şey olmadığını düşündüğümü ve şimdi onun gerçek kişiliğine, tanıştığım en harika adama aşık olduğumu düşünmek çok garip.

Bir hafta ne kadar da büyük bir fark yaratabilir.

"Valentina, benim sevgili kızım," diyor ve bana sarılırken. "Neden evdeyim? Her şey yolunda mı?"

"Seni görmeye geldim, Nona. Bileğin nasıl?" Eski kanepenin yıpranmış minderlerine çöküyorum, yaylar gıcırıyor. Solmuş aile fotoğrafları ve Nona'nın örgü sepetiyle bu mütevazı oturma odası ile sarayın yaldızlı ihtişamı arasındaki kontrast, şimdi her zamankinden daha belirgin.

"Sadece burkulmaydı. Çok iyiyim. Tabii ki biraz topallıyorum ve büyükbabanın eski bastonu çok işime yarıyor." Kanepeye yaslanmış, sülün şeklinde pirinç saplı bastonu işaret ediyor.

"Baston mu?" Büyükkannemin yürümek için baston kullanmak zorunda olması hoşuma gitmiyor. Ama o bana çok benziyor. Dayanıklı. Güçlü.

"Ayağını yukarı kaldırmalı mısın? Buz koymalı mısın? Şişmiş mi?" diye soruyorum, ayağına bakarken.

"Gereksiz telaşlanma Valentina."

"Endişelenmeye hakkım var. Sen benim büyükkannemsin," diye itiraz ediyorum. "Saçmalık."

"Nona," diye uyarıyorum. "Sana bakmak benim görevim."

"Sadece benim için eve gelmemeni söylemiştim. Ben çok iyi ellerdeyim. Rudolf bana çok iyi bakıyor. Tabii ki bakıma ihtiyacım yok ama biraz ekstra yardım her zaman hoş karşılanır."

"Bay Beckman'ın sana göz kulak olması çok güzel," diyorum ve onun adını duyunca yüzü aydınlanıyor.

"O harika biridir. Çok naziktir."

"Ve görünüşe göre iyi bir dansçıdır."

"Beni yaşlı bir kadın olarak görebilirsin canım, ama içimde hala hayat var. Sonbahar yıllarımı keyifle geçirmek istiyorum."

Onun olmadığı bir dünya düşüncesi göğsümde donuk bir acı uyandırıyor. "Öyle konuşma."

"Ne gibi? Yaşlandım. Bu olur. Ama bu, yaşamaktan vazgeçmek istediğim anlamına gelmez."

Gülümsüyorum. "Max gibi konuşuyorsun."

"Öyle mi? Prensle işler nasıl gidiyor?"

"İyi." Yanaklarım kızarmaya başlar, beni tamamen ele verir.

Nona kaşlarını kaldırır. "Biliyordum! San Fiorenzo'da bir aşk vardı!"

"Belki," diye kabul ediyorum ve o heyecanlı bir fok gibi ellerini çırpıyor. "Ama daha çok erken," diye ekliyorum çabucak.

"Tavsiyemi dinlediğine çok sevindim. Bu evde dünyadan uzak, çalışarak, çalışarak, hep çalışarak çok uzun zaman geçirdin. *Yaşamayı* öğrenmelisin."

"Peki, bir prensi öpmek yaşamaksa, sanırım bunu yaptığımı söyleyebilirsin," diye devam ettim.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Oh, Val. Onu öptün mü?" Mutluluk içimden taşmak üzereyken başımı sallarım. "Sana kendini ortaya koymayı söylemiştim. Babasının hataları için onu suçlamamayı söylemiştim ve sen de öyle yaptın. Onu öptün."

Omuz silkiyorum, Max'in kollarında olduğum anın hatırası göğsümü sıcak bir ışıltıyla dolduruyor.

"Bana her şeyi anlat."

Öyleyse, öyle yapıyorum. Max'i tanımakla onun hakkındaki fikrimin nasıl değiştiğini, çalışanların onu nasıl sevdiğini, gençlere karşı nasıl davrandığını, bana karşı nasıl giderek daha fazla açıldığını, rolünün onu kısıtladığını hisseden iyi ve dürüst bir adam olduğunu gösterdiğini anlatıyorum. Hayatı bulaşıcı bir coşkuyla seven bir adam.

"O yağmur fırtınası kesinlikle işe yaradı."

"Bu planlanmış bir şey değildi, Nona."

"Bazen evren, bizi gerçekte ait olduğumuz yere ulaştırmak için bizi amaçladığımız yoldan saptırmak zorunda kalır."

Ona gülümseyerek başımı salladım. "Ne zamandan beri büyükannem 'evren'den bahsediyor?"

"TikTok'ta vakit geçiriyordum."

İnanamadan ona göz kırptım. "Öyle mi?"

"Senin videolarını izlemeye başladım. Okçuluk videosunu çok beğendim. Senin prensin çok atletik."

Daha önce olduğu gibi Max'in benim prensim olmadığını söylemek üzereydim ama kendimi durdurdum.

Belki de artık benim prensimdir?

Bu düşünce göğsümde sıcak bir güneş ışığı gibi parıldadı.

"Max'in ok atışını izlemekten evrenin işleyişini öğrenmeye nasıl geçtin?"

"Oh, hepsi orada, ayrıca bir sürü saçmalık da var."

Gülerek başımı sallıyorum. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyeceksin, Nona."

"Her zaman şaşırtıcı olmaya çalışmalıyız. Peki, Prens Max senin Valentina Romano olduğunu biliyor mu?"

Göğsüm sıkışır ve kendimi, son öpüşmemizde Max'in ellerinin durduğu yere bilinçsizce dokunurken bulurum. "Henüz değil. Bu çok uzun zamandır çok gizli bir sırdı. Ama ona söylemek istiyorum. Neredeyse söyleyecektim."

Elimi sıkıyor. "Ah, tatlım. Ne karmaşık ağlar örüyoruz. Onu seviyor musun?"

Sorusunun doğrudanlığı beni sarsar. "Ben..."

Sanırım seviyorum."

Eli ağzına gider.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ona aşık olmak istememiştim. Sadece... öyle oldu."

Beni sertçe kendine doğru çeker, sırtımı okşar. "Sorun yok, canım kızım. Kime aşık olacağımızı biz belirleyemeyiz. Sen de ülkenin en gözde bekarına aşık oldun."

Ondan uzaklaşıp dans eden gözlerine bakıyorum ve gözyaşları içinde gülmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım öyle oldu."

"O da seni seviyor mu?"

Bana bakışını, gözlerindeki yumuşaklığı düşünüyorum. Beni öpüşünü, tutkuyla ve daha fazlasıyla dolu öpüşünü. Derin bir şeyle. Bunu açıkça söylememiş olsa da, öyle olduğunu hissediyorum.

"Sanırım seviyor, ya da en azından sevmeye başlıyor." "O zaman, ne yapman gerektiği belli."

Dudaklarımı bir çizgiye çektim. "Ona söylemeliyim."

"Söylemelisin. Ne kadar beklersen, o kadar kasıtlı bir aldatma gibi görünecek."

Onun sözleri bana bir darbe gibi çarptı ve ben nefesimi tuttum. "Ama ona söylemek her şeyi mahvederse ne olacak, Nona? Ya bana bir daha asla güvenemezse? O benim Fabiana Fontaine olduğumu düşünüyor,

basit bir gazeteci olduğumu düşünüyor, babasının gönderdiği bir hainin kızı olduğumu değil."

"Yalanlar üzerine aşk inşa edemezsin, tatlım."

"Ama ya bana, babam suçlandığında herkesin yaptığı gibi bakarsa? Ya gözlerinde aşk yerine hayal kırıklığı görürsem?" Sesim çatallanır. "Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

"Ya öyle bakmazsa?" diye sordu basitçe.

Ellerimi ovuşturuyorum, endişe dalgaları vücudumu sarsıyor. "Şu anda, bana baktığında, ilgisini hak eden birini görüyor. Güvenebileceği biri. Ya ona gerçeği söylersem ve tüm bunlar yok olursa? Ya şimdiye kadar yaptığımız tüm konuşmaların, yakınlaştığımız tüm anların benim yalanım üzerine kurulu olduğunu fark ederse?" Kalbim ağırlaşarak kanepeye yaslanıyorum. "Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Onu kaybetme, gözlerinde tiksinti görme düşüncesi beni korkutuyor."

Çenesini kaldırıp gözlerimle aynı hizaya geldi. "Kim olduğunu unutuyorsun. Sen Valentina Romano'sun, Arabella ve Vittorio Romano'nun kızıydın, bu ülkenin bir zamanlar büyük bir lordu, soyu Orta Çağ'a kadar uzanan bir ailenin kızıydın."

"Aynen öyle! Kraliyet hayır kurumlarından para çaldığında her şeyi mahveden bir adam," diye tükürdüm, eski acı boğazımda safra gibi yükseldi. "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, Nona? Komşuların yanımdan geçerken fısıldaşmalarını izlemek? Arkadaşlarımdan ebeveynlerinin birdenbire artık evlerine gelmememi istemeye karar vermesi? On iki yaşındaydım, sadece bir çocuktum ve birdenbire bir hainin kızı oldum."

Ani bir hareketle ayağa kalkıp odada volta atarken boğazım yanıyor. "Ve şimdi babamı sürgüne gönderen adamın oğlu Max'e, ona bunca zamandır yalan söylediğimi mi söyleyeceğim? Paylaştığımız her anın bir aldatmaca üzerine kurulu olduğunu mu?"

"Baban her zaman masum olduğunu savundu," diyor Nona sessizce. "O zaman ona inandım, şimdi de inanıyorum."

Nona'nın inancı, soğuk ve sert gerçeklere dayanan bir şeyden çok, aileye olan sadakatinden kaynaklanıyor.

"Masum olduğunu iddia etti ve sonra kaçtı," diyorum, acımı bastıramadan. "Adını temize çıkarmak için hiç geri dönmeye çalışmadı"

adını temize çıkarmak için geri dönmeye çalışmadı, Nona. Ne tür bir masum adam böyle pes eder?"

"O vazgeçmedi, tatlım. Seni koruyordu..." "Beni terk ederek mi?"

Sözlerim istediğimden daha keskin çıkıyor.

"Yapması gerekeni yaptı," diyor sessizce.

"Nona, ben on iki yaşındaydım. Beni dedikodularla, utançla baş başa bıraktı. Eğer gerçekten masum olsaydı, kalıp mücadele etmeliydi."

Nona'nın yüzü anlayışla yumuşar. "Ona kızgınsın."

Omuzlarım çöküyor. "Onu seviyorum çünkü o benim babam, ama aynı zamanda ona kızgınım."

"O zamanlar babanla olanlardan bağımsız olarak, onun seçimlerinden sen sorumlu değilsin. Dediğin gibi, sen bir çocuktun." Ayağa kalkar ve büyükbabamın bastonunu alır.

Onu tutmak için uzandığımda ellerim titriyor, ama o beni nazikçe itiyor.

"Bu aile bunca yıldır utanç içinde yaşadı," der, sesi sabittir. "Artık saklanmayı bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

"Sen bunu çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Basit mi? Hayır, canım. Elbette basit değil. Ama kendin ve bu adam için bir gelecek istiyorsan, bu gerekli." Bir zamanlar görkemli olan oturma odamızda, soyulmuş duvar kağıtları ve giderek parçalanmakta olan mobilyaları işaret ediyor. "Korkunun bize ne getirdiğine bak. Saklanmanın bize neye mal olduğuna bak."

Odaya bakıyorum: çökmüş kanepeler, yıpranmış sandalyeler, yıpranmış halılar. Kazandığım her kuruş bu evi korumak için harlandı ama yine de Miss Havisham'ın evi gibi görünüyor, eski ve harap, bir zamanlar umudun yaşadığı bir ev. Yıllardır saklandığım bir ev.

"Valentina, geçmişte ne olmuş olursa olsun, onunla bir gelecek istiyorsan, ona gerçeği söylemelisin. Ne kadar uzun beklersen, neden beklediğini açıklamak o kadar zorlaşır."

Tabii ki haklı, ikimiz de bunu biliyoruz.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ona söylemeliyim. Yarın, onu özel bir yere davet edeceğim. Ona her şeyi anlatacağım. Kim olduğumu, neden sakladığımı, her şeyi. Ve ona onun için neler hissettiğimi de söyleyeceğim." Dudaklarımı sıkıştırıyorum, Max'i kaybetme düşüncesi göğsümde fiziksel bir acı gibi.

Nona uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Büyükbaban, sahip olmaya değer aşkın, gerçeği aşan aşk olduğunu söylerdi. Eğer bu prensin seni gerçekten seviyorsa, seni affetmenin bir yolunu bulacaktır."

"Ya affetmezse?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Alnıma bir öpücük kondurur. "O zaman o, benim güzel ve zeki torunumun kalbine layık biri değildi."

Bölüm 26

Max

Ertesi sabah ofisimde, iletişimlerimi takip ediyorum. İlk iş olarak Rocco'yu aradım ve çocukların dün öğleden sonra eve gitmeden önce içeri girip oturma odasının zemininde kamp kurduklarını duyduğuma sevindim.

Trenler yeniden çalışmaya başladığına göre, iyileşen Pippa Chen kraliyet treninin tek yolcusu olarak güneye doğru hızla ilerliyor.

Kapım çalındı, başımı kaldırıp "Girin" diye seslendim.

"

Ve sonra hayallerimin kadını içeri giriyor ve kalbim onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Fabiana Fontaine. Benim Fabiana'm.

Her zamanki görünüşünden farklı olarak, saçları omuzlarına dökülmüş, gözlükleri ortada yok ve

beyaz düğmeli gömlek ve beni çılgına çeviren bir şekilde vücut hatlarını ortaya çıkaran bir kot pantolon giyiyor.

Onu kucağıma alıp döndürüyorum, onu tekrar kollarımda tutabildiğim için çok mutluyum. Yumuşak dudaklarına acil bir öpücük konduruyorum, kokusunu içime çekiyorum. "Seni özledim. Bir gün bile geçmedi ama seni özledim."

"Bunu duymak hoşuma gitti," diyor, dudakları gülümsemeye çekiliyor. "Büyükannen nasıl?"

"Çok iyi."

"Rahatlamış olmalısın."

"Kesinlikle içim rahatladı."

"Güzel." Onu bir kez daha öpüyorum. "Ne zaman istersem seni öpebilirim, değil mi?"

Kıkırdar ve bu en harika sestir. "Bir daha yap."

Ben de öyle yapıyorum, rujunu yüzünden öpüyorum. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Ne?"

"Fabiana Fontaine, benimle birlikte Sonbahar Balosuna konuğum olarak katılma şerefini bana verir misin?"

"Sonbahar Balosu mu?" diye sorar, gözleri açık bir gecede iki dolunay kadar büyür. "Ama o zaman herkes bizi öğrenecek."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Bana bakıyor ve kollarımda bu güzel kadınla daha mükemmel bir an hayal edemiyorum. "Hiç de korkunç değil. Sadece..."

"Anlıyorum. Bu senin işin. Ben de bunu düşündüm. Maç birkaç hafta sonra, o zamana kadar benimle ilgili dizini bitirmiş olacaksın."

"Doğru."

"O zaman bir çift olarak ortaya çıkabiliriz ve insanlar hakkımızda kötü şeyler söyleyemezler."

"Yine de

söyleyecekler."

"Bırak

söylesinler."

Dudaklarını ısıyor ve yüzünde bir değişiklik oluyor. "Ne oldu?"

"Max, sana söylemem gereken bir şey var," diye başlar, yüz hatları gergin, ben ona uzanıp dokunmak, yüzündeki

Yüzündeki sert hatları yumuşatmak, alnındaki endişeyi gidermek istiyorum.

Benden sakladığı şey bu olabilir mi? "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

Ellerini birbirine sıkıca kenetleyerek odada volta atmaya başlar. Onun için kalbim acıyarak beklerim. Bana söylemeye bu kadar tereddüt ettiği şey her neyse, kesinlikle ona ağır bir yük oluşturuyor.

"Bu benim için kolay değil," diyor ve yanımda duruyor.

Elini tutuyorum, dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "En iyisi, açıkça söylemek."

Kafasını birkaç kez salladı, gözlerindeki bakışlar yoğunlu. "Haklısın," dedi, elimi kan dolaşımını kesecek kadar sıkı tutarak. "Haklısın." Derin bir nefes aldı ve başladı. "İşte başlıyorum. Ben..." diye başladı, tam o sırada kapı gürültüyle açıldı ve Amelia içeri koştu.

Elinde telefonu var, yüzü solgun.

Gözleri bize takıldığında, aniden durur. "İşte buradasın Max!" Bakışları Fabiana'ya sabitlenir ve gözleri büyür. Bir anlığına ona bakakalır, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, sonra tekrar kapatır. Yüzünde bir şey parlar, sonra bana bakarken ifadesi sertleşir.

"Amelia?" diye soruyorum, bu tuhaf girişin ne anlama geldiğini anlamadan.

"Oh, lütfen bana bunu zaten bildiğini söyle!" diye bağırır. "Neyi?" diye sorarım, Fabiana'nın bana anlatmaya başladığı şeyi bitirme şansı bulamadığı için sinirlenerek.

"Ami, burada önemli bir şeyin ortasındayız."

"Bu doğru mu?" diye Fabiana'ya sorar.

Fabiana da aynı derecede şaşkın görünüyor.

"Ne doğru?" "Bu!" Amelia telefonunu havaya kaldırıyor.

"Bugün çok fazla kafein mi aldın Ami, çünkü cidden çok gerginsin," diye gülerek söylüyorum.

Amelia bana doğru yürür, kolumdan tutar ve beni Fabiana'dan uzaklaştırır.

"Ne oluyor, Ami?" diye itiraz ettim.

"Bunu *hemen* okumalısın, Max," diye fısıldayarak telefonunu önüne tutar.

"Neler oluyor?" diye sorar Fabiana ve sesindeki titremeyi duyunca şaşırırım.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok, ama Ami her zamanki gibi tam bir drama kraliçesi gibi davranıyor."

"Oku," diye ısrar ediyor kardeşim, telefonunu bir kez daha bana doğru uzatıyor, o kadar yakın ki neredeyse burnuma çarpıyor.

"Madem bu kadar nazikçe sordun." Telefonu ondan alıyorum ve başlığı okuduğum anda endişeyle karnım sıkışıyor.

Kraliyet RomCom mu, RomCon mu?

Kız kardeşime bakarım. "Bu ne?"

"Okumaya devam et," diye tekrar talimat verir, eğlenceli kız kardeşimden çok otoriter Sofia gibi konuşur.

Aşağı kaydırıdığımda, makalenin yanında Fabiana ile saray otoparkında öpüşürken çekilmiş, kalitesi düşük bir fotoğraf olduğunu görüyorum. Kalbim ağzıma geliyor. "Olamaz." Fabiana'ya dönüyorum. "Öğrendiler."

"Neyi biliyorlar?" diye soruyor, sesi alçak ve sakin.

"Bizi. Bunu gördün mü?" Telefonu ona tutarken, koluma bir elin dokunduğunu hissediyorum. Ami'ye bakıyorum.

"Makalenin tamamını oku," diyor Amelia.

"Neden? Ne yazıyor?" diye sorar Fabiana. Ellerini o kadar sıkı birleştirmiştir ki, parmak eklemleri beyazlaşmıştır.

Anlıyorum. O bir gazeteci, işini yapmak için burada. En son ihtiyacı olan şey, ülkemizin bizim romantik bir ilişkimiz olduğunu öğrenmesi.

Fotoğrafı geçip okumaya başlıyorum.

Fabiana Fontaine'in Prens Max hakkındaki haberi, profesyonel bir haberden çok tutkulu bir haber gibi görünmeye başladı, çünkü çift dün saray bahçesinde sarılırken yakalandı. Bu sizin planınızın bir parçası mı, Bayan Fontaine? Yoksa sadece işin bir avantajı mı?

"Bizi nasıl fotoğrafladılar?" diye öfkeyle soruyorum. "Biz personel otoparkındaydık." Fabiana'ya bakıyorum. Yüzü bembeyaz, kaşları o kadar sıkı bir şekilde çatılmış ki cevizleri kırabilir. Elini tutmak için uzanıyorum ama o kollarını kendine sarıyor.

"Okumaya devam et," diyor kardeşim.

Ama biraz daha derine indiğinizde işler daha da ilginç hale geliyor, ki The Post olarak biz de tam olarak bunu yaptık.

Çok güvenilir bir kaynak, şu anda Prens Max'in gülümsemelerinin tadını çıkaran Fabiana Fontaine'in, iddia ettiği kişi olmadığını bize garanti etti.

Aslında o, tamamen başka biridir.

Bu sözler beni sarsar ve içimde bir şeyler değişir.

Fabiana kılığına girerek... yıllardır bunu yapıyor... Valentina Romano... rezil lord Vittorio Romano'nun kızı... Prens biliyor mu?

Prens biliyor mu?

"Bu saçmalık. Uydurma zırvalık," diyerek telefonu Amelia'ya geri uzatıyorum. Fabiana'ya dönüyorum. "Senin kim olduğun hakkında yalan söylüyorlar. Aslında sen Vittorio Romano'nun kızı Valentina Romano'sun. Bu saçmalık, değil mi? Kim böyle şeyler yazıyor?"

Ama Fabiana'nın yüzündeki ifade, bunun o kadar da saçma olmayabileceğini gösteriyor.

Kalbim hızla atıyor. "Fabiana?" diye soruyorum.

Fabiana'nın eli ağzına uçar, gözleri çılgınca bakıyor. "Max, lütfen açıklamama izin ver."

Bekle. Ne?

Bir yanım eğleniyor, diğer yanım ise gerçekten çıldırmam gerekip gerekmediğini merak etmeye başlıyor.

"Ne demek 'açıklamak'?" diye soruyorum, onu dikkatle izleyerek.

"Sana anlatmak üzereydim, yemin ederim. Az önce kız kardeşin geldiğinde bunu yapmaya çalışıyordum," diyor.

"Ne kadar da uygun, Fabiana," diyor Amelia, kollarını kavuşturup ona sert bir bakış atarak. "Yoksa Valentina Romano mu demeli, yıllar önce babasıyla buraya gelen kız mı?"

Dikkatlice, bacaklarım titreyerek Fabiana'ya bakıyorum. "Sen Valentina Romano musun?"

Yavaşça, gözlerini benden ayırmadan, Fabiana'nın eli ağzından düşer. "Benim," der basitçe.

O, söylediği kişi değil.

O başka biri.

"Aman Tanrım!" Amelia gözlerini kocaman açarak haykırır. "Bu doğru. Babam çılgına dönecek!"

"Ne?" diye soruyorum, kulaklarıma inanamadan. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Anlamadığım bir şey." Beynim sanki biri televizyon kanallarını karıştırmış gibi hissetmeye başlıyor.

Fabiana yavaşça başını sallar. "Bu şaka değil, Max. Ben Valentina Romano'yum. Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu. Senden sakladığım şey buydu." Gözleri yaşlarla dolar ve dudağı titremeye başlar. "Eskiden birlikte oynardık. Bahçe partilerinde, kraliyet etkinliklerinde. O zamanlar ben Valentina'ydım, sen ise... sen sadece Max'tın, her şey bu kadar karmaşık hale gelmeden önce."

Birlikte oynardık. Onu hatırlıyorum. Valentina'yı hatırlıyorum, koyu saçlı, parlak yeşil gözlü, oyunlarımızda hep benden üstün olmaya çalışan küçük kıızı.

Panik, ağızda metal tadı bırakıyor ve yutkunuyorum, kalbimin her atışında boğazımdaki sıkışma artıyor. "Sen Fabiana Fontaine değilsin, değil mi?"

"O uydurma bir karakter. Yıllardır arkasına saklandığım biri." Elini kalbinin üzerine koyar ve düzensiz bir nefes alır. "Sana söylemek istedim Max, ama benim için çok zordu." Sesi titriyor.

Çenemi sıkıyorum, göğsüm titriyor. "Bana karşı dürüst olmak senin için çok mu zordu? Birbirimiz için bu kadar önemli hale geldikten sonra bana gerçeği söylemek?"

"Anlamıyorsun. Kimliğimi değiştirmek zorundaydım. Babamın rezilliği, ergenlik yıllarım boyunca bana yapışıp kalmıştı. Okulumu bırakıp Villadorata'ya taşınmak ve büyükannemle yaşamak zorunda kaldım, ama herkes kim olduğumu biliyordu. Herkes onun ne yaptığını biliyordu. Fabiana olmak beni bundan kurtardı, yeni bir hayat kurmamı, babamın ailemin mirasını mahvettiğini unutmamı sağladı."

Onun sözleri içimde yankılanıyor, zihnim karışıyor. Tanıdığımı sandığım bu kadın, aşık olduğumu sandığım bu kadın, söylediği kişi değilmiş.

Hepsi bir yalandı.

Korkunç bir şaka.

Ve ben de bu şakanın son cümlesiyim.

"Kolyen. V harfi bunun için. Valentina." Başını eğip kısa bir süre başını salladı.

"Romano. Baban..." Amelia'nın sesi, olayın tüm ciddiyeti üzerine çöktüğünde kesiliyor. "Kraliyet fonlarını zimmetine geçirdikten sonra kaçtı."

"Hatırlıyorum," diyorum, gözlerim Fabiana'ya sabitlenmiş halde.

Fabiana—Valentina—utanmış gibi davranacak kadar akli başında biridir. "Senin için bir hikaye olabilir, ama benim için hayatımdı ve bir günde değişti." Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatır. "Max, lütfen benim açımdan bak. Buraya gelip projeyi yapıp gidecektim ve kimse farkına varmayacaktı. Sana aşık olmaya niyetim yoktu ve sana aşık olduğumu fark ettiğimde, herkesin beni gördüğü gibi, babamın suçlarıyla lekelenmiş biri olarak göreceğinden korktum."

Nefesim kesik kesik ve hızlı, ama umutsuz olsa da tutunduğum bir kelime var.

Aşk.

"Beni seviyor musun?" diye soruyorum, sesim titriyor.

Gözleri yaşlarla dolu olarak bana bakar. "Evet," der, nefesi boğazında takılır.

"Şimdi yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Çünkü yaparsam kaybedecek her şeyim var."

"Hakkımda öğrendiklerinle beni mahvedebilirsin. Başından beri planın bu muydu? Bunların hepsi babana olanların intikamı mı?"

Dehşete kapılan Amelia, "Hayır! Buraya iyi niyetle bir iş yapmak için geldim. Olanlar yüzünden kraliyet ailesinin en büyük hayranı olmayabilirim, ama seni gördüğüm gibi temsil etmeyi kabul ettim ve bunu yapıyorum."

"Her şey yerine oturuyor," diyor Amelia. "Hayatımızda neler olup bittiğini her zaman biliyor gibi görünüyorsun. İçeriden bilgi alıyordun. Burada zaman geçirdin. Muhtemelen her yerde casusların var."

"Bu doğru mu?" diye soruyorum.

"Her şey olmadan önce buraya gelmiştim."

Ona tamamen şaşkın bir şekilde göz kırpıyorum. "Yani, o zaman sana sarayı gezdirdiğimde, benim tur rehberim olabilirdin?" diyorum.

"Daha önce buraya geldiğimi belli edemezdim. Bir gazeteci çocukken burada ne yapardı ki?" diye cevaplar.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yine yalanlar."

"Bunu bu şekilde öğrenmeni istemedim." Fabiana bana uzanır ve elini ön koluma koyar.

Anında gerildim. "Neden yaptın?" diye sordum, sesimi sabit tutmaya çalışarak, gözlerimi onun gözlerine dikip, duymaya çok ihtiyacım olan cevapları aradım.

"Sana söyledim. Yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Max, o zamanlar olanlar hayatımı mahvetti. Başka biri olmam gerekiyordu."

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, nefes almakta zorlanıyorum, boğazım düğümleniyor.

Kendimi tamamen ihanete uğramış hissediyorum. İhanete uğramış, aşağılanmış, öfkeli. Kırgın. "Sana daha önce kimseye anlatmadığım şeyler anlattım."

Başını eğiyor. "Evet."

"Sana güvendim, ama şimdi bir gazeteciden senin bunca zamandır yalan söylediğini mi öğreniyorum? Yaptığımız her konuşma, beni savunmasız gördüğün her an. Bunların hiçbirisi gerçek miydi? Yoksa sadece hikayen için malzeme mi topluyordun?"

"Hayır! Asla öyle olmadı, Max. Sana söz veriyorum." Boğazı düğümlenir. "Çok üzgünüm."

Ona tamamen inanamadan bakıyorum.

Çenemi sıkarak, "Sanırım gitme vaktin geldi." derim. Sesimin bu kadar sakin olması beni şaşırtır.

"Max, lütfen."

Dudaklarımı sıkıp başımı iki yana sallıyorum. "Ne derseniz deyin, hissettiklerimi değiştiremezsiniz."

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle, sonra eşyalarını topluyor ve kapıya yöneliyor. Koridora ulaştığında, son bir kez bana dönüp bakıyor.

Ben yüzümü çeviririm, göğsümü keskin bir acı sarar. Aşık olduğumu sandığım kadın kalbimi kırdı ve en kötüsü, o kadın hiç var olmamıştı bile.

Bölüm 27

Valentina

Eve doğru sendeleyerek yürüyorum, kalbim güneşini kaybetmiş bir gökyüzünden daha ağır. Villadorata'nın kalabalık sokaklarında arabamı sürüyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, o sahneyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum, körü körüne farklı bir sonuç umuyorum. Max'in hala hayatımda olduğu bir sonuç. Gözlerime bakıp beni anladığını, yapmam gereken şeyi bildiği için beni affettiğini söylediği bir sonuç.

Beni sevdiğini.

Ama bu sahneyi kaç kez tekrarlırsam tekrarayım, her seferinde onun yüzündeki şok ve ihanet ifadesi ile sona eriyor.

Beni göndermesi.

Aramızdaki her şeyin bittiği.

Bir parçam bu günün geleceğini biliyordu, Fabiana Fontaine maskemin düşmeye zorlandığı ve tekrar kendim olduğum günün. Bunu kontrol edenin ben olacağımı düşünmüştüm. Kazananın ben olacağımı. Ama şimdi bu gerçekleştiğinde, bu kadar acı vereceğini hiç düşünmemiştim.

Başka biri gibi davranıyor olabilirim, ama Max'e olan aşkım gerçek. Onun kişiliğine, en uzun nehir kadar uzun niteliklere sahip olan bu adama aşık oldum. Hayatımın tüm ayrıntılarını paylaşmamış olabilirim, ama paylaştıklarımın hepsi gerçektir. Her şeyin yalan olduğunu düşünse de, o benim gerçek beni gördü.

Başlangıçta korunma ihtiyacı olarak başlayan, hayatımın haline gelen şeylerden kaçmak için bir sığınak olarak başlayan şey, sonunda bir hapishaneye dönüştü ve sonunda kendimi korumakla o kadar meşgul oldum ki, korumaya değer tek şeyi yok ettim.

Acımasız bir ironi olarak, ona gerçeği söylemeye nihayet hazır olduğumda, bu fırsat benden esirgendi. Ona kendim söyleme şansım olsaydı, nasıl tepki verirdi? Bu kadar incinir, bu kadar kızar, bu kadar ihanete uğramış hisseder miydi?

Bunu asla bilemeyeceğim.

Yıkık dökük evimizin önüne park ettiğimde, içgüdüsel olarak yukarı koşup saklanmak, yüzümü yastığa gömmek ve gözyaşlarım kuruyana kadar ağlamak istiyorum. Bunun yerine, telefonumdan makaleyi açıp baştan sona okuyorum. Makaleyi, devlet yemeğinde tanıştığım ve beni hemen etkileyen gazeteci Miranda Thorne yazmıştı. Benim istediğimden daha fazla şey bildiğine dair ipuçları vermişti ve haklı olduğu ortaya çıktı.

Ama bu bilgileri nereden aldı? Kim olduğumu kimse bilmiyor. Yıllardır Fabiana Fontaine olarak yaşıyorum.

Sosyal medya uygulamasını açıp Fabiana Fontaine'i hızlıca arattım. Bir sürü insan Miranda Thorne'un ifşaatlarını konuşuyordu, bazıları bunun doğru olup olmadığını sorguluyor, bazıları ise doğru olduğuna karar vermiş ve benim hapse atılmam gerektiğini düşünüyordu.

Hapse!

Telefonumu kapatıyorum. Şu anda bunu kaldıramam, tüm dünyam başıma yıkılmışken.

Hakkımda her şeyi bilen tek kişiden bir kucaklaşmaya ihtiyacım var.

Onu serada, her zaman sevdiği orkideleri sularken buluyorum. Bana bir bakış atıyor ve sulama kabını düşürüyor, kollarını açıp bana sarılıyor.

"Canım kızım, ne oldu?" diye soruyor ve sesindeki endişe, tuttuğum gözyaşlarını akıtıyor. Onun sözleriyle beni sakinleştirirken başımı omzuna gömüyorum, omuzlarım tüm duygularımı dışarı çıkarırken titriyor.

Sahtekar olduğumun herkes tarafından öğrenilmesi. Max'in gerçeği öğrendiğinde verdiği tepki.

İmkansız bir durumda sıkışıp kalmış olmam.

Bana gitmemi söylediğinde sözlerinin kesinliği.

"Bir fincan çay içelim mi?" Nona, sonunda gözyaşlarım durduğunda önerdi.

"Tamam," diye cevap veriyorum, sesim kısık.

Birkaç dakika sonra mutfak masasına oturduk ve Nona en sevdiği çaydanlıktan ikimize de birer fincan çay doldurdu.

Masada bir fincan ve fincan tabağını itti. "Bir yudum al," dedi ve ben de dediğini yaptım, sıcak sıvı boğazımı ısındırarak aşağı kayd. "Şimdi, bana her şeyi anlat."

"Miranda Thorne adında bir gazeteci gerçek kimliğimi keşfetti ve Max ile öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafımızla birlikte *The Post* gazetesinde yayınladı."

"Oh, ne korkunç! Adını verdi mi?"

Başımı salladım.

"Peki seni babanla ve ona olanlarla ilişkilendirdi mi?"

Yine başımı salladım.

"Nasıl öğrendi? Çok dikkatliydik."

"Emin değilim, ama şu anda tüm sosyal medyada bu haber var. Fabiana Fontaine resmen öldü."

Elimi sıkıyor. "Ah, canım. Saray biliyor mu?"

Max'in yüzünü hayal ederken içimi bir acı kaplıyor. "Prenses Amelia gelip Max'e bunu anlattığında ben de oradaydım. O... o

bunu pek iyi karşılamadı."

İşte, yılın en hafif tabiri. "Ona neden böyle davrandığını açıkladın mı?"

"Tabii ki açıkladım, ama o bilmek istemedi." Çay fincanımla oynuyorum. "Beni gönderdi."

"Sadece şok oldu, hepsi bu. Aklını başına toplayacaktır. İkiniz birlikte özel bir şey inşa ediyordunuz."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. "Öyle olacağını sanmıyorum, Nona. Oldukça incindi."

Bana bakışı, kalbime doğrudan çarpan bir yıldırım gibiydi. Onu incittim. Bana güvenmişti. Ona gerçekte kim olduğumu söylemek istemiş olabilirim, ama gerçek şu ki söylemedim. Hatta hanın yatak odasını paylaştığımızda, top havuzunda ilk kez öpüştüğümüzde, beni şehre geri götürdüğünde bile. Erteledim. Korkumun beni ele geçirmesine izin verdim.

Ve sonuç ne oldu, görüyorsun.

Onun sözleri kulaklarımda çınlıyor. *Söyleyebileceğın hiçbir şey benim hissettiklerimi değıştirmeyecek.*

"Prens'ten yakın zamanda haber alacağımı sanmıyorum, Nona. Yasal işlem başlatmazsa tabii."

"Yasal işlem mi?" diye tekrarladı, dehşete kapılmış bir şekilde. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"İşi sahte beyanlarla aldığımı söylerler," diye cevap verdim, yenilgiyi kabul edercesine omuz silkiyorum. Dahası, bana kimseye anlatmadığı şeyler anlattı. şimdi beni bir yalancı olarak gören prens, bu sırları kullanacağımdan endişelenecektir. Satacağımdan. Onlardan kazanç sağlayacağımdan.

Bunu asla yapmam. Onları mezara götüreceğim.

Eğer onun için bir anlamı olacağını düşünseydim, ona söz verirdim.

"Eğer o seni gerçekten seviyorsa, ona gösterdiğin seni seviyorsa, o zaman bir isim bunu değıştirmez."

Derin bir nefes aldım. "Zaten değışti."

"O zaman o sana layık bir erkek değışil."

Halsizliğime rağmen küçük bir gülümsemeyi başardım. "Teşekkürler, Nona.

Sen her zaman benim yanımdasın."

"Bana kalırsa, başka tarafın olamaz."

Telefonum titredi, çantamdan çıkarıp ekranında patronumun adını gördüm.

"Şu anda onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum," diyorum, cevap vermeli miyim vermemeli miyim diye tereddüt ederek.

"Öyleyse cevap verme. O bekleyebilir. Bu konuda üzölmene izin var, kendi zamanında."

Telefonu masanın üzerine çeviriyorum, ama zil sesi durur durmaz tekrar çalmaya başlıyor.

Nana'ya bir bakış atıyorum.

"Kapat şunu," diyor. Bardağıma taze çay dolduruyor ve ben bir yudum daha alıyorum. "Baban tek bir kuruş bile çalmadı. Bunun için hayatımı ortaya koyarım."

"Nona," diye uyarıyorum. "Bunu yapmasak olur mu? Komplo teorileri için havamda değilim."

"O dönemle ilgili bazı şeyler var. Tutarsızlıklar."

Gözlerimi kapatıyorum. Nona olanları hiç kabullenmedi ve bir kez başladığında onu durdurmak imkansız.

"Olaylar olması olmayan asla olacak incelenmemişti incelenmemişti. Lord Lord Blackwood, babanın kral üzerindeki etkisinden her zaman rahatsızlık duyuyordu."

Bu bu dikkatimi ilgimi "Lord Blackwood? Ben Cyril Cyril Blackwood gibi mi?"

"Evet, yılan. Yatılı okuldan beri hep babanın peşindeydi."

"Onunla bir hafta önce sarayda bir akşam yemeğinde tanıştım." Bu sadece geçen hafta mıydı?

"Korkunç bir adam. Ailemizin arazisini satın aldı, hem de çok ucuza."

"Öyle mi?"

"Baban masumdu. Bir gün gerçek ortaya çıkacak. Sözlerimi unutma."

"Artık bunun bir önemi olduğunu bile sanmıyorum. Zarar çoktan verildi. Max bir daha bana asla güvenmeyecek."

Kapıda yüksek sesli bir tıktırtı duyulur ve Nona ile ben şaşkınlıkla birbirimize bakarız.

Ayağa kalkarım. "Ben açarım." Koridordan geçip ön kapıyı açarım, ama karşımda sadece

patlamış gibi görünen patronumla değil, bir sürü insanla da karşılaşırız. Flaşlar patlar, insanlar benim adımları söylerler — hem Valentina hem de Fabiana.

"Hadi, beni içeri al," diyor Judith, paniğe kapılmış yüksek sesle, beni iterek koridora giriyor ve ardında bir parfüm kokusu bırakıyor.

Hemen kapıyı arkasında kapatıyorum. "Ne oluyor?" "Sen, canım, bayağı bir kargaşaya neden oldun," diyor, parlak kırmızı pantolon takımı buruşmuş ve kalın çerçeveli pembe gözlükleri eğri büğrü duruyordu.

"Benim nerede yaşadığımı nereden biliyorlar ki?"

Koridordaki aynayı bulur ve kendini düzeltir. "Çünkü artık herkes senin gerçekte kim olduğunu biliyor, sevgili kızım," diye yanıtlar Judith, sonra bana dönerek, "Bana da bir ipucu verseydin iyi olurdu," der.

"Bu konuda." Nona'nın mutfaktan sesi duyulduğunda konuşmaya başlıyorum. "Val? Kim o?"

"Patronum Judith Giovanni," diye cevap verdim.

Mutfağın yönünü işaret ederek başını sallıyor. "Hadi o zaman. Büyükanneyle tanışalım mı, *Valentina Romano*?"

Bir elini havada tutarak koridordan ilerler. "Gel! Bana her şeyi anlatabilirsin."

Judith Giovanni tartışılacak biri değildir ve beni kovmak için geldiğinden emin olsam da -ya da daha kötüsü- dediğini yaparım ve mutfağa varır, onu Nona ile tanıştıdırırım.

"Torununuzun güzel özelliklerini kimden aldığını şimdi anlıyorum," diyor Judith ve Nona gülümsüyor. "Şimdi, çaydan daha güçlü bir şeyiniz var mı? Dışarıdaki kalabalık çok yoğundu."

Birkaç dakika sonra, oturma odasındayız, kahve masasında bir viski sürahesi var, Judith ilk kadehini çoktan içmiş ve ikincisine geçmiş. Pencerenin önünde durup dantel perdeleri çekiyorum ve dışarıda bir kalabalık görüyorum, televizyon kamyonları, gazeteciler, fotoğrafçılar ve halk, hepsi de beni, prensi kandıran kadını görmek için bekliyorlar.

"Valentina'ya benziyorsun," diyor Judith odanın diğer ucundan bana bakarak. "Doğal sarışın değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim," diyorum ve onun karşısına oturuyorum. "Bu kılık değiştirmenin bir parçası. Aslında gözlüğe de ihtiyacım yok."

"Kılık değiştirme konusunda pek de yüksek teknoloji sayılmaz, değil mi?" diye cevapladı ve içkisini bir yudum daha aldı. "Çok iyi bir viski."

"Yaklaşık yüz yıllık," diye cevap veriyorum. "Gizlenmeme gelince, en son Vittorio Romano'nun kızı olduğumu bilenler, ben on iki yaşındayken."

"O zamandan beri çok değiştin," diye Judith benim yerime cümleyi tamamlıyor.

"O, güzelliğe dönüşen sevimli bir on iki yaşındaydı," diyor Nona gururla.

"Şu anda kesinlikle zor bir durumdasın. Bize gerçek kimliğin hakkında yalan söyledin ve üstelik bir prensle öpüşürken yakalandın."

Gözlerimi yere indirdim, kalbim çarpıyordu. "Beni kovmaya geldiniz "

"Seni kovmak mı? Delirdin mi sen? Şu anda ülkedeki en popüler kişisin . Dışarıda kendin gördün. Herkes senden bir parça istiyor."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama sana kim olduğum hakkında yalan söyledim sana yalan söyledim."

Bileğini hafifçe sallayınca altın bilezikleri tınladı. "Semantik, Sevgili kızım. Evet, özellikle her şey patlak verdiğinde önceden haber verilmesini tercih ederdim. Ama hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Bunu takdir ediyorum. Bu, azim ve kararlılık gösterir.

"Gördün mü Val? Herkes sana karşı değil," diyor Nona.

Sadece kraliyet ailesi ve şu anda dışarıda konaklayan yaklaşık otuz gazeteci.

Hiçbir zaman lafını esirgemeyen Judith, "Yine de sana karşı olan çok kişi var, ama bu da bu hikayeyi yılın hikayesi yapıyor. Prenses Amelia ve Ethan Roberts bir reality televizyon programına kandırıldığından beri ülke bu kadar heyecanlanmamıştı. Ve biz bunu daha bugün öğrendik! Önümüzdeki haftaların ne getireceğini bir düşün."

İnliyorum. *Düşünsenize.*

"Prenses Amelia'nın reality TV şovu kadar büyük bir hikaye olmak istemiyorum," diyorum.

"Bu konuda seçeneğin yok." Judith bardağını sehpağa geri koyar ve dirseklerini dizlerine dayar. "Önce önemli olan şeylerden başlayalım. Prense aranızda ne oldu? Sadece bir öpücük müydü? Yoksa daha fazlası mı?"

Gözlerimi Nona'ya çeviriyorum. Kısa bir baş sallama ile onaylıyor. "Sadece bir öpücük değildi," diyorum.

Judith'in yüzü aydınlanır. "Harika! Bunu gazeteye yazmak ister misin?"

Kafamı şiddetle sallarım. Max'i yeterince incittim zaten. En son istediğim şey, aramızda olanları kamuoyuna açıklamak. "Bunu yapmayacağım."

"Sana iyi para öderiz. Fiyatı sen belirle."

"O hikaye satılık değil."

"O zaman ne yapacaksın?" diye sorar.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Miranda Thorne'un bugünkü açıklaması yüzünden nefesimi bile alamadım."

Judith homurdanır. "O kadına tahammül edemiyorum. Bana sorarsan, şeytanla anlaşma yapmış. Hak ettiğini bulacaktır."

"Umarım öyle olur," diye uyarıyor Nona.

"Sen prensle ilişkin hakkında ne söyleyeceğini düşünürken, biz de Valentina Romano'nun tüm hikayesinin münhasırlık hakları için sana cömert bir ödeme yapacağız."

"Babasına olanları mı kastediyorsun?" diye sorar Nona.

"Her şeyi. Ülke artık en iyi gazetecimin Ledonia'nın en gözde bekarıyla heyecan verici bir aşk ilişkisi yaşadığını değil, aynı zamanda rezil olmuş bir lordun kızı olduğunu ve yıllardır saklandığını da biliyor. Bu altın değerinde!"

"Altın değil. Bu benim torunumun hayatı," diye çıkarır Nona.

"Tabii ki öyle." Judith bardağını boşaltıp ayağa kalkar. "Hafta sonuna kadar masama bir şeyler getir, Valentina." Bir süre durur. "Valentina. Buna alışmam gerekecek."

Ayağa kalktım. "Hikaye prensle benim aramda olanlarla ilgili olmayacak."

"Gerçek sen ve baban hakkında yaz, gerisini sonra konuşuruz. Şimdi, tanıştığımıza memnun oldum, Leydi V ve sen de, *Valentina*." Oturma odasından çıkar, ama hemen geri döner. "Arka kapı var mı? Yine o kalabalığın içinden geçmek istemem."

Onu arka kapıya götürüyorum, orada bana hikayemi ona göndermemi hatırlatıyor ve sonra aceleyle uzaklaşıyor, ardında sadece parfümünün kokusu kalıyor.

Bölüm 28

Valentina

Tozlu eski kütüphanemizde masamda oturmuş, boş ekrana bakıyorum. Birkaç gün sonra bile dışarıdaki gazetecilerin seslerini duyabiliyorum ve onların sürekli, rahatsız edici gürültüsünü engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Parmaklarımla saçlarımı tararken içimden bir nefes aldım. Artık gençliğimden beri görmediğim doğal kahverengi saçlarım var. Bu, geçmişimi silip atmamın, dünyaya gerçek beni göstermemin küçük bir yolu.

Yıllarca Fabiana karakterine benziyordum, şimdi aynaya baktığımda tanıdığım biri değilim. Garip bir his, ama hoşuma gidiyor.

Artık rol yapmıyorum. Ben Valentina Romano'yum. Eğer benim gibi biri değilsen, beni içme.

Bir cümle yazıp sonra siliyorum. Sonra bir tane daha yazıp onu da siliyorum. Bu makaleye nereden başlayayım? Geçtiğimiz haftalarda çok şey oldu. Eğlenceli, bazen de anlamsız haberler ve TikTok videolarıyla kimliğimi gizleyen kraliyet muhabiri Fabiana Fontaine'den, prenze aşık olan bir kadına dönüştüm. Şimdi, basın peşinde olduğu, büyükannemin evinde saklanan, başka türden bir tutsak olan *ben*, hikayenin kahramanıyım.

Dahası, bir zamanlar aşk aramayan bir kadındım. Hayatımda buna ihtiyacım olduğunu bile düşünmüyordum. Şimdi ise beni görmeyecek bir adama aşık oldum. Saraydaki o kader gününden beri haber almadığım bir adam.

Asla unutamayacağım bir adama.

Ona yaptıklarımı düşündüğümde kalbim gerçekten acıyor. Kendime yaptıklarımı. O bana içini açtı, bana karşı savunmasız olmaya izin verdi, ama ben ona gerçeği söylemeyerek onun güvenini boşa çıkardım.

Geri dönebilsem... Ama dönemem. Olan oldu. Bunun hakkında düşünmenin bile bir anlamı yok.

Şu anda yapabileceğim tek şey, Valentina Romano olarak hayatıma devam etmek ve bazı hatalarımı düzeltmeye çalışmak.

Birkaç kelime yazıp sonra durup okudum.

Özürüm asla yeterli olmayacak, *Fabiana Fontaine*

Evet. İşte bu.

Yazarken kelimeler akmaya başlıyor ve ne yazmam gerektiğini, ne yazmam gerektiğini tam olarak biliyorum. Bu, kalbimde olan şey, her şeyden önce anlatılması gereken hikayemin bir parçası.

“

Bu, Fabiana Fontaine olarak yazdığım son köşe yazısı olacak, çünkü çoğunuzun artık bildiği gibi, o aslında gerçekte var olmayan bir karakter.

Ben Lady Valentina Romano'yum.

Evet, o Romano. On beş yıl önce bu ülkeden kaçan, skandal, utanç ve adını değiştirirse kaderinin de değişeceğini düşünen on iki yaşındaki bir kız çocuğu geride bırakan, itibarını yitirmiş lordun kızı.

Bir yanım, babamın yaptıklarının sonuçlarıyla tek başıma yüzleşmek zorunda bıraktığı için ona kızgın. Bir yanım, suçunu hiç kabul etmediği ve bu yüzden hayatıma tam olarak devam edemediğim için ona kızgın. Ve on iki yaşındaki yanım, onun gönderdiği paketleri ve sırtında taşıdığı anıları hala hatırlıyor, babamı özlüyor ve keşke her şey farklı olsaydı diyor.

Yıllarca Fabiana'nın keskin zekasının arkasına saklandım, ailemin rezaletini bilen dünyaya karşı onu kalkan olarak kullandım. Ve işe yaradı. Bir kariyerim, bir hayatım vardı. Başka biri olarak yaşamaktan o kadar rahat hissediyordum ki, gerçeği hak eden biriyle tanışana kadar yalanların ağırlığını unuttum.

Ona gerçeği söylemeye cesaretim yoktu.

Ve şimdi benim için çok değerli olan birini incittim. Ne kadar istesem de yaptıklarımı değiştiremem. Bu yüzden, bu ona açık bir mektup.

Umarım okur, ama okumasını beklemiyorum.

Bu adam bana gerçek kişiliğiyle güvendi ve bana çekinmeden kendini verdi. Hak etmediğim bir nezaket gösterdi.

Karşılığında, sırrımı ondan sakladım. Zor olan gerçeği söylemek yerine rahat yalanı tercih ettim ve böylece, korumam gereken tek kişinin, bu kadar kısa sürede benim için çok değerli hale gelen tek kişinin güvenini boşa çıkardım.

Ben tam anlamıyla bir korkaktım.

Bunu mazur gösterecek hiçbir gerekçe yok. Yalan söyledim. İlişkimizi aldatma üzerine kurdum, sonra da bu aldatmayı sürdürürken aşık olma cüretini gösterdim.

Çünkü evet, ona aşık oldum. Tamamen. Kesinlikle.

Umutsuzca.

Affedilme hakkımı kaybettim. Birini sevmek dürüstlük gerektirir ve ben bu konuda oldukça büyük bir başarısızlık yaşadım.

Hepinize söylemem gereken şey, onun hakkında yazdığım tüm acımasız sözlerin yanlış olduğu. O, bir zamanlar tarif ettiğim gibi çocukça davranan bir adam değil. O, tanıdığım en iyi adam. Güçlü, nazik

benim göremediğim türden bir alçakgönüllülüğe sahip, her gün ortaya çıkan türden bir alçakgönüllülük. Onu olduğundan daha az olarak nitelendirdiğimde gözden kaçırdığım alçakgönüllülük.

İşte Fabiana Fontaine burada veda ediyor. Geriye kalan sadece Valentina, kusurlu, pişmanlık duyan ve sonunda dürüst olan, bir zamanlar gururlu bir lordun kızı.

Bu adam benim yalanlarımdan daha iyisini hak ediyordu ve kesinlikle benim kusurlu sevgimden daha iyisini hak ediyor.

Ama ikisine de sahip.

Valentina Romano xx

Yazdıklarımı okurken hiçbir hashtag eklemiyorum. Tek bir kelime bile değiştirmiyorum. Ham, gerçek ve tam olarak hissettiğim gibi. Judith ile paylaşıyorum. Bu, onun aradığı şey değil. Max ile olan ilişkim hakkında her şeyi anlatan bir yazı değil. Yıllar önce babama olanlara ışık tutmuyor.

Bu, benim basit gerçeğim, yapılması gereken bir özür.

Makale üç saat içinde yayınlandı ve daha önce kapımın önündeki medya cümbüşünü dayanılmaz buluyorsam, şimdi bu aşırı maruz kalma olayı Olimpiyatlar'a dönüştü, yorumcular çöpü nasıl çıkardığımı anlatıyorlardı.

"Yakında bir sonraki hikayeye geçecekler, Val," diyor Nona, ben yine pencerenin önünde durmuş, kalabalığın gitmesini dilerken.

Ona ve kanepede yan yana oturan Bay Beckman'a dönüp bakıyorum. Yaklaşık yarım saat önce arka kapıdan gizlice içeri girdiğinden beri, birbirlerine gençler gibi sırtlıyorlar.

"Sanırım yazımla ateşe bir kova benzin daha döktüm," diyorum.

"Söylenmesi gerekenleri söyledin. Artık Fabiana Fontaine'i geride bırakabilirsin. Valentina olarak kendini yeniden keşfedebilirsin."

"Her zaman kendin olmak en iyisidir," diye onayladı Bay Beckman, Nona'nın elini sıkarak.

"Tabii, Miranda Thorne gibi korkunç bir insan değilsen," diye cevaplar Nona.

"Oh, benim için o bir numaralı halk düşmanı," diye katılıyor.

Karşılarındaki kanepeye çöküyorum. Kanepe protesto edercesine gıcırıyor ve yaylardan biri rahatsız edici bir şekilde popoma batıyor.

Bu, şu anda hayatımın bir metaforu.

Metal zırhın olmadığı çukur bir yer bulana kadar ilerliyorum. "Gerçek kendim olmaktan başka seçeneğim yok."

"Seçenek *ister* misin?" diye soruyor Nona.

Dudaklarımı ısıırıyorum. Her şeyi yeniden yapma şansım olsaydı, Fabiana Fontaine olarak kalır mıydım? Prense aşık olmamak için kendimi korur muydum?

Çok acı verse de, onunla geçirdiğim o değerli anları asla vazgeçmezdim. Hayatta olmaz.

"Seçenek istemiyorum," diye cevap veriyorum.

"Aferin kızım. Kendinle gurur duy. Ne de olsa sen benim torunumsun."

"Ne harika bir büyükannen var," diyor Bay Beckman, gözlerinde sevgiyle nonama bakarak.

Cidden, sanki gözleri küçük kalp emojilerine dönüşmüş gibi. "Sen olmasan ne yapardım, Nona?" diye soruyorum, boğazım ısınırken

"Öncelikle, ölü orkideleriyle dolu bir seran var."

Gülümsüyorum. "Bu yıl Noel Baba'dan yeşil parmak isteyeceğim."

Telefonum çalışıyor ve hangi gazetecinin aradığını görmek için telefonu kaldırıyorum

Ronan Clementine'in adının ekranımda görüldüğünü gördüm. Anında kalbim hızla çarpmaya başladı.

İlk düşüncem, aslında arayanın Max olduğu ve nedense Bay Clementine'in telefonunu kullandığıdır. Tamamen mantıksız, ama umut ne zaman mantıklıdır ki?

"Sanırım sarayın halkla ilişkiler sorumlusu," diyorum.

Nona ilgiyle öne eğilir. "Bunu cevaplamanı öneririm, Val."

İçimde endişe oluşur, ama yine de cevap veririm. Yeni Valentina Romano olmanın bir parçası da cesur olmaktır.

"Alo?"

"Ben Ronan Clementine, Bayan Fontaine... ya da daha doğrusu, Lady Romano."

"Merhaba, Bay Clementine," diye cevap veriyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Anladığım kadarıyla, şey, çok meşgulmüşsünüz, öyle mi diyebiliriz, ve bugün size gönderilen bir paketi aldığınızdan emin olmak istedim."

Kalbim sıkışır. Muhtemelen yasal belgelerdir. Beni dava edecekler. "Paket mi?" diye sorarım.

"Yaklaşık bir saat içinde gelir."

"Tamam." Cevap vermediğinde, "Bay Clementine?" diyorum.

Boğazını temizler. "Ah, Bayan Chen selam söylememi istedi." Arka planda bir ses duyuyorum. "Merhaba Fab, daha doğrusu."

İstemedenden gülümsüyorum. "Selamını ilet."

"Elbette söyleyeceğim. Ve Lady Romano? Ne olursa olsun, olanlar çok yazık. Prens için çok iyi işler çıkarmıştınız. O size borçlu."

Yükselen bir yumruğumu yutuyorum. "Bana hiçbir borcu yok."

Bir saat içinde, Bay Clementine'in söylediği gibi bir paket gelir ve ben onu, Judith'in kapıda olduğu kadar bitkin görünen teslimatçıdan teslim alırım. Onu oturma odasına taşıyıp sehpaye koyarım.

"Düşündüğümde çok daha büyük," derim pakete bakarak. Aldığım normal belge paketlerinin en az on katı büyüklüğünde.

"Açacak mısın?" diye soruyor Bay Beckman.

Ağzımı büküyorum. "Emin değilim."

"Ben açayım mı?" diye soruyor Bay Beckman. "Saraydan gelen bir paket hiç görmedim. Oldukça heyecan verici."

"Hayır, ben yaparım." Bantlanmış kenarları boyunca bıçağı kaydırıp kartonu her iki yana doğru itiyorum. Siyah ve altın renkli bir etiketle kapatılmış bir kat kağıt mendil var. "Bu da ne böyle?" Kağıt mendili çekip açtığımda birden nefes alamıyorum ve elim ağzıma gidiyor.

"Ne oldu Val?" Nona endişeli bir sesle sorar.

O ve Bay Beckman etrafında toplanıp paketin içine bakıyorlar.

"Bana bir elbise gibi görünüyor," diyor Bay Beckman.

"Valentina, canım, gözlerine çok yakışıyor," diyor Nona.

Elimi uzatıp, derin ve zengin zümrüt yeşili ipeğe dokunuyorum. Titreyen ellerimle kutudan elbiseyi çıkarıyorum ve elbise yere dökülüyor. Straplez elbisenin göğüs kısmında ve kenarlarında altın işlemeler parıldıyor. Elbiseyi salladığımda, eteği prenses elbisesi gibi dalgalanıyor. Masalsı bir elbise.

Yere bir not düşüyor, eğilip onu alıp okuyorum. Notta sadece balonun tarihi ve yeri, sarayın büyük balo salonu yazıyor.

Şok içinde Nona'ya bakıyorum. Bana gülümsüyor, gözleri yumuşak. "Seni baloda görmek istiyor, canım," diyor.

"Ama... neden?" diye soruyorum.

"Aşk çok güçlü bir şeydir," diyor Bay Beckman, bilgece başını sallayarak. "Sen o adamın kalbini çaldın. Sözlerimi unutma."

Elimde elbiseyi sıkıca tutarak, aniden bunalmış bir şekilde tekrar oturdum.

"Ee?" diye soruyor Nona. "Gidecek misin?"

Elbiseye uzun bir süre bakıyorum, zihnim tüm olasılıkları hızla gözden geçiriyor. En iyi durum, en kötü durum ve aradaki her şey.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bir yanımda bunun harika bir şey olduğunu inanmak istiyor. Ama diğer yanımda..." Düşüncemi tamamlayamadan sözlerim kesiliyor.

"Diğer tarafım mı?" diye sorar Bay Beckman nazikçe.

"Sanırım diğer tarafım, çok fazla umut etmenin kalbimde kalan son parçaları da kıracağından korkuyor."

Nona ve Bay Beckman endişeli bakışlar alışverişinde bulunurlar.

"Neden bir gece uyuyup düşünmüyorsun, canım?" diye önerir Nona. "Karar vermek için aceleye gerek yok. Baloya birkaç gün var."

Elbiseyi kutuya geri koyup kapağını kapatıyorum. Merdivenlere doğru yöneliyorum. "Bunu bir gece uyuyup düşünmem lazım. Yarın karar vereceğim."

"Doğru olanı yapacağını biliyorsun," diyor Nona.

Bu elbise gördüğüm en güzel şey, ama onu giyecek kadar cesur olduğumdan emin değilim.

Umut etmek için yeterince cesur olduğumdan emin değilim.

Bölüm 29

Max

"Max, kuşağın eğri duruyor." Annem mavi saten kuşağımı düzeltirken, çenemdeki kaslar seğiriyor, karnımdaki sinirler patlamış mısır gibi patlıyor. "Bu gece neyin var canım? Çok gerginsin."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum ve zorla gülümsüyorum. Hiç de iyi değilim.

Avuç içini göğsüme koyar ve bana gülümser. Ledonian kırmızı balo elbisesiyle gerçekten çok güzel görünüyor, saçları zarif boynundan yukarıya doğru toplanmış ve buklelerine bir taç takılmış. "Son zamanlarda çok şey yaşadın. İstersen bu sefer katılmayabilirsin. Baban anlayışla karşılar."

Bu sefer katılmamak aklımın ucundan bile geçmiyor. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

"Canım, sen yetişkin bir adamsın ama ben her zaman senin için endişeleneceğim," diyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Bu bir annenin görevidir." Göğsümü okşuyor.

"Her şey hazır mı?" diye sorar babam odaya girerken, benimkiyle aynı kırmızı ceketle muhteşem görünüyor, sadece onunki statüsüne uygun olarak çok daha fazla altın detaylara sahip.

"Küçük kardeşim annesine kıyafetini düzeltmesini söylüyor," diyor Amelia, Ethan'ın yanındaki kanepede otururken alaycı bir şekilde.

"Bebek deme, teşekkürler," diye burnumu çekerim.

Ayağa kalkar, kabarık eteğini şişirir. "Sen her zaman ailenin bebeği olacaksın, Max. Hayat böyle."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "1,88 metre boyunda bir bebek mi? Neredeyse 28 yaşında değil mi?"

Amelia ve kocası gülümserler ve bu benim kalbimi etkiler.

Onların sahip olduğu şeyi istiyorum.

Öğleden sonra eşi ve çocuklarıyla Villadorata'ya gelen Alex yanıma gelir. "Hâlâ daha uzunsun," der ve sırtıma bir şaplak atar. "Merhaba, Max."

"Hayır, değilsin. En az bir santim senden uzunum," diye cevap veriyorum.

"İkiniz de futbolcu olabilirsiniz," diyor Maddie ve yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sorar Amelia.

"Oh, evet," Maddie gözleri parlayarak cevaplar. "İyi misin Max? Son birkaç hafta senin için zor geçti, değil mi?"

"İyiyim," diye yalan söylüyorum.

"Max, birini getireceğini sanıyordum," diye sorar Sofia, aynada tacını düzeltirken.

Marco çıplak omzuna bir öpücük kondurur. "Çok güzelsin, aşkım."

"Öyle olabilirim," diye cevap veriyorum, sinirlerim geriliyor. Sofia bana dönüyor.

"Ee? Nerede o?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Babam kaşlarını çatıyor. "Bütün aileyi bekleten bu kadın kim? Baloya başlamak üzere."

"Evet, Max, kim o?" diye sorar Sofia ve odadaki herkesin gözleri bana çevrilir.

"Valentina Romano'yu davet ettim," derim basitçe.

Annemin yüzü hemen şefkatle doldu. "O küçük kızı hatırlıyorum. Çok tatlı bir gülümsemesi vardı." Bir süre durdu. "Olanlardan sonra gelir mi sence?"

"Emin değilim," diyorum, göğsüm sıkışıyor. "Ama denemek zorundaydım." Babam beni uzun bir süre inceliyor. "Onu önemsiyorsun." "Önemsiyorum."

"O zaman umarım gelir," der sessizce, elini omzuma koyarak.

Ben de öyle.

"Hadi dışarı çıkalım, olur mu? Sonbahar Balosu kimseyi beklemez," diyorum.

"Ya da kadını," diyor Sofia.

"Max haklı. Misafirlerimizi karşılayalım," diyor annem ve odadan çıkıp balo salonuna doğru ilerlemeye başlıyoruz.

Koluma bir elin dokunduğunu hissediyorum ve dönüp Amelia'yı görüyorum. "Ne?" diyorum, baloya gitmeye hem hevesli hem de korkmuş bir halde.

O da gelecek mi?

"Ne oluyor sana?" diye soruyor.

Şu anda odada yalnızız, bu yüzden gerçeği söylüyorum. "Davet ettim... şey, Fabiana'nın gelmesini umuyorum. Yani Valentina'yı."

"Fabiana? Delirdin mi?" diye gülerek sorar.

"Belki?"

Gözlerini kısarak bana bakar. "Ona aşık oldun, değil mi?"

Yavaşça başımı sallarım.

"Kim olduğu konusunda sana yalan söylemesine rağmen mi?"

"Bunun için iyi bir nedeni olduğunu anladım. Ailesinin adından uzaklaşması gerekiyordu. İlk başta anlayamamıştım, ama şimdi anlıyorum."

"Emin misin, Max? Onun hakkında, yani. Yıllardır başka biri gibi davranıyor, seni zulmeden biri gibi."

Omuz silkiyorum. "Zaman gösterecek."

Yüzümü inceler, sonra beni kucklamaya başlar. "Senin için dünyanın en iyisini istiyorum."

"Biliyorum."

Ailenin geri kalanına katılıyoruz ve gelenek gereği, geniş merdivenin tepesinde duyurulduktan sonra birlikte balo salonuna giriyoruz. Her yıl olduğu gibi, oda sonbahar temasıyla dekore edilmiş, mermer sütunların etrafına akçaağaç ve meşe yapraklarından yapılmış çelenkler sarılmış, kırmızı, sarı ve turuncu çiçek aranjmanlarının arasına narin bronz sülün figürleri yerleştirilmiş.

Gülümserim ve karşılaştığım herkesle küçük sohbetler yaparım, gözüm hep çift kapıda. Umutla... *umutla...*

Annem dansın başladığını duyurur ve kardeşlerim ve eşleri her zamanki gibi zarif ve aşık bir şekilde dans pistine çıkarlar. Birkaç kadın dans etmek için bana bakar, ama ben sadece onlara gülümser ve başka yere bakarım.

Dans etmek istediğim tek bir kadın var ve o burada değil.

Bu gece ona isimsiz bir şekilde bir elbise göndererek onu davet etmek çok romantik gelmişti. Şimdi, gecenin neredeyse yarısı geçmişken, keşke daha açık olsaydım diyorum. Keşke kapısına gidip ona hislerimi söyleseydim. Ona öğrendiklerimi anlatsaydım.

Ama yapmadım ve şu anda, balo salonunun çift kapısı sıkıca kapalıyken, onun geleceğine dair beslediğim umut, saray avlusundaki fanfarın son yankısı gibi azalmaya başlıyor.

Siyah kadife elbise giymiş, uzun gri saçlarını topuz yapmış yaşlı bir kadın bana yaklaşıyor. Hoş bir yüzü var ve gülümsediğinde gözleri balo salonunun altın ışığında parlıyor.

Başını eğerek hafif bir reverans yapar. "İyi akşamlar, Majesteleri," der.

"İyi akşamlar," diye cevap veriyorum, bu kadının aristokrasinin hangi üyesi olduğunu bulmak için kafamı yoruyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Sanırım tanışmadık," diyorum, gözüm kapıda.

"Adım Leydi Violetta Romano," der ve hemen tüm dikkatimi çeker.

"Siz Valentina'nın büyükannesi?" diye soruyorum, kalbim hızla atıyor.

"Öyleyim," diye cevaplar, çenesini gururla kaldırarak. "Yaşlı bir kadının cesaretini bağışlayın, ama sizinle konuşmam gerektiğini hissettim."

Göğsümde umut belirir. "O burada mı?" Odayı tararım ama hiçbir iz görmem.

"Sana bir soru sormak istiyorum ve umarım bana saygı gösterip dürüstçe cevap verirsin."

"Elbette cevaplayacağım."

"Torunum hatalar yaptı, ama yeterince acı çekti. Onu öfkeyle ya da bir tür kamuoyu önünde küçük düşürmek için buraya davet ettiyseniz, lütfen şimdi söyleyin. Onun kalbinin tekrar kırılmasını seyirci kalamam."

Böyle bir şey yapabileceğimi düşünmesi... Ama anlıyorum. Valentina bana gerçeği söyledi ve ben onu gönderdim. *Elbette*, büyükannesi niyetimden şüphe duyacaktır.

"Söz veriyorum, Lady Romano. Torununuzla ilgili olarak en iyi niyetle hareket ediyorum."

Bir an yüzümü inceledikten sonra, "Size inanıyorum," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim, içtenlikle. "Onu görebilir miyim?"

"Onunla konuşacağım. Ama genç adam?" Sesi keskin. "Bundan sonra ne yapacağına o karar verecek."

Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "Ondan başka bir şey beklemezdi, Lady Romano."

Onun dans pistinde dans edişini izlerken, konukların yüzlerinde tanıma ifadeleri belirliyor ve eminim ki bu gece buraya gelmesi ona çok zor gelmiştir.

O *burada*. Sevdiğim kadın burada.

Heyecanımı zorlukla bastırıyorum ve büyükannesinin peşinden koşup onu görmek için yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama söz verdim, bu yüzden beklemem gerekiyor. Beklemek ve umut etmek.

Ve sonra, bu gece uzun süre izlediğim kapılar açılır ve orada, tek başına, onun için özenle seçtiğim elbiseyle nefes kesici bir şekilde duran, omuzlarına yumuşak dalgalar halinde düşen koyu renk saçlarıyla, sevdiğim kadın durmaktadır.

Valentina Romano.

Ellerini belinde birleştirip odayı tararken, tereddütlü bir adım atıyor. Gözleri benimkilere takıldığında, tanıyarak parlıyor, derin bir nefes alırken dudakları aralanıyor ve ben artık göğsümde kıvrılan ona olan ihtiyacımı daha fazla bastıramıyorum.

Artık ayakta bekleyemem.

Ona doğru koşarken, insanlara çarparak, elbiselere basarak özür dilerim, ama gözlerimi ondan bir an bile ayırmam.

"Gelmişsin," diyorum, onu görünce kalbim kulaklarımda çarpıyor. Elbise, onu seçtiğimde hayal ettiğim gibi duruyor. Kraliçe gibi, güzel, zarif görünüyor. Güzelliğın içinde güç barındırıyor ve ben tamamen büyülenmiş durumdayım.

"Sen..." diye başlıyorum, ama birdenbire kelimeleri bulamıyorum. Ona, onu hiç bu kadar güzel görmediğimi, hiç kimseyi bu kadar güzel görmediğimi, zümrüt reğinde, neredeyse başka bir dünyadan gelmiş gibi çarpıcı bir görüntü olduğunu nasıl söyleyebilirim?

Sonunda, "Mükemmel görünüyorsun" diyerek karar kıldım.

Onu gönderdikten sonra beni işkenceye sokan, tekrar tekrar öpmek istediğim dolgun dudakları hafifçe gülümser ve artık insanların bizi izlediğı, söyleyeceklerimizi beklediğı bu kalabalık odada olmak istemiyorum.

Bu bizim aramızda. Onunla benim aramda. Başka kimseyle alakası yok.

Elini tutuyorum. "Benimle gelir misin?" "Evet," diyor nefes nefese.

Meraklı gözler her hareketimizi izlerken, onu terasa götürüyorum ve kapıları arkamızdan sıkıca kapatıyorum. Yumuşak ay ışığı ve balo salonunun parıltısı altında, o daha da güzel görünüyor ve onu kendime çekip benim olarak ilan etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Bu beklemeli.

"Geldiğın için teşekkürler Valentina," diyorum, onun şiiysel ismi dudaklarımda tuhaf geliyor.

"Makalemi gördün mü?"

"Gördüm. Benim için çok önemliydi."

Bana yaklaşıyor ve havada onun kokusunu alıyorum. "Max, sana yalan söylediğim için çok üzgünüm."

"Tekrar özür dilemene gerek yok."

"Öyle mi?"

Onu dokunmak, sıcak vücudunu yanımda hissetmek için duyduğum karşı konulmaz isteğe artık direnemiyorum. Onu kollarıma alıp sıkıca sarıyorum, kalbim sanki kaçmaya çalışır gibi göğsümde çarpıyor. "Seni tüm kalbimle affediyorum."

"Beni affedeceğini hiç ummamıştım," diye cevaplar yumuşak bir sesle. "Sadece *beni* affedebilmeni umuyorum."

Bana bakar, gözleri parıltıyor. "Neden, Max? Sen yanlış bir şey yapmadın ki."

"O gün seni gönderdim," diye cevap veriyorum, yüzündeki ifadeyi hatırlamak göğsümde fiziksel bir acı gibi.

"Nasıl yapmazdın? Sana yalan söyledim."

"Sen sadece yapman gerekeni yaptın. Şimdi anlıyorum. Kendini koruyordun. Sana söylemem gereken şeyler var. Önemli şeyler."

"Ne?"

Onu elinden tutup birlikte taş banklardan birine oturduk. "Babanla olanları biraz araştırdım."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Neden?"

"O gün saraydan ayrıldıktan ve sakinleştikten sonra Miranda Thorne'un makalesini okudum. Bana pek mantıklı gelmedi. Babanın davasıyla ilgili tuhaf bir şekilde ayrıntılı bilgilere sahip gibiydi."

"Sanki araştırmacı gazeteci gibisin."

"Belki bu benim için yeni bir kariyer olabilir?" diye cevap veriyorum ve gülümsüyoruz.

"Bu yüzden Dante'ye benim için biraz araştırma yapmasını istedim." "Dante mi? Hava Kuvvetleri'ndeki arkadaşın mı?"

"Eski Hava Kuvvetleri mensubu, şimdi özel dedektif. Tüm dosyaları araştırdı. Bazı tutarsızlıklar keşfetti ve bunlardan bazılarını takip etti."

"Ve?" diye sordu, gözlerinde heyecanla.

"Görünüşe göre baban masummuş." Eli göğsüne gitti. "Ne?! Max, nasıl?"

"Babanı zimmete para geçirmekle suçlayan ve aleyhindeki delillerin çoğunu sağlayan kişi Lord Blackwood'du."

"Lord Blackwood mı?" diye tekrarladı, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Dante'nin keşfettiği en önemli şey şu. Mali usulsüzlükler babanız ülkeden kaçtığına sona ermedi. Aynı kralliyet hayır kurumlarından aylarca para kaybolmaya devam etti, ama bu örtbas edildi."

"Ama eğer çalan kişi babam olsaydı..."

"Aynen öyle. Ülkeyi terk ettiği anda durması gerekirdi. Ama durmadı." Elini sıktım. "Blackwood o sıralar büyük kumar borçları vardı ve bu borçlar, ailen Ledonia'yı terk ettikten hemen sonra ödendi."

"Anlamıyorum. Lord Blackwood babamı nasıl tuzağa düşürebilir?"

"Dante sahte imzalar ve geriye dönük tarih atılmış belgeler buldu, ama en kesin kanıt bir banka hesabıydı."

"Ne tür bir banka hesabı?"

"Blackwood'un sahte bir isimle açtığı ve çalıntı paraları bu hesap üzerinden aktardığı bir hesap. Dikkatsiz davrandı. Yazışmalar için kendi adresini kullandı. Her şey eski kayıtlarda vardı, ama kimse yeterince dikkatli bakmadı çünkü zaten aradıkları adamı bulduklarını düşünüyorlardı."

Bana uzun bir süre bakıyor, sanki söylediklerimin önemini kavramaya çalışıyormuş gibi. "Babam. Bunca yıldır bu utançla yaşamış ve başından beri masummuş? Suçlu olduğunu düşündüğüm adam doğruyu mu söylüyordu?" Yüzünü elleriyle kapıyor ve kalbim onun için acıyor.

"Kabul etmesi zor bir durum."

Gülüyor. "Sen söyle."

"Romano'yu ifşa eden kişi olarak Blackwood, gelecekte benzer olayların yaşanmasını önlemek için mali denetimden sorumlu oldu. Bu, çözüm gibi görünürken hırsızlığa devam etmesi için mükemmel bir bahane oldu. Kendini, krallığı bir hainin elinden kurtaran kahraman olarak konumlandırırdı."

"İnsanlar kurtarıcılarından şüphelenmezler." "Daha fazlası var," diyorum yumuşak bir sesle.

"Daha fazlası mı? Nasıl olabilir ki? Max, bunu öğrenerek benim ve ailem için zaten çok şey yaptın."

"Senin kim olduğunu ortaya çıkaran oydu. Miranda Thorne'a seni araştırmasını söyleyen oydu."

"Lord Blackwood kötü adam," diyor, yüzünde şok ifadesi var.

"Dante ve ben dn tüm kanıtları aileme sunduk. Lord Blackwood tutuklandı ve babanın adı resmi olarak temize çıkacak. Saray tam bir kamuoyu açıklaması yapacak."

"Babam... aklanacak mı?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Evet."

O, gözleri yaşlarla dolarak inler ve ben onu kendime doğru çekerim.

"zgrsn, aşkım."

Gözlerime bakmak için geri çekilir. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sana ve yaptıklarına inanılmaz derecede minnettarım."

"Belki de hiçbir şey söylemene gerek yok." Ona gülümserim ve o da ellerini boynumun arkasına geçirir.

"Söyleyecek bir şeyim var."

"Eğer 'seni seviyorum' demekse, ben senden önce söyledim," diye fısıldarım. O da gülerek cevap verir. "Ben de seni seviyorum."

Sonra onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırarak, onun benim için ne kadar değerli olduğunu ona gösteririm. Bir zamanlar nefret ettiğimi sandığım, ama şimdi onsuz bir hayat dşnemediğim bu kadın. Sevdığim kadın.

Epilog

Valentina

İki Ay Sonra

Max'i Belladonna Sarayı'nın bahçelerinde, çimlerin üzerinde Toffee'ye top atarken buluyorum. Altı aylık olan Toffee, kocaman köpek pençelerine alışmaya çalışıyor, ama her zamanki gibi hayat dolu.

Yakışıklı erkek arkadaşım, yani Ledonia'nın en gözde bekarı, köpeğini okşamak için çömelip tüylerini okşarken ona ne kadar iyi bir köpek olduğunu söylüyor. Hareket ederken geniş omuzlarında süveteri hafifçe geriliyor, ön kolları kaslanıyor ve yüzünde her gördüğümde beni her zaman etkileyen sevgi dolu bir gülümseme belirliyor.

Gerçekten, bir erkeğin köpek tüyleriyle kaplıyken bu kadar yakışıklı görünmesi mümkün olmamalı, ama bir şekilde o bunu başarıyor.

Bana bakar ve ayağa kalkarken gülümsemesi derinleşir. "Aşkım," der, beni kucaklayarak dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Seni özledim."

"Ben olmadan sadece bir gün geçirdin," diye hafif bir kahkaha atarak cevap veriyorum, çünkü gerçekte ben de Max'i özlemiştim. Son birkaç aydır, Sonbahar Balosundaki o kader geceden beri, onun kraliyet görevleri ve benim Valentina Romano, ciddi gazeteci olarak yeni statüm olmasına rağmen, nadiren ayrıldık.

Medyanın ilgisi çok fazlaydı, ama neyse ki saray bana Davide adında bir güvenlik görevlisi sağladı. Yüzündeki tek ifade ciddiyet gibi görünüyordu, ama ben şaka yaptığımda bıyığı ara sıra seğiriyordu. Beni ofisten röportajlara ve aradaki her yere kadar takip ediyordu. Nona ona Bay Kaslı diyordu. 1,98 metre boyuyla benden çok daha uzundu ve benim için gazetecilerin oluşturduğu Kızıldeniz'i sürekli ayırıyordu.

Max beni sıkıca sarar ve ben onun harika Max kokusunu içime çekerim, şu anda bulunduğumuz yerden sadece yüz metre uzakta koltuğumdan düşmeme neden olan kokuyu. "Bir erkek kadını özleyemez mi?" diye sorar.

"Oh, özleyebilir." Kalbim sıkışıyor, benim olan bu güzel adamın gözlerine bakarken.

Toffee, açıkça dışlanmış hissederek bize havlar, kuyruğunu bir yandan diğer yana sallayarak. Max topu alıp çimlerin üzerinden ona fırlatmadan önce onu selamlarım ve o da topun peşinden koşar.

"Judith yeni makaleyi beğendi mi?" diye soruyor.

"Hâlâ hikayemizi yayınlamak istiyor, ama Fabiana olarak hayatımla ilgili yazdıklarımı beğendi."

"Leydiden Yalancıya, Yalanciden Aşka," diyor, başlığı alıntılararak.

"Alliterasyonu sevmelisin. Ve bu, o hayatı son kez anıyorum. Bundan sonra, benim için haber değeri olan konular olacak."

"Ekonominin durumu, küresel ısınma, Ledonia'nın ulusal kırmızı rengini değiştirmesi gerekir gerekmediği?" diye alay ediyor.

"Özellikle sonuncusu."

"Yolculuk iyi geçti mi?" diye soruyor ve elimi tutarak birlikte Toffee'nin peşinden gidiyoruz. Toffee çocuklardan birinin yanına koşuyor ve topunu onun ayaklarının dibine bırakıyor.

"Hey, Cedric!" diye seslenip ona el sallıyorum.

Toffee'ye topu atar ve bana el sallar, yüzünde samimi bir gülümseme belirir. "Çadırılı Bayan!" Bize doğru koşar.

"Onun adı Valentina, Cedric," diyor Max.

"Hayır, o Çadır Hanım," diye cevaplar Cedric ve ben de onunla yumruk tokuştururum.

"Çadır Hanım. Kabul ediyorum," omuz silkerek cevap veriyorum. "Bugün nasıl geçti?"

"Kaya tırmanışı yaptık ve Max bir noktayı geçemedi, Rocco ona yardım etmek zorunda kaldı," diyor Cedric, gözleri parıldayarak.

"Oh, umarım Pippa bunu çekmiştir," diye cevap veriyorum.

"Çekti," diyor Max gözlerini devirerek. "Hafta sonu sosyal medya platformlarında benim başarısızlığım her yerde olacak."

Onu şakacı bir şekilde kolundan itiyorum. "Anlaşmıştık, hatırladın mı? Ülkeye, programdaki çocukların yaptıklarını yaptığını göster," diyorum.

"Hatırlıyorum," diye cevaplar, kalbimi eriten yumuşak bir gülümsemeyle.

Toffee bir kez daha sabırsızlanmaya başlar ve Cedric topunu alır ve heyecanlı bir köpeğin peşinde, çadırların olduğu yere doğru koşar.

"Ailen nerede?" diye sorar Max. "Seninle birlikte geldiklerini sanıyordum?"

"Tren yolculuğundan sonra dinleniyorlar. Bu arada, kraliyet trenini gönderdiğin için teşekkürler. Şık bir şekilde seyahat etmek gibisi yok."

"Senin için en iyisi, sevgilim."

Ona gülümserim, kalbim sevgiyle doludur. "Böyle düşündüğüne çok sevindim."

Yüzümden bir saç telini itti, parmak uçları omurgamda bir titreme yarattı. "Senin için her şeyi yaparım." Eğilip dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı ve anında uzaktaki sesler bağırmaya ve çığlık atmaya başladı.

Utanarak, yüzlerinde sırıtışlarla bizi izleyen genç gruba bakıyorum.

"Bize biraz mahremiyet verin, olur mu?" diye bağırdı Max, ben de utanç içinde el salladım.

"Adil olmak gerekirse, yaklaşık yirmi çocuğun çadırlarda kaldığı çimlerin üzerindeyiz," diyorum.

"Belki de bunu başka bir yerde konuşmalıyız." Bana kaşlarını oynatıyor. "Hadi. Ailenizi görmeye gidelim." Bir kez daha elimi tutuyor ve beni eve götürüyor. Rocco, verandada Pippa ile konuşuyor. Gülümsemesi yarı gergin, yarı hayranlık dolu, sanki onunla konuştuğuna inanamıyormuş gibi.

"Onlar...?" Max'e fısıldayarak soruyorum.

"İlk ziyaretimizden beri ona karşı bir şeyler hissediyor. Ona çıkma teklif edeceğini söyledi."

"Ne tatlı," diyorum, Pippa'nın güzel yüzü kızararak kıkırdamasına bakarak. "Bence 'evet' diyecek."

"Umarım öyledir. Adam ona takıntılı." Pippa beni kucaklayarak selamlar. "Harika!"

"Pip," diye cevap veriyorum, onu gördüğüme gerçekten sevindim. Rocco'ya "Nasıl gidiyor?" diye selam veriyorum.

"İyi, iyi," diye cevaplar, şüphesiz bizim araya girmemizi istememiştir. Konuşmanın önemli bir anında olabilir.

"Bugün harika görüntüler çektim," diyor Pippa.

"Duydum! Çok görmek isterim," diye cevap veriyorum.

"Sana daha sonra gösterebilir miyim?" Gözleri Rocco'ya kayar ve anında utangaçlaşır.

Sezgilerim doğru çıkmış.

"Tabii ki. Acele etme," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Seni rahat bırakayım," diyor Max ve Rocco'ya göz kırpmıyor. Rocco hemen ağırlığını değiştiriyor ve kar üzerinde bot giyen Toffee kadar rahat görünüyor.

Pippa'nın elini sıkıyorum. "Çeşme suyunu içme, unuttun mu?"

"Unutmam."

Max ve ben eve gireriz, oturma odasında Nona ve Bay Beckman'ı buluruz.

"İyi günler, Lady Romano, Bay Beckman," diyor Max, ikisini de sıcak bir şekilde selamlayarak. "Belladonna'da sizi ağırlamak harika."

"Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz, Majesteleri," diyor Nona, ellerini sıkıca tutarak.

"Max, lütfen," diye düzeltir.

"Ya da Maxie," diye takılıyorum ve o bana gülümseyerek başını sallıyor. "Burası muhteşem," diyor Bay Beckman. "Neden burayı bu kadar sevdiğinizi anlayabiliyorum."

burayı bu kadar sevdiğinizi anlıyorum."

"Beğendiğine sevindim. Benim için çok özel bir yer." Gözleri benimkilere bakıyor. Sadece çocukluğundan beri bu evi sevdiğini kastetmiyor. Burası aşkımızın başladığı, bana gerçek yüzünü gösterdiği ve ona aşık olmaya başladığım yer.

"Lord Romano nerede?" diye sorar Max.

"Biz sana Max diye hitap ediyorsak, sen de bana Vittorio demelisin," arkamızdan bir ses geliyor ve ikimiz de dönüp kapıda duran babamı görüyoruz. Tweed ceketle ve tuz ve biber saçlarıyla tamamen evindeymiş gibi görünüyor.

Onu burada görünce kalbim bir an durur, hala Ledonia'ya geri dönmesine alışamamışımdır. Ve şimdi bir zamanlar onu mahveden ailenin evindedir. Ama onu mahkum eden adamın oğlu, onun adını temize çıkarmak için çalışan kişiydi.

Bu onun için, hepimiz için çok zordu ve onun geri dönmesine çok minnettarım.

Babam, Max'in hayatımı sonsuza dek değiştirdiği Sonbahar Balosu'ndan kısa bir süre sonra, medya fırtınası eşliğinde Ledonia'ya döndü. Yıllar önce elinden alınan aile topraklarımız olan Tenuta Fioralba'yı geri almak için çalışıyor ve adının temize çıktığını ve sevdiği ülkeye geri döndüğünü bilmekle gelen yeni bir yaşam sevinci var.

"Belladonna'ya hoş geldin, Vittorio," diyor Max, babamın elini sıkarken.

"Burada olmak ne kadar güzel, anlatamam," diye cevaplar babam. "Sana büyük bir borcum var, Max. Gerçekten büyük bir borcum."

"Eğer soruşturma en başından doğru yapılmış olsaydı..." diye başlar Max.

"Eski yaraları deşmeyelim, evlat. Olan oldu, artık yapabileceğimiz tek şey hayatımıza devam etmek," diye cevaplar babam cömertçe.

Sevdiğim iki adamın el sıkışıp birbirlerine içten ilgi göstermelerini görmek büyüğü bir şey. Yıllar önce ayrılma kararı aldığı için babama karşı hissettiklerim her zaman karmaşık olacak. Ama o hala benim babam ve onu seviyorum. Onun Nona, Bay Beckman ve Max ile birlikte burada olması benim için çok özel bir şey.

Herkes çayını içtikten sonra, ateşin etrafında çocuklarla bir araya geliyoruz, sosis yiyip gülüyor, hikayeler anlatıyor ve s'mores yapıyoruz, tıpkı buraya ilk geldiğim zamanki gibi. Max, Nona ve Bay Beckman için rahat koltuklar sağlıyor. Yaşlılar genellikle yaptığı gibi, onlar da yemeklerini yedikten sonra erken yatıyorlar.

"Sana gösterecek bir şeyim var," diyor Max, elini belime dolayarak.

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sorar babam ateşin başından.

"Val'e göstereceğim bir şey var," diye cevaplar Max gizemli bir şekilde. Beni ateşin sıcaklığından uzaklaştırıp evin arkasına götürür, keçiler tarlada dolaşmaktadır ve atların ahırlarda geceye hazırlanırken duyabiliyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum tepeye tırmanmaya başladığımızda. "Özel bir yere."

"Top havuzuna mı?" diye soruyorum.

Elimi sıkıyor. "Hayatımın en güzel öpücüğü."

Ağaçların arasından geçip beyaz ahşap bir çardak yaklaştıkça nefesim kesilir. Tavandan ve sütunlardan sarkan bir sürü peri ışığı alanı aydınlatmaktadır. Yere kırmızı kareli piknik battaniyesi ve büyük yastıklar serilmiş, etrafı mumlarla çevrilidir.

"Bu çok romantik," diyorum pergolaya çıkarken.

"Oturmak ister misiniz, mademoiselle?" diye soruyor Max, gözlerinde bir ışıltıyla. Ben şaşırtıcı derecede rahat piknik battaniyesine yerleşirken, o da sonbahar gecesinin serin havasından korunmamız için üzerimize başka bir battaniye örtüyor.

Büyük yastıklara yaslanıp tepenin aşağısındaki evi, çadırları ve uzaktaki ateşi seyrediyoruz. Ben onun göğsüne sokuluyorum, o da kollarını bana dolayarak beni kendine yakın tutuyor.

"Bu harika," derim, manzarayı içime çekerek.

"Çocukken bu pergolada oynardım. Sofia da kalenin kraliçesi olurdu..."

"Elbette."

"—ve Amelia, Alex ve ben onun ordusu olacaktık, o gün ne tür bir düşman olursa olsun onunla savaşacaktık."

"Ülkemizin geleceği için endişeleniyorum," diye şaka yapıyorum. "Ailemi buraya davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu onlar için, özellikle de babam için çok anlamlı."

Başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Biliyorum, ama bunu tamamen bencilce nedenlerle yaptım."

Yüzünü aydınlatan yumuşak ışıktaki gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü nonana ve papana sormam gereken oldukça önemli bir soru vardı."

Kaşlarım yukarı kalkıyor, bu sorunun ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. "Öyle mi?"

Ağırlığını kaydırıp ve ne olduğunu anlamadan, dizini çöktü ve elmaslarla çevrili muhteşem bir Ledonian kırmızı yakutun bulunduğu küçük kadife kutuyu açtı.

Ringden Max'in gözlerine bakarken kalbim hızla atıyor.

Bu demek oluyor

ki...?

O, şimdi...

Aman Tanrım.

"Sevgili Valentina," diye başlıyor, sesi alçak ve kararlı, gözleri yoğun bir şekilde kararmış. "Şu anda bulunduğumuz yere gelmek için tipik bir yolculuk yaşamamış olabiliriz, ama bunu dünyaya değişmezdim."

Geçtiğimiz aylarda, benim için her şey anlamına gelmeye başladın ve şimdi ve sonsuza kadar hayatımda olmanı istiyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, nefesim kesik kesik ve keskin gelirken karnım sıkı sıkıya büzülüyor.

Oluyor.

"Valentina Romano, benimle birlikte asla gerçekten büyümeyecek, her zaman kalbimizden geçenleri yapmaya özen gösterecek ve en önemlisi, benim karım olacak kadar büyük bir onuru bana bahşedecek misin?"

Cümlesini bitirir bitirmez kendimi ona atıyorum, yüzünü öpücüklerle dolduruyorum ve "Evet, evet, evet! Evet, seninle evleneceğim. Max, seni seviyorum, seni seviyorum!" diyorum.

O yumuşak bir kahkaha attıktan sonra dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı ve beni sevgiyle dolu, en içten öpücükle sardı.

Birbirimize sıkıca sarılırız, gözlerimden sevinç, aşk ve bu noktaya gelmek için yaşadığımız her şeyin gözyaşları akar.

Biz olmak için. Max ve Valentina, Man-Child ve Fabiana değil, gerçek biz. Her zaman olmamız gereken insanlar.

Sonunda, birbirimizden ayrılırken, "Yüzüğü denemek ister misin?" diye fısıldadı.

"Yüzük! Tabii ki," diyorum, zar zor bastırabildiğim bir kahkaha atarak.

Elimi ona uzattım, hafifçe titriyordu ve o da yüzüğü parmağıma geçirdi. İkimiz de ışıpta parıldayan, mükemmel görünen yüzüğe baktık.

"Max, çok güzel," diye fısıldarım.

"Sen kadar güzel değil" diye cevaplar ve ben onun gözlerine bakarken, hayatımın onsuz olabileceğini hayal edemiyorum. Bir zamanlar aşırı büyümüş bir çocuk, kraliyet ailesinin gereksiz bir üyesi, ciddiyetinden eser olmayan, genetik şansından başka iyi bir yanı olmayan bir adam olarak gördüğüm bu adam. Tüm kalbimle sevdiğim, hayatımdaki her şeyi çok daha iyi hale getiren bir adam. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adam.

Sonrasında neler olduğunu merak ediyor musunuz? Valentina ve Max'in geleceğini anlatan ücretsiz BONUS EPILOGUE için [buraya tıklayın](#).

Kate'in eğlenceli ve heyecan verici Noel hokey romantik komedisine göz atmak için okumaya devam edin. Bu romanda, Noel Baba kılığına giren bir NHL yıldızı ve ona aşık olan bekar bir anne yer alıyor...

Mistletoe Face Off'a Bir Göz Atın

Harrison

Ev sahibi takımın taraftarlarının tezahüratı o kadar yüksek ki, neredeyse kulakları sağır ediyor, ama kendi kalbimin çarpıntısı ve derin nefeslerim bu sesi bastırıyor. Neredeyse yirmi bin taraftar ayağa kalkmış, bizden galibiyet bekliyor ve saatler geri sayıyor.

İşte bu. Gösteri zamanı.

Kaptan Dan Roberts'ın forması üzerindeki büyük "C" harfi, arenanın ışıkları altında parılıyor. O, son ma ımızın son periyodunda, ezeli rakibimiz Denver ile oynadığımız intikam maçında yüzleşiyor.

Thunderwolves. Dan'in gözlerinde, avını gözleyen bir aslan gibi odaklanma görüyorum. Odaklanmış. Azimli. Kararlı.

Dan, en iyi formunda ve takımımız Chicago Blizzard'ı, bizi doğrudan Kupaya taşıyacak gibi görünen muhteşem bir sezonda liderlik ediyor. Sezonun sonunda emekli olacak ve Koç Newton, onun yerine geçecek adaylar arasında benim de olduğumu söylüyor.

Bunu gerçekleştirmek için kararlıyım. Bu gece, o "C" harfine layık olduğumu kanıtlamak için bir başka maç daha.

Blizzard'ın kaptanı olmak, benim gibi mükemmel olmayan bir geçmişten gelen ve tüm bunları aşarak NHL'ye ulaşan bir adam için pastanın üzerindeki krema gibi olurdu.

Bu benim hayalim, millet. Ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin vermeyeceğim.

Puck düşer ve Dan bir anda ona atlar, onu doğrudan bana geri gönderir. Hızla dönerek buz pistini tararım. Forvetlerimiz çoktan harekete geçmiş, Thunderwolves'un savunmasını tereyağı gibi kesip geçmiştir. Puck'ı kanattaki Fletcher Steele'e atarım ve o da hızla kayarak, ünlü çelik gibi kontrolüyle puck'ı itekler. Adam boşuna "The Steel" olarak bilinmiyor.

Thunderwolves'un savunması yaklaştırmaya çalışıyor, ama Fletcher hallediyor. Takımdaki kötü çocuk imajından dolayı basın onu "Vahşi Fletch" olarak adlandırmayı seviyor olabilir, ama o buz üzerinde güvenilir bir oyuncu ve bu geceki gibi çekişmeli bir maçta önemli olan da bu.

Fletcher, onun imza hareketlerinden biri olan ustaca bir deke yapar ve puck'ı kanat oyuncusu Chase Robinson'a kaydırır. Thunderwolves'un kalecisi ne olduğunu anlamadan, Chase, kaleci yanlış yöne atlayıp bacaklarını ve sopasını açarken puck'ı onun yanından geçerek golü atar.

Gol olur ve 4-3 öne geçeriz.

Zafer gözüktürken, ben yüzümde kocaman bir gülümsemeyle takım arkadaşlarıma yanına kayarken, seyirciler çılgına dönüyor. Saatte sadece bir dakika yedi saniye kalmışken, bu gol maçı bizim lehimize sonuçlandırabilir.

Kaptan, Chase'in kaskına sertçe vurarak, kalabalığın gürültüsünün üstüne "Güzel şut!" diye bağırır.

"Teşekkürler, Kaptan Dan," diye cevaplar, Roberts'a sık sık taktığımız *Forrest* Gump'tan esinlenen takma adla.

Bunu sevdiğinden emin değilim.

Ama biliyor musunuz? Takımdaki herkes ona saygı duyuyor, hatta her fırsatta beni sinirlendiren Lorcan Stanbridge bile, kaptanlığı istemesi dışında başka nedenlerden dolayı. Dan bizi bazı zorlu maçlarda yönetti. Sezon sonunda emekli olması benim için bir fırsat olabilir, ama kaptan olarak kısa görev süresi boyunca Blizzard'ı ligin en güçlü takımlarından biri haline getirdi ve takım onsuz aynı olmayacak.

Dan'e katılıyoruz, eldivenli ellerimizle Chase'in sırtına vurarak golünü kutluyoruz. O da bize gülümsüyor, ilgiyi içtenlikle kabul ediyor ve her zamanki gibi kalabalığa el sallıyor. Size söylüyorum, bu adam ilgi manyağı, ama onu bunun için kınamıyorum. Her birimizin kendi güçlü yanları ve bu oyunu oynamamızın kendi nedenleri var.

Buz üzerinde tam bir vahşi olabiliriz - sonuçta bu buz hokeyi, çim bowlingi değil - ama oldukça sıkı fıkı bir takımız.

En azından çoğunlukla.

Şu anda enerji yüksek ve başlangıç pozisyonlarımıza geri dönerken tutumdaki değişimi hissedebiliyorum. Artık kontrol bizde. Thunderwolves sarsıldı, ancak güçlü bir şekilde geri döneceklerini biliyorum. Takımlar genellikle aleyhlerine bir gol yedikten sonra böyle yaparlar. Şu anda, bizim için ve bu gece ahıra gelip formalarımızı giyen, oyunun her dönüşünde koltuklarından zıplayan tüm taraftarlarımız için galibiyeti garantileme zamanı.

Yedek kulübesine bakıyorum ve Koç Newton'un gözüne bakıyorum. Bana başını sallıyor ve ben ne olacağını biliyorum. Bu maçı bitirme ve ona liderlik potansiyelimi bir kez daha gösterme zamanı. Ona ve herkese, sadece güçlü şutları ve sağlam savunması olan bir oyuncu olmadığımı kanıtlama zamanı.

Yüzleşmek için sıraya giriyoruz ve biscuit düştüğünde, Thunderwolves'un yıldız kanat oyuncusu Phil Channing'in hücumu hazırlanırken gördüm. Hızlı olabilir, ama ben onun bir sonraki hamlesini çoktan okudum ve hazırlıklıyım.

Onu. Geriye doğru kayarak, aramızda yeterli mesafe bırakarak ona yetişiyorum. İçeriye doğru kesmeye çalışırken, omzumla omzuna çarparak onu rotasından saptırıyorum. Ceza yok, ama herhangi bir oyuncu size buz üzerindeyken bunun ince bir çizgi olduğunu söyleyecektir. Ayrıca, hokey fiziksel bir spordur ve tüm oyuncular bunu bilir. Channing bana küfürler yağıdırıyor, ama onu görmezden geliyorum.

Puck serbestçe uçar ve Dan onu yakalar, ileri doğru sürer. Kalabalığın tezahüratını duyarım ve bir kez daha koça bakarım. O da benimle göz göze gelir ve yine o ince baş sallamasını yapar. Ben görevimi yaptım ve Dan da bunun farkında. Liderlik sadece gösterişli oyunlarla ilgili değildir. Doğru oyunları yapmakla ilgilidir ve ben de önemli bir oyun yaptım.

Kaptanlık koltuğu artık benim için çok yakın.

Son düdük çalıyor, maçın bittiğini işaret ediyor ve biz de buz üzerinde sırt sıvazlayarak ve havaya yumruk atarak zaferimizi kutluyoruz. Tribünlerdeki kalabalık ise bizim zaferimizi kutlayarak bize tezahürat yapıyor.

Maskotumuz Gusty the Snow Monster, Blizzard forması giymiş, buz mavisi kürklü, büyük, tüylü, yeti benzeri bir yaratık, biz buz üzerinde zafer turu atarken, hayranlara el sallayıp havaya yumruk atarak coşkuyla kalabalığın heyecanını sürdürüyor.

Maç bizim lehimize gittiğinde, özellikle de Thunderwolves'a karşı, çok mutlu oluyorum.

Taraftarlara teşekkür ettikten ve sosyal medya yöneticimizin ısrarla istediği maç sonrası videosunu çektikten sonra, galibiyetin coşkusuyla soyunma odasına giriyoruz.

Duş aldıktan sonra havluyla kurularken, koç takımı bir araya çağırır.

"Harika maçı çocuklar. Üçüncü periyotta, özellikle de o power play'de gerçek bir azim gösterdik. Clarke, maçın galibiyet golünde güzel bir asist yaptın," diyor ve ben de başımı sallayarak iltifatını kabul ediyorum.

"Teşekkürler, Koç," diye mırıldanıyor bazı oyuncular.

"Ama rahatlayamayız. İkinci periyotta savunma alanımızı zaman zaman dikkatsizce koruduk ve bu bize pahalıya mal oldu, onlara çok fazla gol şansı verdik. Daha hızlı geçişler yapmamız gerekiyor. Merkez oyuncuları bu hafta ekstra zaman ayırıp

Faceoff galibiyetlerini artırmak için ekstra zaman ayırmaları gerekiyor. Kaleci performansı iyiydi, ama son dakikadaki kahramanlıklarına çok fazla güveniyoruz. Oyunu başından itibaren kontrol altına almanızı istiyorum. Anladınız mı?"

"Anladık," diye cevapladık ben ve bazı arkadaşlarım.

"Başka bir konuya geçelim, bildiğiniz gibi, yine o zaman geldi, yani Noel için büyük bir yardım kampanyası düzenleyeceğiz. Uzun süredir burada olanlar nasıl yapılacağını bilir. Bir ay boyunca birçok etkinlikle yardım çalışmaları yapacağız."

Dion O'Neill homurdanır ve koç ona sert bir bakış atar.

"Takımın her üyesi, sen de dahil Dion, bu kampanyaya katılmak zorundadır," diye devam eder Koç.

"Ama Koç, ben Noel'i sevmiyorum," diye şikayet eder Dion.

"Sen tam bir pisliksin, Celine," diyor Chase başını sallayarak, Dion'un takımla ilk antrenmanında kendisine verilen takma adı kullanarak. Kabul edelim, Dion gibi bir isimle, diğerlerinin başka seçeneği yoktu.

"Evet, Celine," diye ekler kalecimiz Casey. "Noel ruhun nerede, dostum?"

"Bu böyle devam etmeli," diye ekliyor Chase, ünlü

Titanic şarkısından alıntı yaparak ekliyor ve o ve Casey birbirlerine high five yaparken sırtlıyorlar. "Vinci'nin VIP bölümünde," diyor Dion, yapmacık bir

gülümsemeyle cevaplar ve takımdaki erkeklerin popüler olduğu yerel bir gece kulübünün adını verir. Ben de bir veya iki kez oraya gitmiş olabilirim, ama bu, yeni lider olmak konusunda ciddi kararımı vermeden önceydi.

Dion'u çok sevdiğimi söyleyemem, ama Chase'in aksine, ona asla pislik olduğunu söylemem. En azından kaptan olmak için çabalamaya başladığımdan beri söylemedim. Onun hakkında kişisel düşüncem ne olursa olsun, o da takımımızın bir parçası ve diğerleri gibi saygıyı hak ediyor.

"Noel'i sevip sevmemeniz önemli değil," diyor koç, "Blizzard'da yaptığımız şey bu. Benim görevimden önce de geleneklerimiz vardı ve ben gittikten sonra da geleneklerimiz devam edecek. Hepinizin, kadroda olduğunuz etkinlikte ön saflarda yer almanızı istiyorum. Anladınız mı?"

"Anladık," diyorum diğerleriyle birlikte.

Dion çıplak göğsünü kollarını kavuşturur ve homurdanır.

Koç onu görmezden gelir. "İlk etkinlik Hawksworth Toplum Merkezi'nde. Bu etkinlik, aileleri onlara Noel kutlaması yapmaya gücü yetmeyen yoksul çocuklar için düzenleniyor. Bu etkinlikte hepinizin orada olmasını istiyorum, Noel'i sevmediğini düşünenler de dahil." Dion'a doğru bakar. "Perşembe öğleden sonra, saat tam 3'te başlıyor."

"Bana güvenebilirsiniz, koç," diyor Lorcan, yönetimde göz boyamak için kullandığı o ürkütücü tavrıyla. "Şahsen, Noel'i çok severim."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Başarısız. Lorcan Stanbridge her zaman bana böyle etki eder.

"Bunu duyduğuma sevindim, Lorcan." Koç takımı dağıtır ve beni ve Lorcan'ı özel bir konuşma için yanına çağırır, sadece üçümüz.

"Ne oldu, Koç?" diye soruyorum.

"İkinizin de gelecek sezon takımı yönetmekle ilgilendiğinizi biliyorum," diyor ve Lorcan ile ben birbirimize kısa bir bakış atıyoruz.

Koçla lafı dolandırmaya gerek yok. O, varsa da olsa, açık sözlü biridir.

"Neye ihtiyacınız var?" diye soruyorum.

"Ne olursa olsun, yaparım koç," diyor Lorcan hevesle.

Koç ikimizi sırayla bakıyor. "Önümüzdeki ay yapılacak birkaç etkinlikte birinizin Noel Baba rolünü üstlenmesini istiyorum."

İnanamadan ona bakıyorum. Bunu beklemiyordum. "Neye ihtiyacınız var?" diye soruyorum.

"Bilirsin. İri yarı, sakallı, Noel arifesinde çocuklara hediye vermek için bacalardan aşağı kayan adam?"

"Noel Baba'nın kim olduğunu biliyoruz, ama bizden birinin onun kılığına girmesini mi istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Perşembe gecesi, Hawksworth Toplum Merkezi'ndeki Noel etkinliğinde. Kızıl giysili birinizin çocuklara hediye dağıtmasını istiyorum."

"Bunun gelecek sezon kaptanlıkla bir ilgisi var mı?" diye sorar Lorcan.

"Tabii ki yok. Bu delilik olurdu. İkinizden hanginizin kırmızı kostüm giyip, pantolonuna yastık tikiştirip, bir grup çocuğa 'ho ho ho' diye bağıracağınıza gönüllü olacağınıza göre kaptanı seçeceğim, değil mi?" Koçun gözlerinde beklenmedik bir

gözlerinde bir ışıltı belirir ve bu bana, bir grup çocuk için Noel Baba rolünü üstlenmenin kaptanlık kararını etkilemede yardımcı olabileceğini düşündürür.

Lorcan dudaklarını bir çizgiye getirip başını salladı. Koç'un gözlerindeki ışıltıyı kaçırmış olmalı. "Bunu yapamam. Korumam gereken bir imajım var, Koç."

"İç çamaşırı mankeni olarak mı?" Koç, Lorcan'ın birkaç ay önce imzaladığı ve oldukça kazançlı olduğu söylenen anlaşmaya atıfta bulunarak sorar. Bu anlaşma, geçen hafta boyunca arenadan eve dönerken, billboardlarda onun gömleksiz, sırttan görüntüsünü görmek zorunda kalmam anlamına geliyordu.

Takımdaki adamdan yeterince sıkıldım. Onun gömleksiz, sırttan görüntüsünün kişisel zamanımı da işgal etmesine gerek yok.

"Bununla gurur duyuyorum, Koç. Büyük, eski kırmızı bir kostüm giyip ortalıkta dolaşmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevaplar Lorcan. "Bu daha çok Clarke'ın tarzı. Değil mi, Clarke?"

"Ben yaparım," diyorum.

"Yapacak mısın?" Lorcan alaycı bir şekilde sorar. "Biliyor musun? Şimdi düşündüm de, eminim harika bir Noel Baba olursun." Lorcan çıplak karın kaslarıma elini vurur.

Ona bir bakış atarım. Ne demek istediğini sanıyor? Noel Baba göbeğim mi var?

"Bu iyi haber, Harrison. Çocuklar buna çok sevinecek," diye cevaplar Koç. "Bir kostümüm, peruğum, sakalım ve takabileceğin bir protez burnum var. Diğer Noel kostümleriyle birlikte benim evimde bir çantada duruyor."

Lorcan'ın gözleri parlıyor. "Takma burun mu? Onu takınca seksi kızları savuşturmak zorunda kalacaksın, Clarke."

Ona bakmıyorum.

"Aslında oldukça gerçekçi," diye cevaplar Koç, Lorcan ise burun kıvrır. O bundan çok keyif alıyor. Ama umurumda değil. Kaptanlığı garantilemek için ne gerekiyorsa yaparım. Bunun için kırmızı bir kostüm giyip, pantolonuma yastık tikiştirip, gerçekçi bir takma burun takmam gerekiyorsa, yaparım.

"Anlaşıldı, Koç. Takım için ne gerekiyorsa yaparım," diyorum. Çünkü hepimiz biliyoruz ki, 1,95 metre boyunda bir defans oyuncusunun Noel Baba kostümü giymesi kadar "kaptanlık malzemesi" olduğunu gösteren başka bir şey yoktur, değil mi?

Şimdi koçun sırtıma vurma sırası, ama o bunu Lorcan'dan çok daha nazikçe yapıyor. "Harika bir tavır, Harrison. Bu takımda ihtiyacımız olan şey bu: harika bir tavır ve önemli anlarda öne çıkma isteği."

Lorcan ellerini havaya kaldırır. "Benden başka bir şey yapmamı isterseniz yaparım. Sadece kırmızı kıyafet giymek hariç."

Bir fikir aklıma gelir. "Koç, Noel Baba'nın elf yardımcısı olması gerekmez mi?" diye sorarım.

"Bir elf mi? Bunu düşünmemiştim, ama harika bir fikir," diye cevaplar koç.

"Elf Lorcan. Şimdi gözümde canlandı, ama o iç çamaşırı reklamlarındakinden daha fazla giysi giymen gerekecek," diyorum, Lorcan'ı utandırmaktan büyük keyif alarak.

İtiraz etmek için ağzını açıyor ve beynindeki çarkların çalışmaya başladığını, patronu Noel Baba'ya yardım ederken elf kıyafeti giymekten nasıl kaçınabileceğini düşünmeye çalıştığını neredeyse görebiliyorum.

Huh. Patronu. Bu hoşuma gitti.

Koç gülüyor. "Elfe ihtiyacımız yok, Lorcan. Rahat olabilirsin."

Lorcan'ın yüzü, reklam panosundaki sırtışına dönüşür. "Öyle olduğunu biliyordum. Ama Noel Baba olmasam bile, Perşembe gecesi orada olacağıma güvenebilirsiniz. Çocuklar için oyuncaklar bile getireceğim."

"Bu harika olur," diye cevaplar Koç.

"Ben de biraz getireceğim," diye eklerim ve Lorcan bana sırtıtarak bakar.

"Oh, bacadan aşağı inerken bir çuval dolusu hediye getireceksin," diyor Lorcan, kendi şakasına gülerek.

Ben sadece iyilikle gülümserim. Bu adamdan ahlaki açıdan üstünüm. Tabii, kürk süslemeli kırmızı bir kostüm, kalın dikenli sakal ve şaşırtıcı derecede gerçekçi bir sahte burunla olabilir, ama yine de ahlaki açıdan üstünüm.

Perşembe öğleden sonra ve taze karla kaplı yolu zorlukla geçerek Hawksworth Toplum Merkezi'ne varıyorum. Omzumda, Coach Newton marka Noel Baba kıyafetlerinin bulunduğu çanta

ve internetten sipariş ettiğim çocuk oyuncaklarıyla dolu bir çuval taşıyorum. Dedikleri gibi, bu yılbaşı hediye verme zamanı ve yoksul çocuklarla dolu bir toplum merkezinden daha layık bir yer olabilir mi?

Kısa boylu, orta yaşlı, kısa kesilmiş gri saçlı ve parlak pembe çerçeveli gözlüklü bir kadın bana doğru koşarak gelir ve geniş bir gülümsemeyle selamlar. "Sizi tanıyorum. Siz Harrison Clarke'sınız," der, gözleri parlayarak.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Burada olduğunuz için çok heyecanlıyız, Bay Clarke. Çocuklar, tüm takımın bu gece geleceği fikrine çok sevindiler. Blizzard bu civarda oldukça popüler, biliyorsunuz."

"Onlara güzel bir gösteri sunmayı umuyorum, hanımefendi. Ve adım Harrison."

"Ben Daphne. Tanıştığımıza memnun oldum, Harrison." Çantalarını gözleriyle tarar. "Onlar çocuklar için mi?"

"Bir tanesi öyle. Diğeri kostümüm." "Hokey kostümünüz mü demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Biz buna genellikle kostüm demiyoruz," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Daphne, buradaki birçok katılımcı buz hokeyi hayranı olsa da, açıkça bir hayranı değil. "Bu gece Noel Baba'yım."

"Noel Baba mısınız?" diye şüpheyile soruyor, beni baştan aşağı süzerken. "Evet, benim. Kırmızı takım elbiseli, 1,95 metre boyundaki adam."

Ellerini çırparak yüzünde bir gülümseme belirir. "Oh, ne güzel! Çocuklar Noel Baba'yı çok severler. Ama itiraf etmeliyim ki, ona pek benzemiyorsun."

Çantayı okşuyorum. "Bu çanta bunun için, içinde başka kostümler de var gibi görünüyor. Bir elf ve başka şeyler."

Lorcan'ın benim elf yardımcım olma fırsatını kaçırdığını düşünüyorum, ya da daha iyisi, çantadaki kısa kırmızı elbiseyi giyip benim Noel Baba'nın karısı rolünü oynamasını. Ama sanırım bu görüntüyü, bir dahaki sefere beni kızdıracak bir şey söylediğinde kullanmak için saklamam gerekecek. Evet, muhtemelen bugün onu gördüğümde.

"Tamam. Bu tarafa gel Harrison. Çocuklar gelmeden seni düzeltelim. Noel'in büyüsunu canlı tutmamız lazım, değil mi?" diyor Daphne.

"Elbette," diye cevaplıyorum, o beni salonun arkasındaki küçük bir odaya götürürken. Kapıyı açtığında, odanın kutular ve plastik kaplarla dolu olduğunu ve Noel Baba'ya dönüşebileceğim sadece küçük bir alan olduğunu fark ediyorum.

"Fazla bir şey yok, ama burada sahip olduğumuz tek mahremiyet bu," diye açıklıyor. "Ön büro hariç tabii. Ama orası çalışanlarla dolu ve eminim onların önünde giyinmek istemezsin."

"Bu harika," diyorum ona, küçük odayı gözden geçirirken, benim boyumdaki bir adamın kutuları devirmeden giyinmek için yeterli yer olup olmadığını merak ediyorum.

Sanırım bunu birazdan öğreneceğim.

"Tamam. Öyleyse, sizi yalnız bırakayım. Ekibinizin geri kalanı da yakında burada olacak ve çocuklar da on beş ya da yirmi dakika içinde gelecek. Hazır olduğunuzda kapıyı çalayım mı?"

"Tabii. Olur."

"Tamam," diyor bir kez daha ve odanın kapısını kapatıyor.

Hemen işe koyuluyorum, çantayı açıp bulduğum ilk kırmızı şeyi çıkarıyorum. Ama bu kostüm değil. Bu, Noel Baba'nın karısının elbisesi. Üstelik askılı ve kısa etekli, *seksi* bir Noel Baba'nın karısının elbisesi.

Huh. Noel Baba'nın her zaman bu kadar mutlu görünmesine şaşmamalı.

İçine uzanıp beyaz saçlarla dolu plastik bir torba çıkarıyorum. Bunlar peruk ve sakal olmalı. Onları takıyorum, kimlerin giydiğini düşünmemeye çalışarak, kokusunu içime çekiyorum.

Odada ayna yok, bu yüzden arka cebimden telefonumu çıkarıp kamerayı açıyorum. Karşımda, birkaç yıl önce Chase'in efsanevi Cadılar Bayramı partilerinden birine giyinip gittiğimden beri gördüğüm en gülünç halim duruyor. Tüm ekibi 70'lerin disko dansçıları gibi giydirmişti, çan paça pantolonlar, madalyonlar, kıvrıkcık peruklar ve bıyıklar dahil.

Bu mu? Bu bambaşka bir seviye.

Protez burnu hatırlıyorum ve plastik bir kutuda buluyorum. Kutuyu açtığımda, çok gerçekçi görünen bir insan burnunun ürkütücü görüntüsü karşıma çıkıyor. Kafamdan mafya tarzı at kafaları

düşüncelerini kafamdan silip, sahte burnu kendi burnuma takıyorum, kenarlarını düzeltiyorum ve kıvrıkcık beyaz peruğun altından bakan yeşil gözlerim dışında, kendime hiç benzemediğimi görünce şaşırıyorum.

Koridordan gelen sesler ve koşuşturma sesleri duyuyorum. Çocuklar gelmiş olmalı. Acele etsem iyi olur.

Sırada: takım elbise.

Biraz daha karıştırdıktan sonra ceket ve pantolonu buldum. Tam beklediğiniz gibi, parlak kırmızı ve beyaz kürklüydü. Üzerinde büyük bir altın tokalı kemer ve Coach'un büyük ayaklarıma uyacağını söylediği bir çift siyah bot vardı.

Spor ayakkabılarla giydiğim 15 numara ayakkabılarımdan, daha çok bir elf için uygun gibi görünen botlara şüpheyile bakıyorum. Ya da, bilirsiniz, daha normal bedenli bir adam için.

Pantolonları kaldırdığımda, bunların Noel Baba bedeninde olduğunu görüyorum ve karnımı doldurmak için çantaya bir yastık attığıma seviniyorum.

Ceketimi, süveterimi ve tişörtümü, sonra da kot pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkarıyorum, böylece küçük odada sadece boxer ve çoraplarımla donarak duruyorum. Donmayı önlemek için hızla pantolonumu çekiyorum, belimdeki lastik yerine oturuyor.

Cildim kalıcı tüyler ürpertmeye başlayacak gibi olduğunda, Noel Baba ceketinin düğmelerini açtım. Tam kolumu içeri sokmak üzereyken, küçük soyunma odamın kapısı birden açıldı. Kapıda Chase, Hunter ve Casey duruyorlardı ve hepsi bana sanki... sanki Noel Baba pantolonu, sakal, peruk ve sahte burun takmış, başka bir şey giymemiş bir şekilde bir kutu odada duruyormuşum gibi bakıyorlardı.

"Sen misin Harrison?" diye sordu Casey, kaşlarını çatarak bana bakarken.

"Anlamıyor musun?" diye cevap veriyorum, omuzlarının üzerinden salonda toplanan kalabalığa bakarak.

"Burnuna ne oldu böyle?" diyor Chase. "Dün geceki maçtan sonra kızgın bir Thunderwolf ile mi karşılaştın?" "Çok yakışmış dostum," diyor

Casey, kendine özgü kahkahasıyla.

"Bu gömleksiz hal, Noel Baba'nın yeni bir versiyonu mu? Seksi bir versiyon diyebilirim, ama burnuna bakılırsa..." diyor Chase ve Casey bir kez daha gülüyor.

"Evet. O ne öyle?" diye sorar ve yüzüme uzanır.

Yeni sahte burnuma dokunmadan ya da daha kötüsü, onu çekip çıkarmadan önce elini itti.

"Unutma Harrison. Karnını bir kase jöle gibi sallayın," diyor Chase, kendi şakasına gülerek.

"Adamı rahat bırak," diyor Hunter, adamları odadan çıkarırken homurdanıyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Çenesini kaldırır. "Dışarıda görüşürüz. Noel Baba." Dudaklarının köşeleri seğirir.

Bu bir *gülümseme* miydi? Hunter, rahat ve neşeli mizacıyla tanınan biri değildir ve kesinlikle çok fazla gülümsemez.

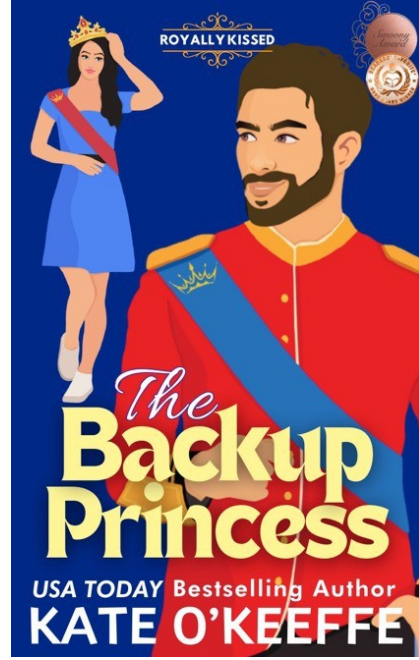
O zaman onu görüyorum. Uzun siyah saçlı, beyaz ponponlu şapka ve ona uyan bir fular takmış, koyu mavi bir palto giymiş güzel bir kadın. Bana doğru bakıyor ve yüzünde bir şeyin geçtiğini görüyorum. Hemen boynuna asılı olan kamerayı alıyor, bana doğrultuyor ve yarısı Noel Baba kostümü giymiş, yarısı ise... şey, yarısı giymemiş halimle fotoğrafımı çekiyor.

Hızla kapıya uzanıp kapıyı kapatıyorum, umarım fotoğrafı çekememiştir diye düşünürken, lensin arkasındaki bu güzel kadının kim olduğunu merak ediyorum.

Mistletoe Face Off kitabının bir kopyasını [buradan](#) edinebilirsiniz.

Royally Kissed serisinden daha fazlası

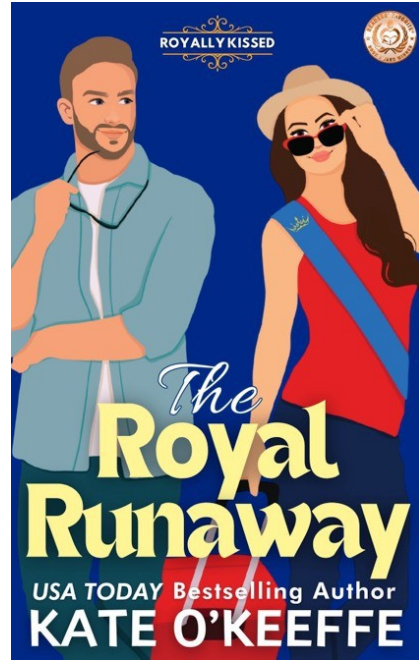
Ledonian kraliyet ailesinin dört kardeşi Alex, Sofia, Amelia ve Max'in maceralarının devamını kaçırmayın.

Alex ve Maddie'nin hikayesi: Sıradan bir Teksaslı kız, Malveaux tahtının varisi olur ve kendini rodeo yerine kraliyet partilerinde bulur, kazara bir prensi yumruklar ve Beklenmedik bir taç ile hiç beklemediği ateşli aşk arasında kalır.

Sofia ve Marco'nun hikayesi: Kurallara uyan bir prenses, tüm kriterleri karşılayan birini bulmak için Koca Avı Balosu düzenler, ancak hiç planlamadığı tek adama, yani seçtiği taliplinin çekici kardeşi

Amelia ve Ethan'ın hikayesi: Kaçak bir prenses, tacını ve katı saray kurallarını bir kenara bırakır, ancak kendisi kadar şöhretten kaçmak isteyen, kılık değiştirmiş bir Hollywood yakışıklısına aşık olur

kraliyet kaderini yeniden yazmak için

Max ve Valentina'nın hikayesi: Prens Max'in imaj değişikliğine ihtiyaçı vardır ve Valentina onu kontrol altında tutmak için oradadır, ancak saray kuralları ve inkar edilemez bir kıvılcım, profesyonel yardımı yasak bir arzuya dönüştürmekle tehdit eder

Teşekkürler

Bu kitabı yazmak harika bir yolculuktu. Fabiana Fontaine, namı diğer Valentina Romano adlı yan karakteri hak ettiği derinlik ve zengin geçmişe kavuşturmak hem çok tatmin edici hem de gerçekten eğlenceliydi. Onun karmaşıklıklarını, mücadelelerini ve gücünü yaratmak bana bir yazar olarak büyük bir mutluluk verdi.

Max, üç kitap boyunca mutlu sonunu bekledi ve onun sonunda bunu kucaklayabilecek bir adam haline gelmesini izlemek inanılmaz derecede tatmin ediciydi. Her hikayede olgunlaştı ve mutlu sonuna hazır olduğu bu noktaya geldiğini görmek, onun yolculuğunun mükemmel bir doruk noktası gibi hissettirdi. Sonunda ona hak ettiği sevgiyi ve mutluluğu vermek harika.

Bu hikayeyi şekillendirmede çok değerli olan içgörülerini ve rehberliğini paylaşan uzman eleştiri ortağım Jackie Rutherford'a içten teşekkürlerimi sunarım.

Bu kitabı en erken aşamalarında gören ve düşünceli geri bildirimleri ve teşvikleriyle onu güçlendirmeme yardımcı olan alfa okuyucularım Jane Litherland ve Wendy Connolly'ye teşekkür ederim. Ayrıca, kitap yayınladığımda aklımı başımda tutmama yardımcı olan harika asistanım Cathy Jeppson'a da teşekkür ederim, ki bu hiç de küçük bir şey değil!

En önemlisi, okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabı hayata geçiren en *önemli* unsur sizlersiniz. Sizler olmasaydınız, bu karakterler sadece benim hayal gücümde var olacaktı. Sizin coşkunuz, mesajlarınız ve bu hikayelere olan sevginiz beni yazmaya devam ettiriyor.

Bu kitap sizin için ve umarım Max ve Fabiana'nın hikayesi, onu yazarken benim kalbimi etkilediği kadar sizin kalbinizi de etkiler.

Kate xoxo

Kate O'Keefe'nin diğerk kitapları

Kraliyet Romantik Komediteleri:

[Yedek Prenses](#)

[Kraliyet Eşleşmesi](#)

[Kraliyet Kaçağı](#)

[Kraliyetin Yasakları](#)

Hokey Romantik Komediteleri:

[Ökse Otu Yüzleşmesi](#)

[Geri Dönüş Oyunu](#)

[Ofsayt ve Yasak Bölge](#)

Küçük Kasaba Romantik Komediteleri:

[Huysuzla Sahte İlişki En İyi](#)

[Arkadaşımın Sahte İlişki](#)

[Komşumla Sahte İlişki](#)

İngiltere'de Geçen Romantik Komediteler:

[Bay Darcy ile Çıkmak](#)

[Bay Darcy ile](#)

[Evlenmek](#)

[Başka Bir Darcy'ye Aşık Olmak](#)

[Bay Bingley'e Aşık Olmak \(spin-off novella\)](#)

Yedek Erkeğe Asla Aşık Olma .

Düşmanına Asla Aşık Olma

Sahte Nişanlarınıza Asla Aşık Olmayın

Kaçan Sevgiline Asla Aşık Olma .

Yeni Zelanda'da Geçen Romantik Komediler:

Son Bir İlk Buluşma Son

İki İlk Buluşma Son Üç

İlk Buluşma Son Dört İlk

Buluşma Artık Kötü

Buluşmalar Yok

Artık Korkunç

Randevular Yok Artık

Berbat Randevular Yok

Melissa Baldwin ile birlikte yazılmıştır:

Tek Yön Bilet

Yazar Hakkında

Kate O'Keeffe, mizah, duygu ve mutlu sonlarla dolu eğlenceli, keyifli romantik komedileriyle tanınan *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Yeni Zelanda doğumlu Kate, çok sayıda popüler dizi yazmış ve sadık bir uluslararası okur kitlesi edinmiştir.

Esprili sohbetler ve modern randevuların iniş çıkışlarını yaşayan karşı konulmaz kahramanlarla Kate'in romanları, güçlü dostlukları, komik karışıklıkları ve elbette bazen engebeli ama her zaman umut dolu aşk yolunu anlatır.

Yazmadığı zamanlarda Kate genellikle romantik komedi romanları okur, en sevdiği dizileri izler veya Yeni Zelanda'nın güzel Hawke's Bay bölgesinde arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

